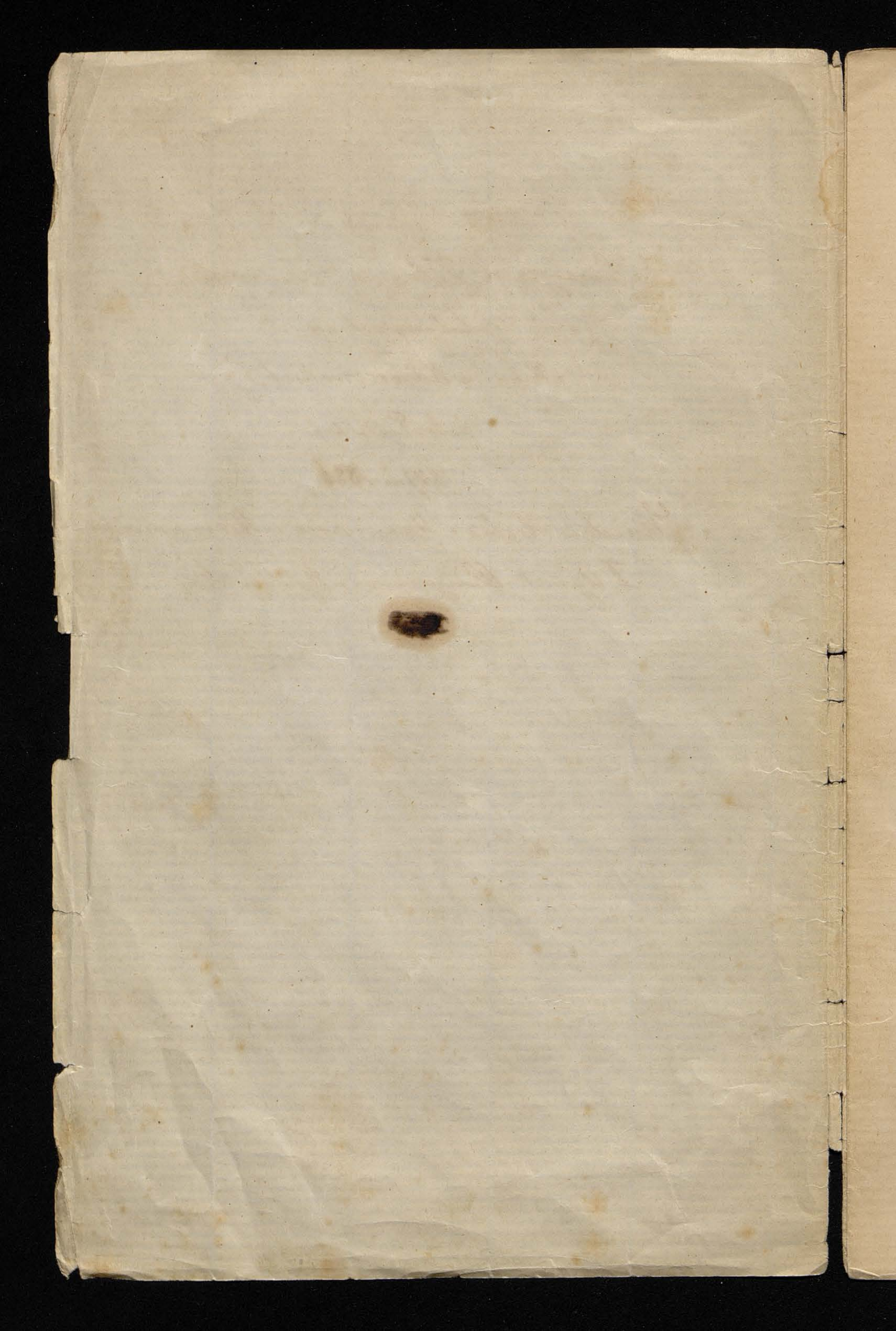
1

I.

Sumaryczne Zebranie Wiadomości
dotyczących się
Rodu Mieroszowskich
zebrał w latach
1849 do 1886.
Stanisław Hrabia z Mieroszowic Mieroszowski
I Agnat Ordynacyi Mysłowskiej

Wstęp.

Wzamiłowaniu rodzinnych tradycyj Bożego przykaza-
nia „Czcij Ojca Twego i Matkę Twoją" rozwinięcie
tylko upatrując postanowiłem wszystko co się Rodu
naszego dotyczy w całości zebrać. – Nie zrażało mnie że
ab ovo zaczynać musiałem. Nie wstrzymała myśl, że
przez zgorenie starej Ordynatów Mysłowskich rezyden-
cyi, następnie przez wyjście Mysłowic z rąk rodziny
po bezdzietnym zmarłym Alexandrze, i przez spale-
nie się wraz z Zamkiem Pieskoskalskim w tamtej-
szej bibliotece znajdującej się książki, w której Fran-
ciscus Ludovicus Mieroszowski wszystkich swych
krewnych wypisał; – niepowrotnie zaginęły nieoce-
nione materyały. – Po dwunasto letniem szperaniu
to po krewnych, to po aktach i książkach, drukach,
po kwerendach moim kosztem robionych w Krakow-
skiem Grodzko-Ziemskiem Archiwum i po odnoś-
nych władzach w Pradze, Berlinie, Pszczynie.

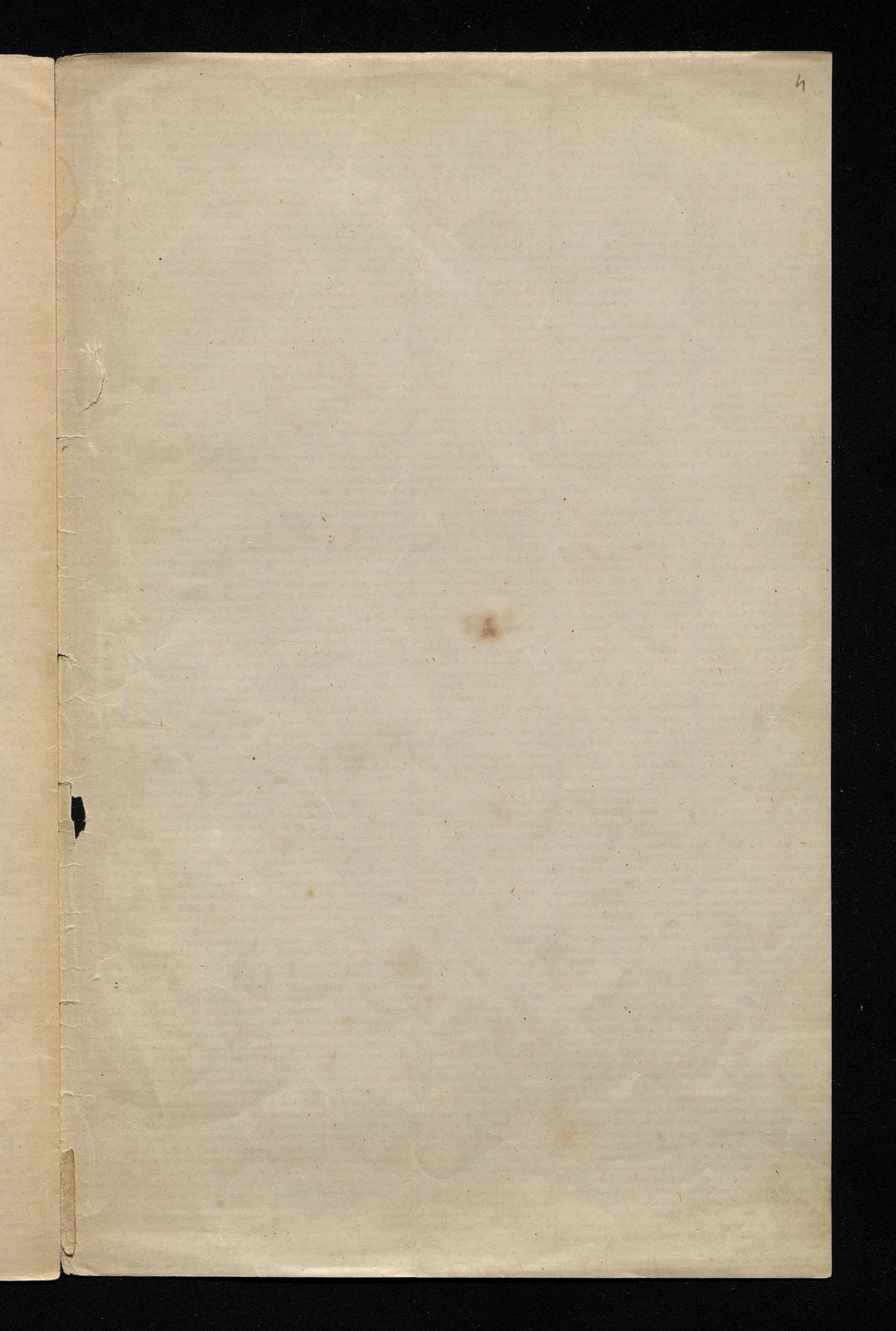
Bytomiu, po Aktach parafialnych w Mysłowicach, Siewierzu, Bendzinie, po kościołach w Starym Sączu, Chomeranicach i Krzcięcicach powiodło mi się Genealogię naszą z urzędowych Aktów, źródłowo po za początek XV° Wieku wyprowadzić i zgromadzić Zbiór portretów, familijnych przedmiotów pamiątkowych, Archiwum i Bibliotekę rodową. –
Rezultat mej pracy, po za czas Aktami Krakowskiego Archiwum wyjść niemogącej tem bardziej musi zadawalać, gdy zważymy że najprzemożniejsze nasze Rody albo żadnych o sobie po za koniec XIV i początek XV° Wiek: sięgających wiadomości nie mają, albo je zdziczałemu dowcipowi panegirystów zawdzięczają. –
Zebranych tu wiadomości, okres pięciu Wieków obejmujących, okazuje się że istotnie herbowa Ślepowrona dewiza:

Amor patriae nostra lex,

była przodków naszych kierującą zasadą. –

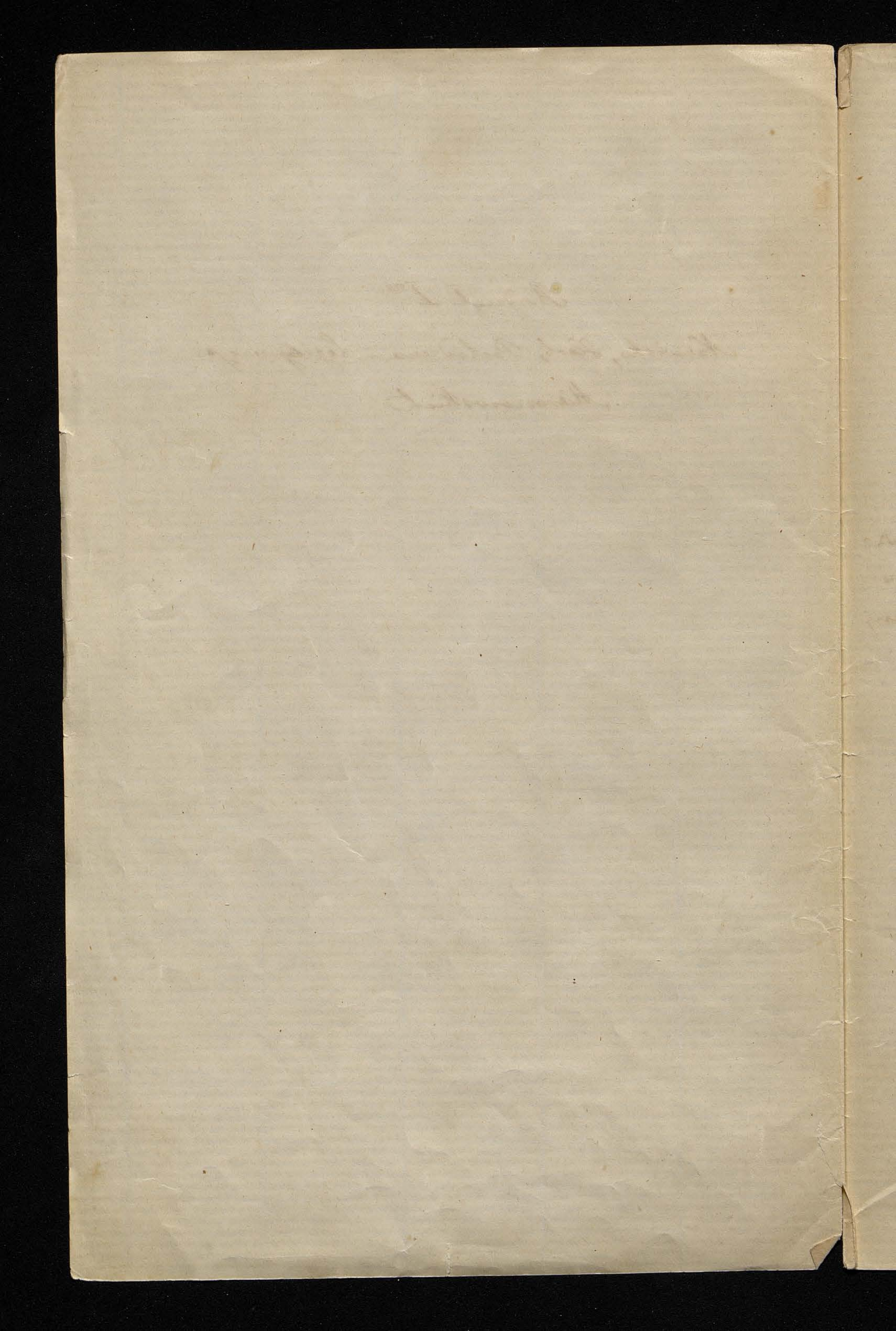
W Radzie i w boju, w Sądzie, na dworskim i ziemskim urzędzie, głową, szablą, i groszem wiernie Królowi JMci i Rzeczypospolitej służyli. —
W Kościele i Klasztorze, w Miłosiernych instytucyach, między Sztuk i Nauk opiekunów, a nawet w Autorów, poetów i Artystów spisie świetne zajmują miejsca. — Jakżeż ich pamięci nie czcić, nie kochać i następnym pokoleniom ich za wzór nie przedstawiać. —
Wiadomości przezemnie zebrane ustawiłem według następujących rozdziałów:

I. Nazwisko, pochodzenie, herb i legitymacye Mieroszowskich.
II. Ordynacya Mysłowska, jej przemiany i Dom Ordynacki.
III. Tytuł hrabski pruski i austryacki.
IV. Udział w życiu publicznem. Wyliczenie urzędów
V. Pobożność i Dobroczynność.
VI. Nauki i Sztuki.
VII. Źródła tych wiadomości.
VIII. Spis rodów spowinowaconych.

Rozdział Iszy

Nazwisko, Herb, Pochodzenie i Legitymacya Mieroszowskich

Nazwisko, pochodzenie, herb, legitymacye Mieroszowskich.

1. Nazwisko nasze jak największej liczby ro:dzin szlacheckich, pochodzi od „imienia" majątku czyli wsi. Te zaś zwykle albo od topograficznych właściwości (górka, dąbrowa, potok) albo od Założyciela (Jakubowice, Michałowice) brały nazwanie. – Od wyrazu Mir, Mier, Spokój, Pax, Friede, poszło imie własne Mirosz, Mierosz, Pacificus, Friederich. – Ztąd jak po Niemczech Friedrichsfeld, Friedrichsaü, tak i po Słowiańszczyznie mnóstwo miejscowości od Mirosza nazwanych. – Niezamierzając bynajmniej wszystkich wyszukiwać przytaczam dla przykładu następne:

na Węgrzech w Szaroskiej stolicy wieś Mirasova (s = sz po węgiersku)

na Morawie[1] między Bystrzycą a Wielkim

(*) Nawet w Bośnii są dwie miejscowości podobnego nazwiska. Mirošovci (Mieroszowce) i Mirošovo. Porównaj Spis miejscowości owego kraju, przez Rząd drukowany w Sarajevie (w Bibl. fam.)

Między niemi: Miroschau, po morawsku Mirošov (š = sz). Między Wysowicami a Zlobakiem Miroschov, mówiono mi że niedaleko Uherskiego Hradyszcza leży Miroschovitz. W Czechach do Ordynackich dóbr Lobkowiczów należy Mireschovitz[2] a czytałem w r. 1872 że P. Franciszek Rychly zamierzał sprzedać Bankowi Anglo-Austryackiemu dobra swe w Czechach położone Miroschov i Miroschovitz.[3] (x)

W Polsce wiem o następujących:

Miroszewo w Płockiem

Miroszów w powiecie i Województwie Krakowskim a teraz w Gub. Radomskiej, Oddziale Kieleckim, pow. Miechowskim, w parafii Racławice ~~Działoszyce~~. Od tychże na zachód południe mniej więcej o jedną milę, od Słomnik na wschódpółnoc o 2 mile odległe. –

Przejeżdżając tamtędy w r. 1866 bez zatrzymania się tak sobie sytuacyę pobieżnie zanaczyłem:

x Mroczkowa wyjemsch otworkiem
na miejscu zrobiony – i zwidzę
olejny supraport.

Północ

graniczy ze wsią Glwzy

Stodoła

Stajnia

Dwór

chlew

Karczma

Graniczy ze wsią Kropidło

Las Miroszowski

Graniczy ze wsią Nieszkowo

1. 2. 3

4. 5. 6.

7. 8. 9.

10. 11

12. 13

14 15. 16.

17. 18. 19.

20. 21. 22.

23. 24. 25.

Droga do Lasu

Droga do Nieszkowa

Droga do Kosiejowa

Zachód

Wschód

graniczy ze wsią Szczotkowice

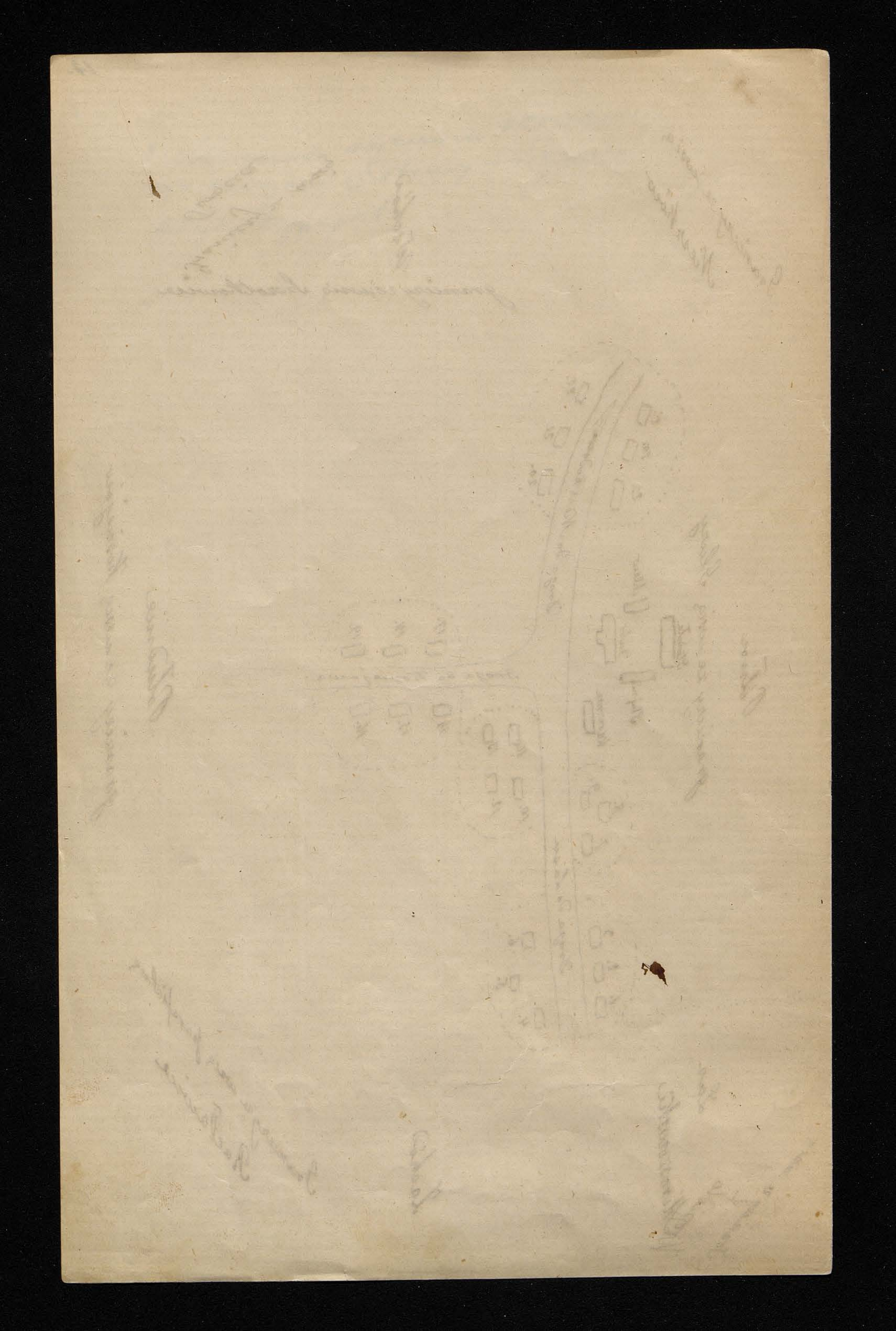
Graniczy ze wsią Pirocice

Graniczy ze wsią parafialną Racławice

Południe

graniczy ze wsią Kosiejów

8

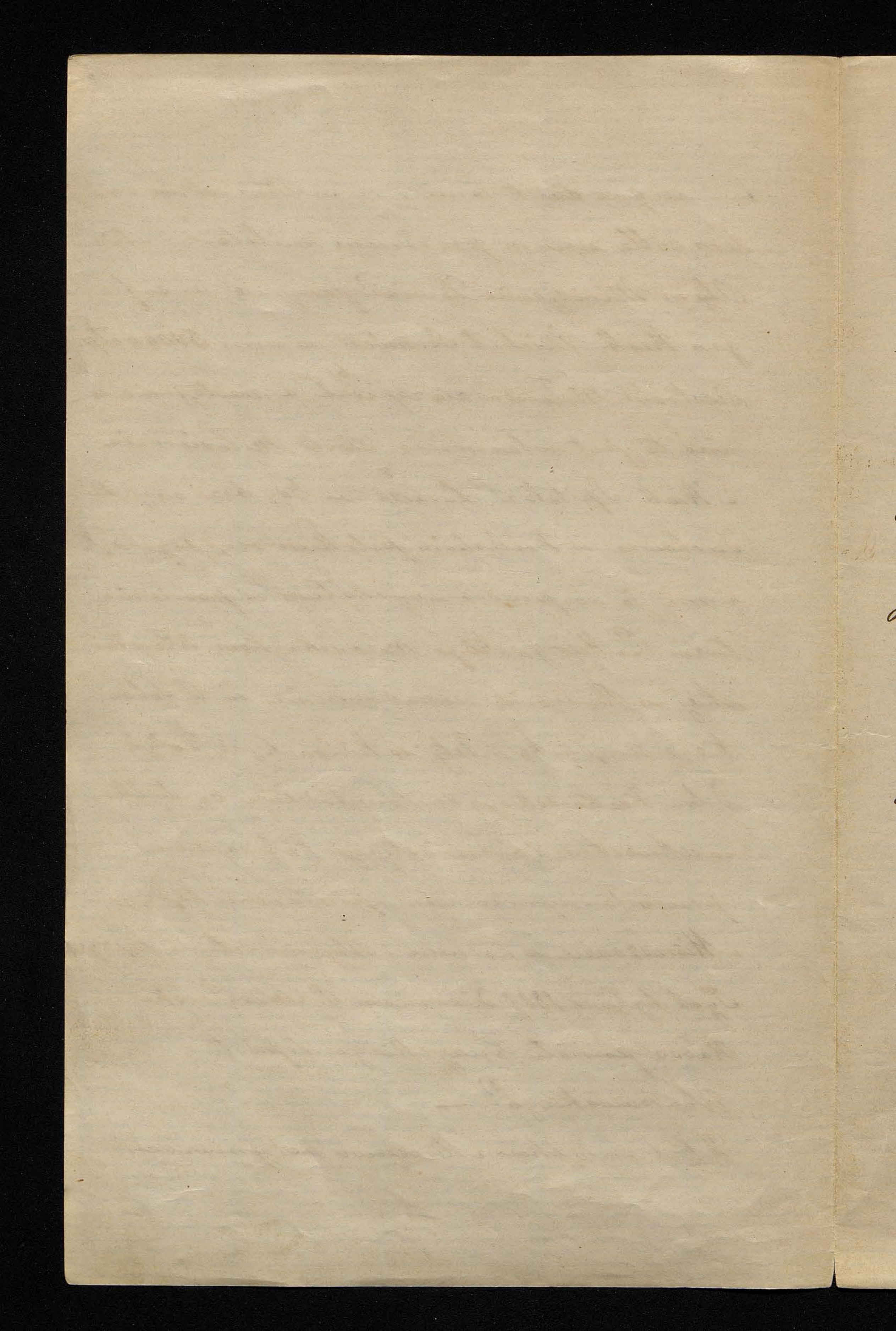
L

~~12.~~ 9

Wieś Miroszow graniczy na Północ z Słuzami, na północ-Wschód z Nieszkowem, na Wschód ze Szczotkowicami, na wschód południe z Pirocicami, niegdyś własność Miroszowskich, na południe z Kościejowem, niegdyś Mieroszowskich, na południe zachód z Racławicami, na Zachód północ z Kropidłem. – Grunta gliniaste i rędziny. Dworski las sosnowy krokwiasty – morgów roli koło 600. Wieś i dwór leżą w dolinie między wyniosłościami od Zachodu na Wschód się ciągnącemi, uprawnemi. Droga idzie środkiem od Nieszkowa do lasu. Naprzeciw dworu, położonego na pochyłości góry, droga łamie się pod kątem prostym i idzie stromo do Kościejowa. Domów włościańskich z ich zabudowaniami jest 25 w pięciu grupach po 3. 4. i po 6. 6. 6. domów. – Dwór to chata drewniana. W środku ganek o 2. słupach z każdej strony sieni po 2 okna daleko od siebie rozsunięte. Stajnia drewniana. Stodoła w słupy murowana. Wszystko opuszczone – widoku dalekiego żadnego, miejsce smutne

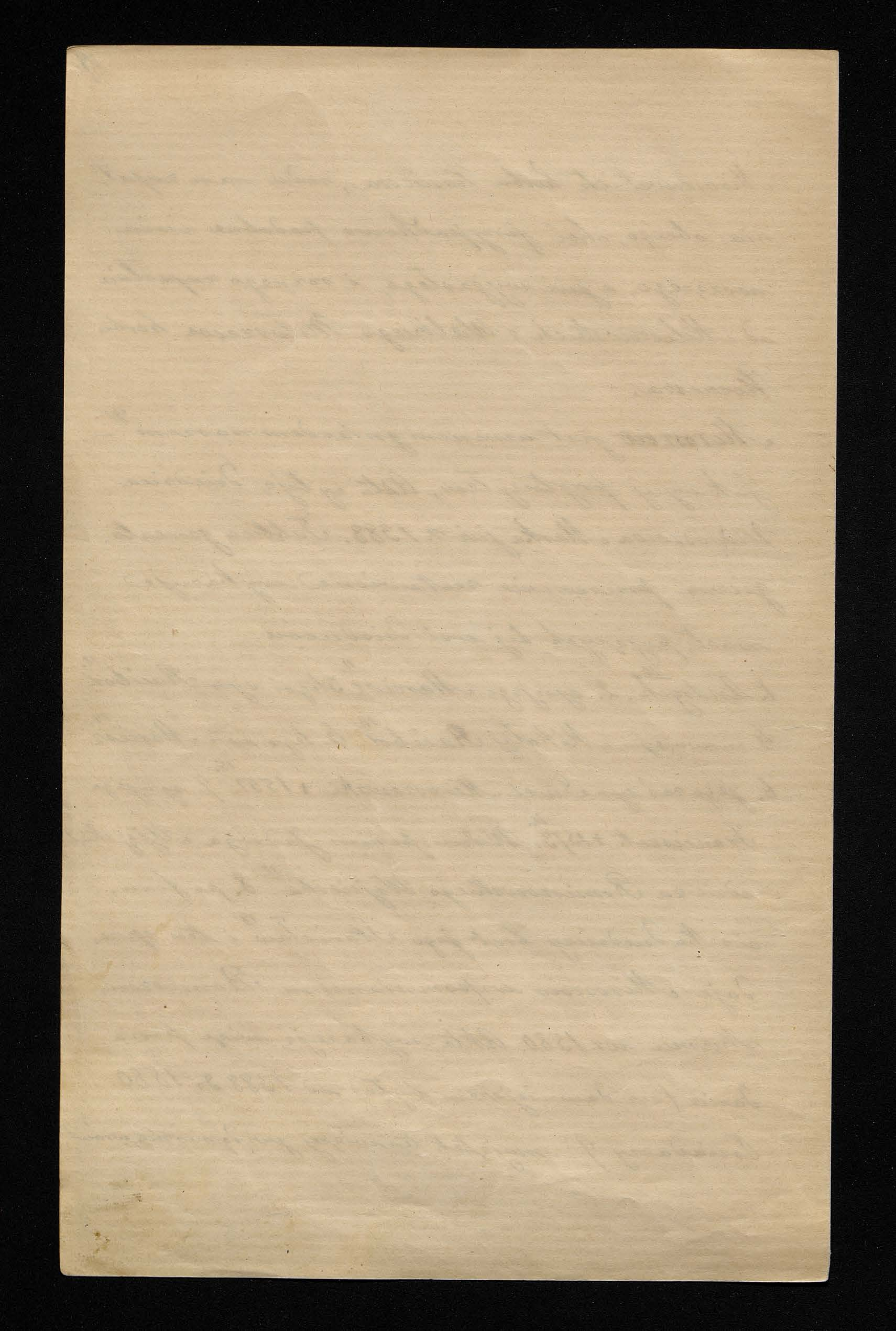
ale mające las, góryste, więc nie brzydkie
Gdzie się na drogę z Działoszyc idzie wyjeżdża
starożytny murowany filar, niby kapliczka
(figura) drzewnej struktury.—
Długosza liber beneficiorum pisany r. 1470 nie wspo-
mina Miroschowa, chociaż w Aktach Grodz: Ziems.
Krak: o sto lat pierwej już ta wieś jest wspomnianą [4]
gdyż r. 1388 cytowani Marcus de Miroszow i znowu
chłop z tamtąd Staszko Kmeto de Miroszow.
Lecz dzieło tak wielkie nie może być bez niedokła-
dności — widzimy też II. p. 308. 309 opuszczonych
wsi 8. a pag. 540 wsi 13. — Gdy Miroszów parafią
nie był, a był cały na drobne praedia Militaria
podzielony, nie dziwnego że go Długosz wcielił do
dwóch wsi sąsiednich [5] bo do
Szczotkowic cujus haeres Czyżowski pro media
parte et pro altera parte nobiles ....
Pirocice cujus pro media parte proprietas
pertinet ad Joannem Czyżowski et medietas
ad nobiles ....
Pirocice Villa sub parochia de Działoszyce

sta – in qua sunt lanei ..... Item est in eadem villa unum praedium militare itd.
O tym Miroszowice dowiadujemy się że sufragan Krak. Michał Szembek na nim 50000 Złp. siostrom Miłosierdzia zapisał[6], a następnie że wieś ta jest własnością sióstr Miłosierdzia i Krak. Szpitala Sᵗ Łazarza[7]. – Gdy zaś majątki duchowne w Królestwie polskim rząd zagarnął i ma je rozprzedać wyskatem za pośrednictwem P. Mierzyńskiego Miernika Kom. Włościańskiej w Pinczowie uwiadomieni od P. Sobockiego Urzędnika Pałaty w Kielcach, że dotąd dobra Krakowskiego duchowieństwa są tylko w sekwestrze i administracyi (ale zapewne prawosławnym czasem sprzedanemi będą). –
Mieroszowice w powiecie i Województwie Łęczyc: Tych był w r. 1809 dziedzicem P. Felix Górski Radca powiatu Łęczyckiego depart. Warszawskiego[8]. –
Z tych majątków Miroszewo jest gniazdem

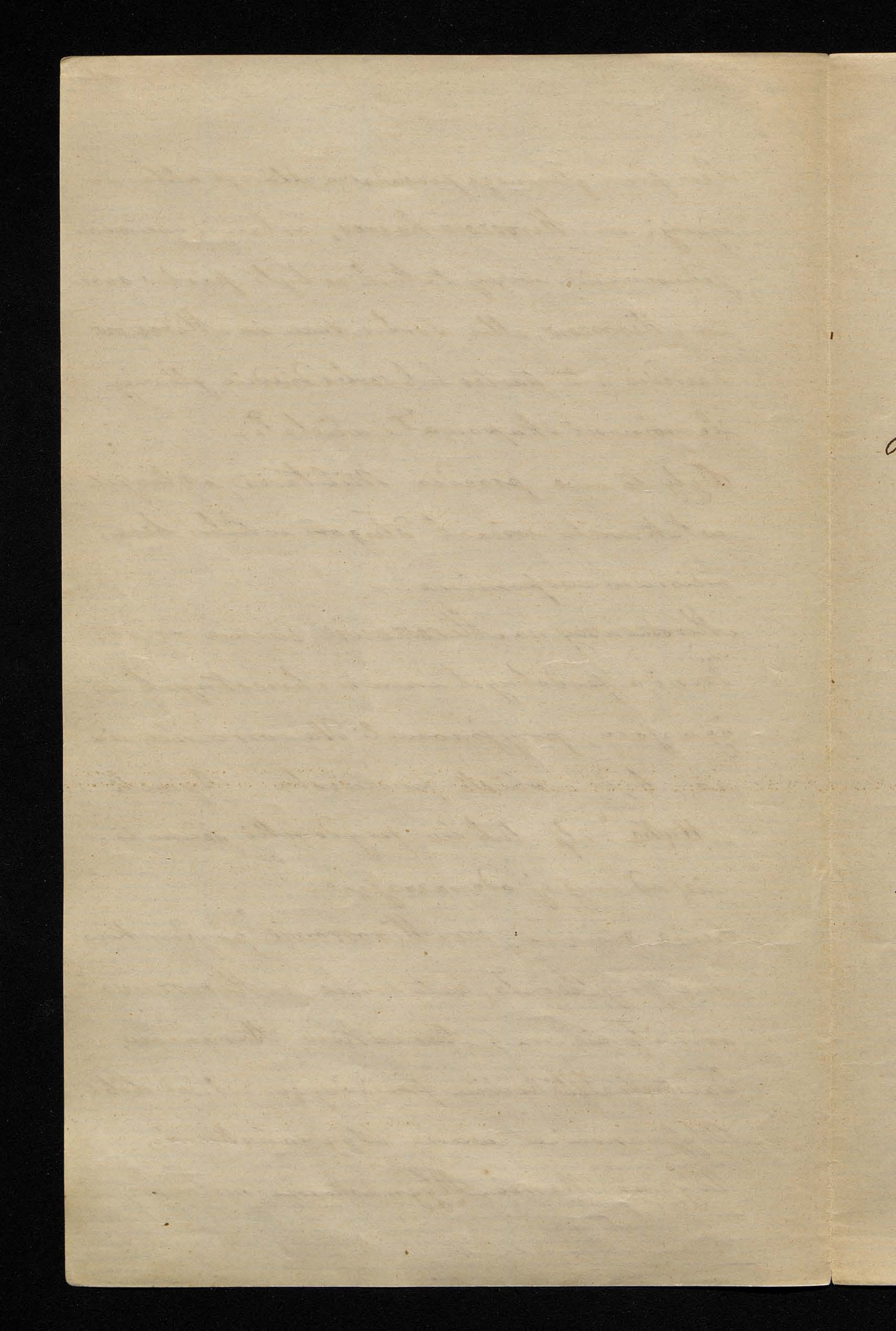

Miroszewskich herbu Kościesza, rodu nam zupeł-
nie obcego, choć przypadkowo podobne imię
noszącego, a już wygasłego, i różnego zupełnie
od Miłoszewskich z Wielkiego Miłoszewa herbu
Kościesza.

Miroszów jest uznanem gniazdem naszem.[9] —
Jak wyżej przytoczyłem, Akta cytują dziedzica
Miroszowa Marka już r. 1388. Tablica genealo-
giczna przezemnie zestawiona wykazuje
następujących tej wsi dziedziców:
1. Andrych.[10] 2. syn jego Marcisz.[11] 3. tegoż syn Racibor.[12]
4. znowu syn Mikołaj Racibor.[13] 5. tego syn Marcisz[14]
6. jego zaś syn Paweł Miroszowski + 1551.[15] 7. syn jego
Franciszek + 1573.[16] Wdowa po nim Jadwiga z Ujejskich
idzie za Romiszowskiego Wojciecha.[17] 8. po Fran-
ciszku dziedziczy brat jego Stanisław[18] i ten sprze-
daje Miroszów wspomnianemu Romiszow-
skiemu w r. 1580. Akta wykazują więc posia-
danie (acz dawniejszem było) od 1388 do 1580.
Posiadaczy 9= majątek ten więcej już do nas nie wrócił.

Lecz prócz głównego posiadacza którego akta nazywają in Miroszow haeres, wskazują one nam jednocześnie więcej takich co byli partis suae in Miroszow, albo sortis suae in Miroszow haeredes, a te partes lub sortes dziedzic główny ile możności skupował i wcielał. –
Były to owe praedia Militaria, o których w tak wielu wsiach Długosz w Libri beneficiorum wspomina. –
Miroszowscy na Miroszowie licznie rozrodzeni, a podobnych imion chrzestnych używający, przyjmowali dla rozróżnienia się, bądź osobiste przezwiska „Byczek" „Mąka" itp. lub też przydomki jedną linię od drugiej odznaczające.
Linia główna „na Miroszowie" przydomku nie przybierała, zato linie „z Miroszowa" rozniły się na 1. Barankiów, Barańców, dawniej Illikowice posiadających – 2. od dóbr Wygnanowice zwaną Wygnańskiemi, Wygnankami, Wygnanami, młodsz

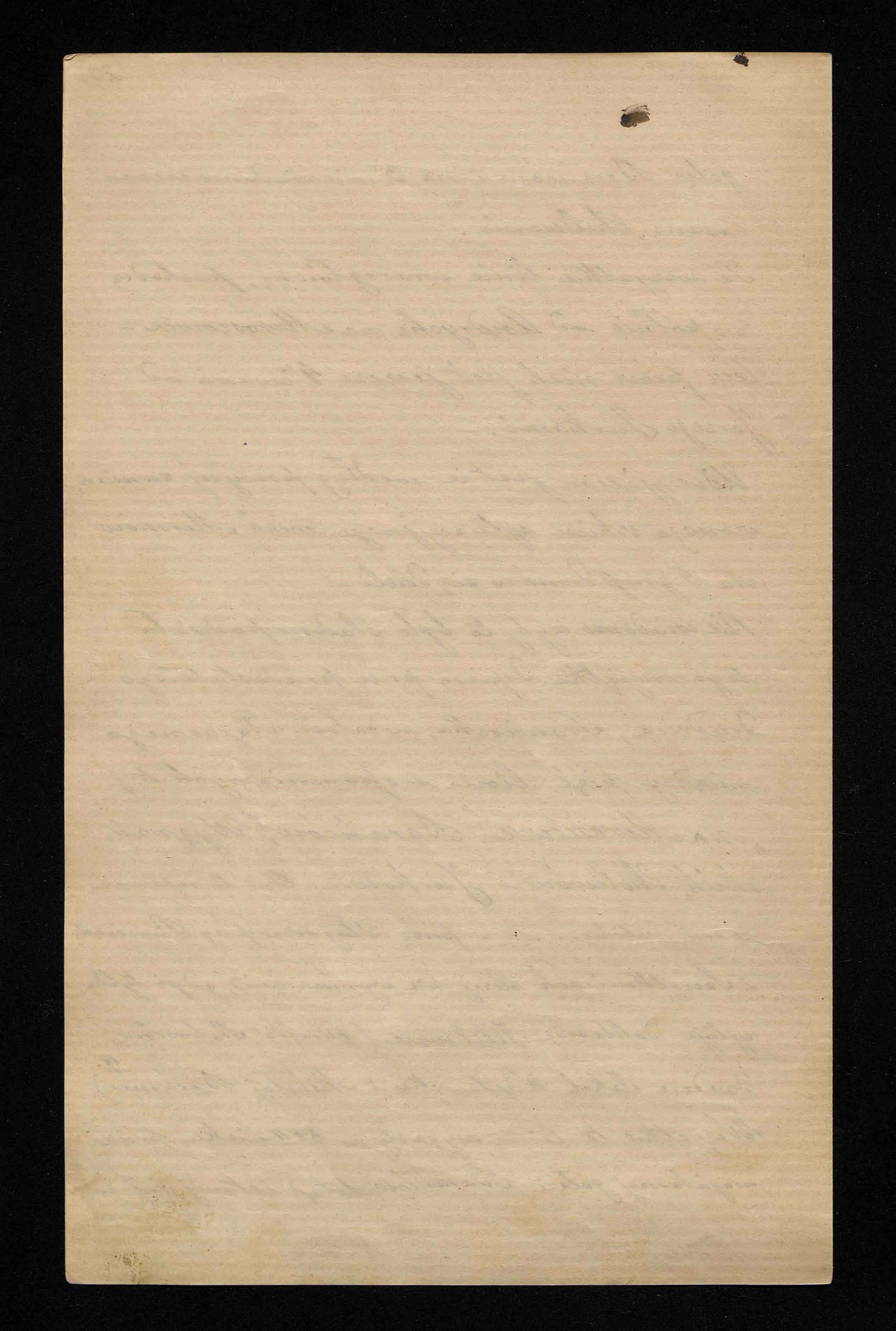
gałęzi Barańców i na 3ᶜⁱᵉ niewiadomo czemu zwaną „Cholewami".

Te wszystkie linie wraz z główną, pochodzą wspólnie od Andrycha na Miroszowie — lecz prócz nich jest jeszcze 4ᵗᵃ zwana od Jerzego Jurkami. —

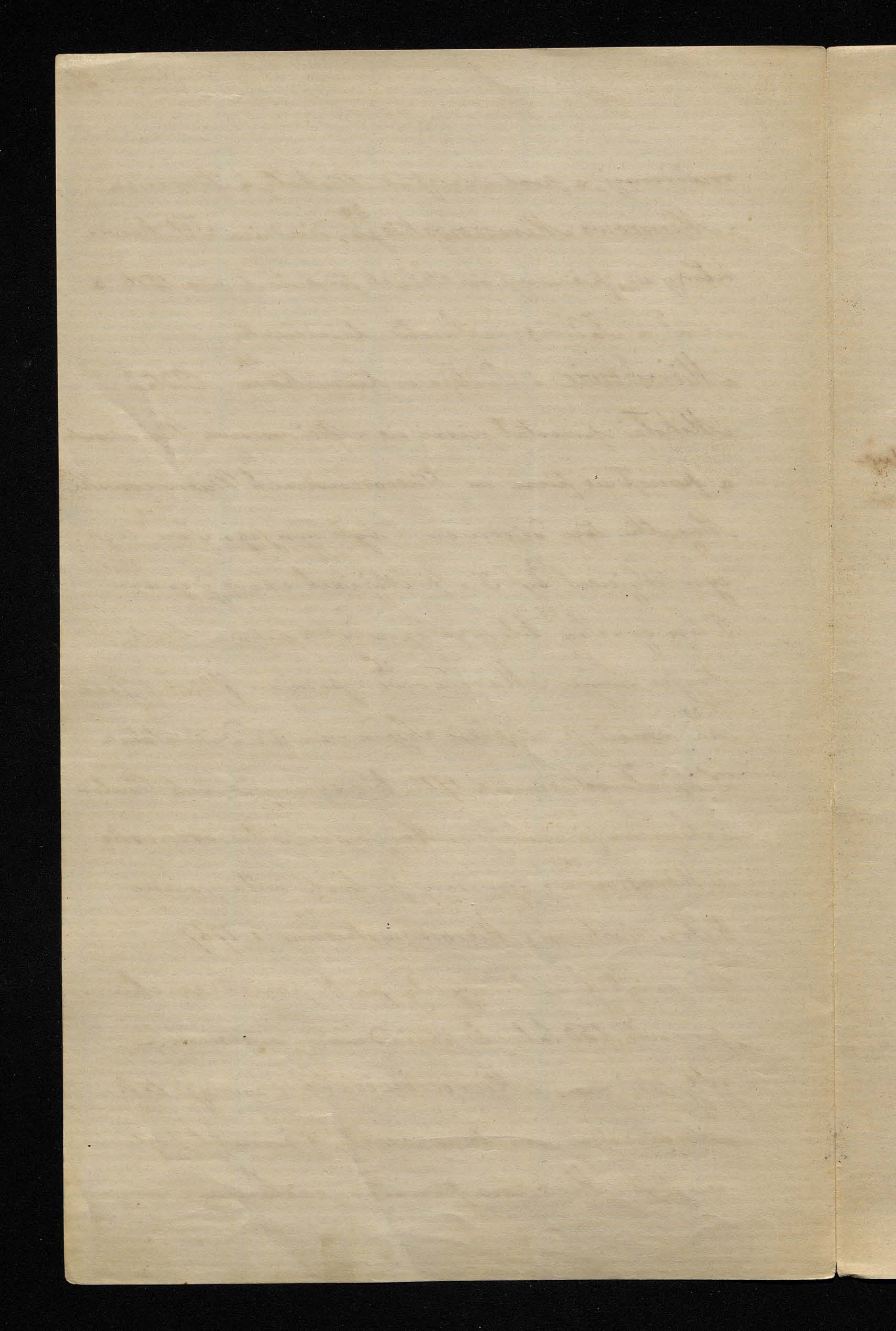
Uderzającem jest że według powyżej zamieszczonego szkicu sytuacyjnego wieś Mirosnów na 5 grup domów się dzieli —

Nie wiadomo czyby to było śladem podziału tego majątku dopiero przez przedostatniego dziedzica, Franciszka, w całości złączonego między pięć linii wspomnianych t. j. „na Miroszowie", Barańców, Wygnańskich, Cholewów i Jurków. — Oni to zapewne są owi nobiles . . . . przez Długosza przy Pirowicach i Szczotkowicach bliżej nie wymienieni, gdyż tylko cytuje dokładnie Illikowice (parafia Słaboszów, dziedzic Jakób Więcławski i Mikołaj Baraniec)[19]

Wszystkie te linie wygasły w XVII wieku prócz najstarszej gałęzi Barańców dotąd istniejącej i

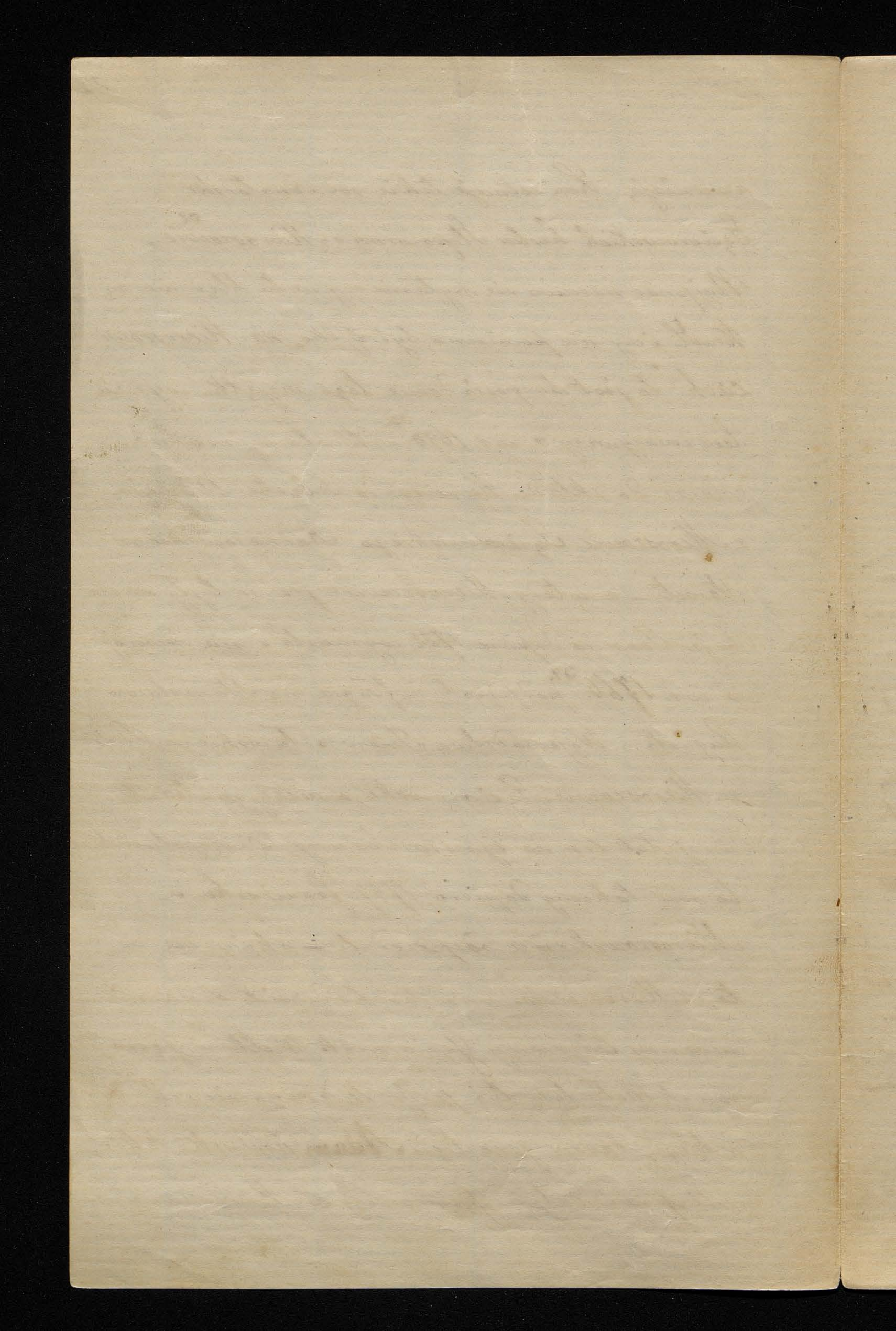
rozrodzonej, a pochodzącej od Mikołaja Barańca z Miroszowa Miroszowskiego[20], dziedzica Illikowic który się, pierwszy na Szląsk przeniósł um: 1516 a ożenił z Jadwigą ze Smolic, dziedziczką Mieroszowic i Podlęża w Łęczyckiem[21]. Odtąd Mikołaj przestał pisać się z Miroszowa Miroszowski a począł się pisać na Mieroszowicach Mieroszowski. Majątku tego dziedzicem 2 był syn jego Jan[22], tego syn Wojciech[23] był 3 a 4 Wojciech znów jego syn[24], 5 tego syn Jan[25] który je sprzedał 6 swemu bratu stryjecznemu Marcinowi[26], po nim 7 córka Joanna[27] wnosi je mężowi Szymonowi z Dzięciołowa Dzięciołowskiemu r. 1722. lecz synowie ich Paulin i Szymon (ożeniony z Maryanną Mieroszowską z Mieroszowic[28]) sprzedają je bratu Maryanny 8 Franciszkowi Mieroszowskiemu[29] r. 1767. — Kiedy ząśt familii wyszły po 8 posiadaczach i przeszło 250 latach posiadania — niewiem. — Gdy linia na Mieroszowicach i w majątek i w znaczeniu urosła, — zaczęły i inne (t.j. głowno niegdyś Miroszów posiadającą linia Barańców)

także z Mieroszowie Mieroszowskiemi, choć bez
30.
powodu, się nazywać. —
Mieroszowscy na Mieroszowicach do ostatnich
jednak czasów nie przestali zarazem i z Mieroszo-
wa się pisać, dla zachowania śladu swego po-
chodzenia (prócz wielu innych Hr. Józef Mieroszowski[31]
um. 1833). —
Z powyższego więc okazuje się iż pisać należy
z Miroszewa Miroszewski herbu Kościesza
z Miroszowa Miroszowski herbu Ślepowron a tych
linię jedyną dotąd istniejącą
z Mieroszowic Mieroszowski. —
Niemiecka ortografia von Mieroſchowitz
Mieroſchowsky i czeska z Mierossowicz Miero-
ssowský pochodzi ze szląskich stosunków a
Miraszewski jest trzykroć fałszywą i tylko
niewiadomości dowodzi. —
Pisywaliśmy się do ostatnich czasów często
Mieroszewski — przez wzgląd na Eufonią po-
dobnie jak Bystrzanowski, Niemojewski,
Drohojewski, bo też sznelowano często stawianie
z

* Widok Mieroszowic z natury rysowany znajduje się w Zawadzie, a według niego olejny w Szczepanowicach

zmieniają. Lecz istnieje także ród senatorski Gąsiorowskich herbu Ślepowron z Mieroszowic.[32]
Najprzód nasuwa się pytanie czy się tu błąd nie zakradł i czy nie powinno być tylko „na Mieroszowicach," to jest by posiadanie tego majątku wyrazić, lecz zważywszy że w r. 1690[33] uchwała sejmu naznacza do składu Komisyi do Szląska Macieja z Mieroszowic Gąsiorowskiego Radziejowskiego starostę – a wtedy Mieroszowice jeszcze były nasze bo je Joanna dopiero 1722 wyniosła i nie mniej że w r. 1764.[34] podpisał sufragia na Stanisława Augusta z Województwa Inowrocławskiego Piotr z Mieroszowic Gąsiorowski, a wtedy należał majątek ten do synów Joanny, Dzięciołowskich bo oni takowy dopiero 1767. Franciszkowi Mieroszowskiemu odsprzedali – okaże się że to „z Mieroszowic" ma pochodzenie oznaczać – w samej też rzeczy Gąsiorowek Wielki i Gąsiorowek Mały leżą tuż przy Mieroszowicach[35] x a biegły badacz genealogii ~~A~~ Adam Kosinski także mi powiadał że Gąsiorowscy są Mieroszowskimi

gdy ich jednak ani Paprocki w r. 1584 ani Okolski w r. 1643 jeszcze nie wymienia, a Mieroszowice dopiero żona przyniosła Mikołajowi Mieroszowskiemu w r. 1516 zmarłemu – należałoby więc wnosić że nazwisko to między 1643 a 1690 powstało, a ich protoplastą ~~był~~ mógł być nie znany mi z nazwiska brat Jana Mieroszowskiego, a tem samem stryj Krzysztofa i Wojciecha Podwojewody Krak. –

Od Gąsiorowskich znów pochodzą Kuczyńscy i ci więc byliby Mieroszowskiemi[36].

2° Pochodzimy więc z Krakowskiego z Mieroszowa, – na początku XVI Jadwiga ze Smolic przyniosła nam Mieroszowice w Łęczyckiem na których, a potem z których się pisaliśmy, a mieszkaliśmy na Szląsku w Pszczyńskiem i w Bytomskiem – w Księstwie Siewierskiem w Województwie Krakowskiem, Sandomirskiem i Łęczyckiem. – Po za koniec XIV wieku akta Krakowskie nam nie wskazać nie mogą.

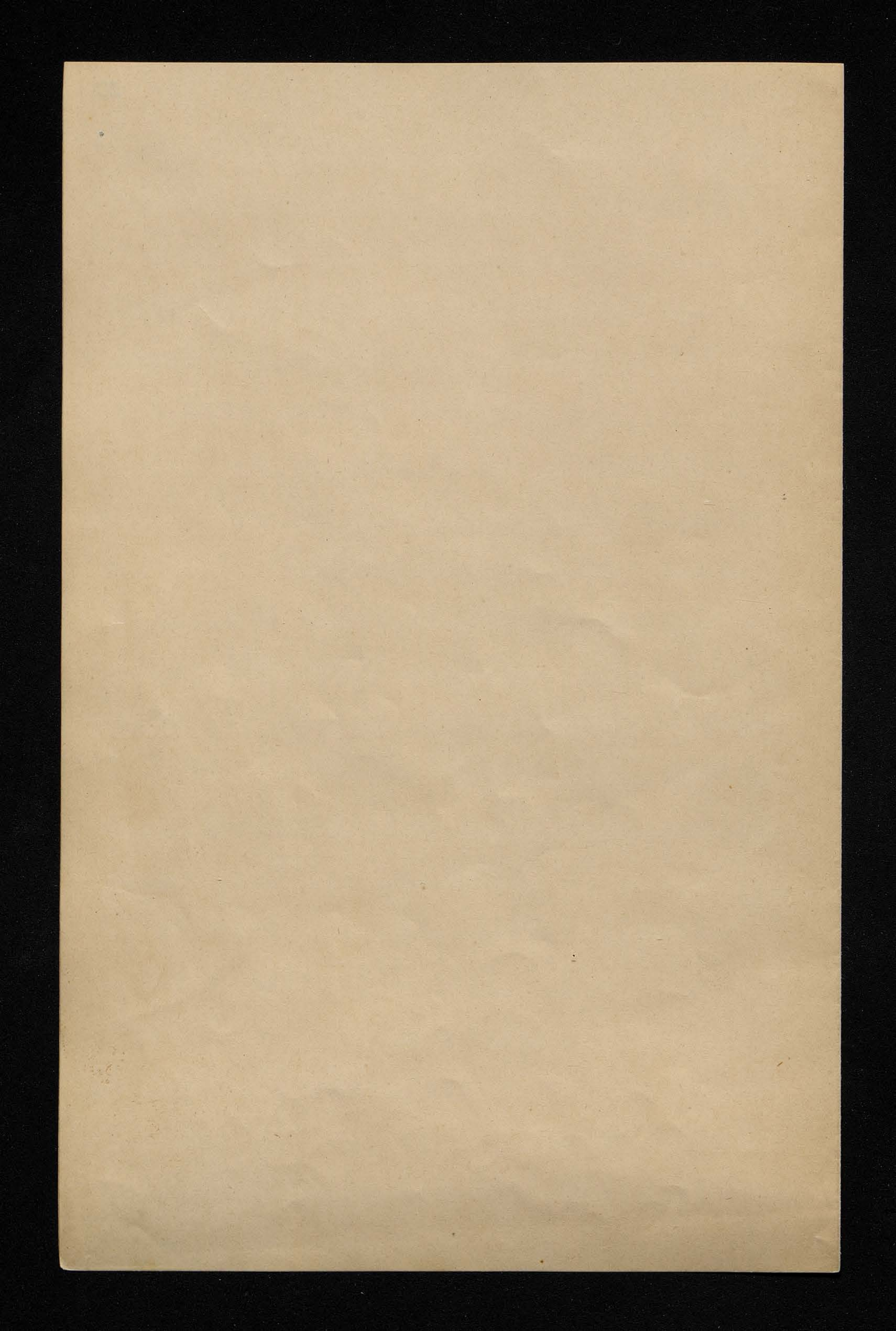
Więc tak jak i cała stara a krajowa szlachta

× powyżej powołany Adam Amilkar Kosiński w swym
Przewodniku heraldycznym (Krak. 1877. p. 455 & seq).
powiada inaczej. uważa on bowiem
„Widzimy jak odległe sięgają pamiętne urzędowe
„pomniki tj. od końca XIV wieku rodziny Mieroszowskich
„pisanej także Mieroszewski i Mierzkowski łącznie się prze-
„dony i rozdzielony na 2 gałęzie - zamieszkujące jedną w Ziemi
„Ciechanowskiej piszącą się na Mieroszowcach i Gzowowie, drugą
„w W. Ks. Krak., w pow. proszow. dziedziczące na Mieroszowie i
„Gzowowie i innych miejscach. — Nie ulega wątpliwości że
„druga gałąź pochodzi od pierwszej, gdyż właściwą siedzibą wszyst-
„kich Ślepowronczyków było północne Mazowsze, a głównie ziemia
„Ciechanowska a i to także pewną jest rzeczą że senator rodziny Gzo-
„wowskich Ślepowronczyków jest z Mieroszowa jednej dzielnicy, gdyż to
„wspólne pochodzenie wykazują gniazdowe posiadłości obu rodzin,
„łącznie wzmianki w aktach ziem. Mazowsza i wreszcie aż po środek XVI
„stul. Mieroszowscy Ciechanowscy pisali się z Gzowowa - a niektórzy
„Gzowowscy do obecnych czasów piszą się z Mieroszowie" —
„Mieroszowscy w ziemiach Ciechanowskiej i Wiskiej osiedleni, obie
„byli liczni - i w XV st. należeli do zamożniejszego obywatelstwa
„swoich powiatów, kilku z nich piastowało urzędy ziemskie
„a Stanisław był między latami 1440 a 1450 kasztelanem
„Wiskim; już przecież w pierwszych latach XVI st. wielka
„ich liczba wzięła nazwisko Gzowowski, kilku nazwało się

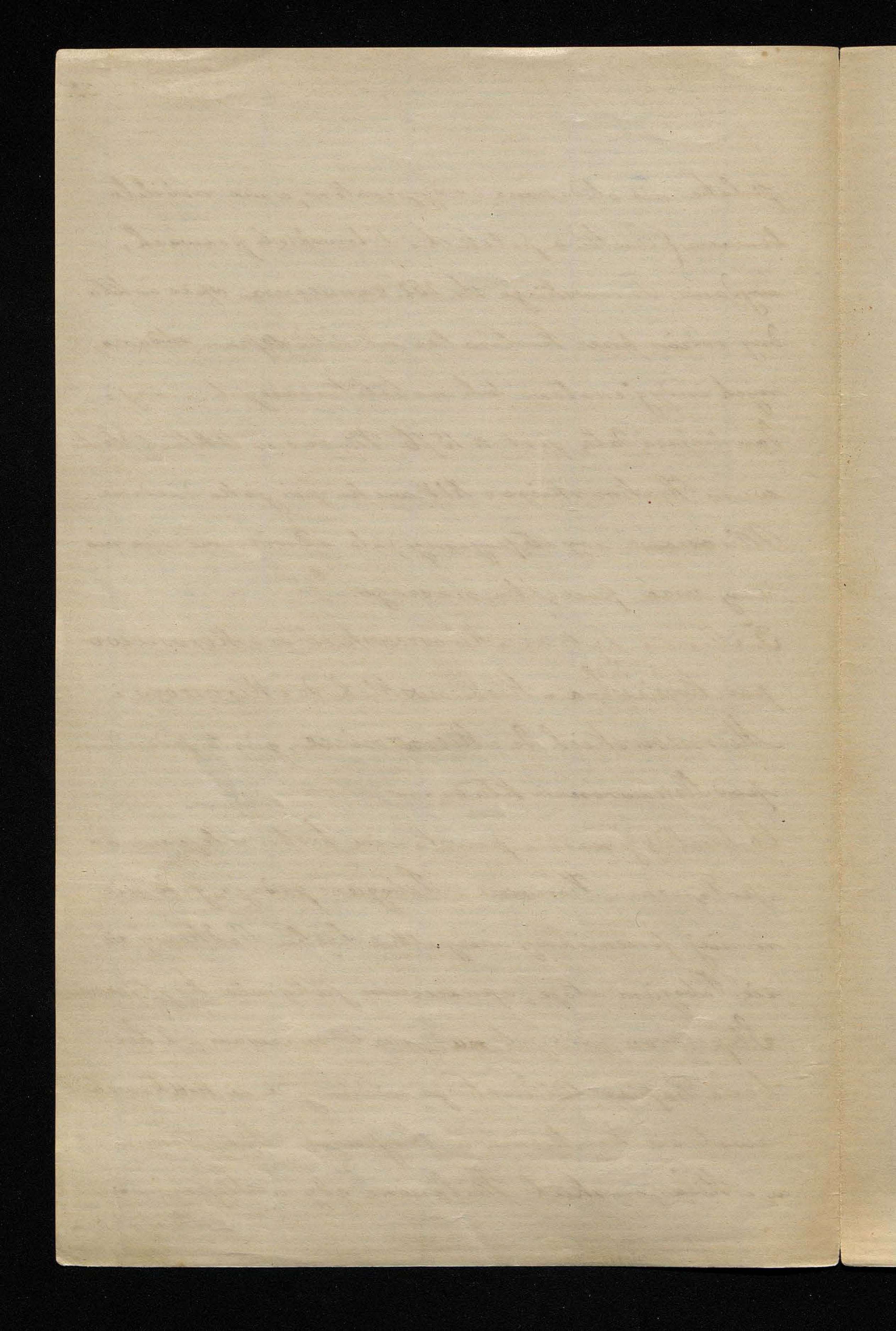
1   19   ~~32 a.~~

„ Gzienobieni a przestali znajomi z niem Mieroszewski
„ z Mieroszowskich nigdy rozrodzeni, istnieją prze-
„ cież do czasów obecnych i udowodnili szlachectwo w Król.
„ polskiem w latach 1837–1853."
„ Brak współczesnych źródeł, nie dozwala oznaczyć ściśle
„ czasu w którym gałąź Król. Mieroszowskich oddzieliła się od
„ swej osobnej gałęzi Ciechanowskiej, należy jednak przy-
„ puścić, że jej przesiedlenie nastąpiło jednocześnie z prze-
„ siedleniem się z półn. Mazowsza w południowe strony
„ kraju innych rodów h. Ślepowron, tj. do czasu Władysł.
„ Łokietka, gdy ten monarcha wynagradzając zasługi kilku
„ Ślepowroniczyków, nadał im ziemie na innych politycz-
„ nych przeciwnikach skonfiskowane w Małopolsce, do tej
„ też epoki należy odnieść fundacyę Mieroszowa i Gzio-
„ sowa w pow. proszow.(*) jako też w aktach król. mamy
„ dowody, iż już za króla Kazimierza W. Mieroszow-
„ scy byli właścicielami tych wsi i że posiadali jakowe
„ przywileje nadane sobie od wspomnianego monarchy.

(*) „Do Ślepowroniczyków nadanych i osiedlonych w Ma-
„ łopolsce od Łokietka należą także Kochanowscy, Zembocy
„ Łaciszewscy, Lubowie i kilka innych jednodomów, że
„ nazwy Mieroszowi i Gzynowowi nadane zostały w proszow-
„ skim na pamiątkę Ciechanowskich Mieroszowic
„ i Gzynowa nie może ulegać wątpliwości." —

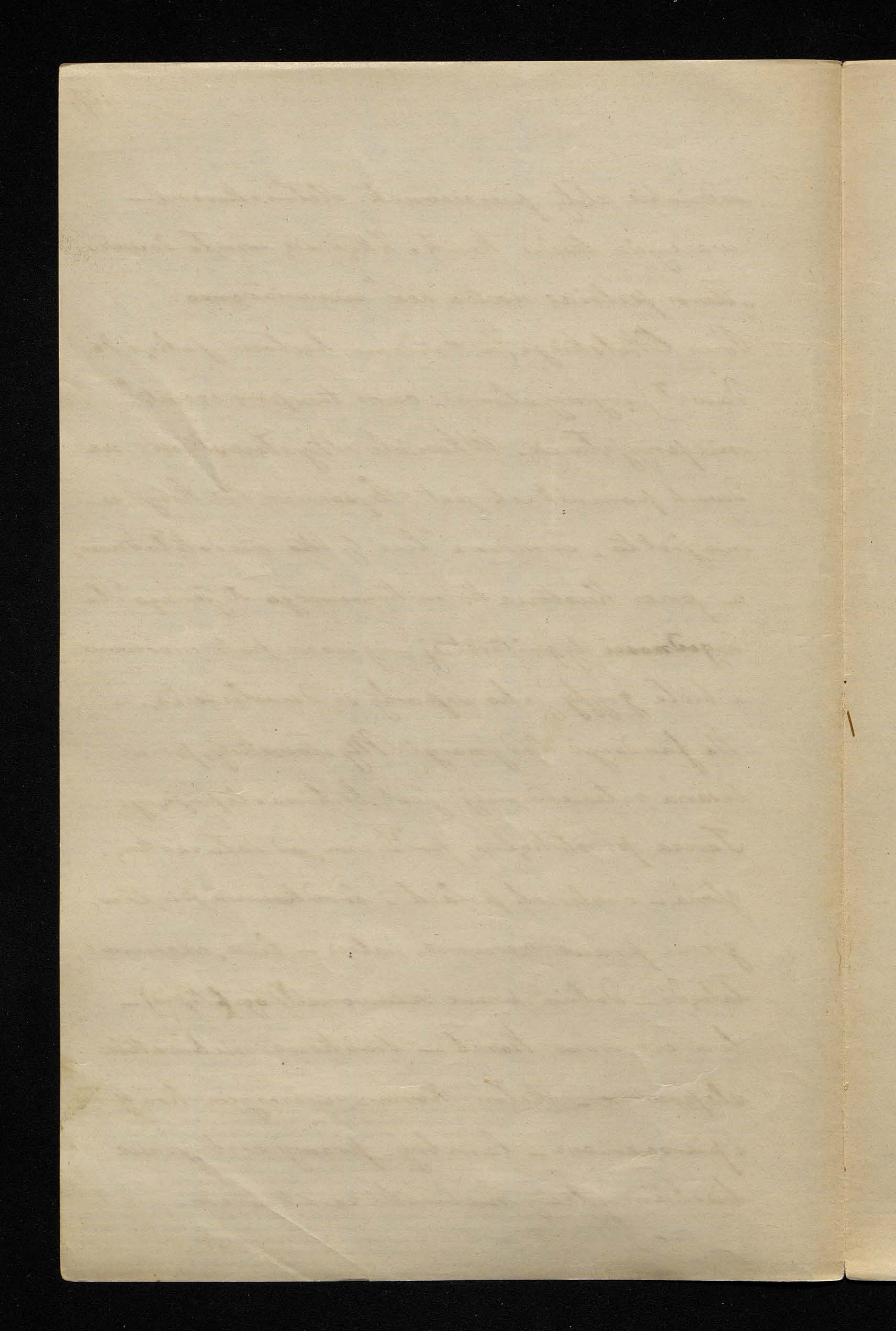

polska nie obdarzona indygienatem, a nie nobilito
lowana (Czacki o polskich i Litewskich prawach,
wydanie Turowskiego str. 252. zamieszcza spis dokła
dny rodzin przez Królów bez udziału sejmu obdarzo:
nych indygienatem lub nobilitowanych - naj:
dawniejszą datą jest r. 1576. My zaś w Aktach Archi
wum Krakowskiego z XIV wieku już jako dziedzice
Miroszowa występujemy.) ale odwieczna nie mo,
iemy znać początku naszego.- *
3. Słusznie herbarze Miroszewskich de Miroszewo
pod Kościeszą-a[37] Miroszowskich de Miroszow i
Mieroszowskich de Mieroszowice, gdy to jeden dom
pod Ślepowronem kładą. -
Co heraldycy nasi o powstaniu herbu Ślepowron
z połączenia Korwina z Pobogiem padają, jak nie
mniej przemiany wszystkie herbu Podkowy aż
się Pobogiem staje, opuszczam jako nie krytyczne.
Ślepowron różnych nazywał narwań - Z her:
barza Kapicy Milewskiego widzimy że u Krzakowskich
zwał się Krukiem, u Bujnów Bujnem -
u Milanowskich Milanem gdy u Ślepowrońskich

Ślepowronem, w naszym rodzie zwał on się
„Zaraz" jak to poniżej wykażę. Wyrachował
Lelewel[38.] ze klejnotu tego 108 dawnych rodzin
używa, lecz nie wierzy by ów herb powstał w r.
1224. sam jednak cytuje Chryzostoma kasztelana
Czerskiego Ślepowrończyka r. 1320 nie dowodząc
przecież że tenże pierwszy się nim pieczętował. Gdy zaś nie herby od wsi, ale odwrotnie
wsi od herbów nazywano (co nawet później wzbronionem zostało) jak Tarnawa, Kościesza,
Bończa itp. a przywilej na dobra Ślepowrony
z r 1224 pochodzi, więc słusznym był by domysł
że herb, według którego te dobra nazwano jeszcze wiele dawniejszem od wspomnianej epoki
być musi. –
Lecz obojętną to rzeczą – nam wystarcza wiadomość że śmy nigdy innego nie używali.
Otóż opisanie Ślepowrona:
Tarcza niebieska, w niej podkowa, na tej złoty Krzyż kawalerski, na nim Kruk w prawo
zwrócony, skrzydła ma do lotu wzniesione a

w dziobie złoty pierscionek. Hełm z koroną – w szczycie tenże kruk. Zkąd się wzięła dewiza „Amor patriae nostra lex" niewiadomo. Przez Okolskiego (co każdemu herbowi jakąś dodawał) wymyslona „cum tempore crevit" – nie przyjęła się. W kościele Mysłowskim na dwóch pomnikach jest Slepowron bez krzyża – nie jest to „odmiana" lecz tylko niedokładnośc, a przez Kustosza koron koronnego X. Jerzego dla ~~godności~~ dygnitarskiej używane pole czerwone i białe gryfy jako suporty są dowolnoscią. –
Na fundacyi Ordynacyi Mysłowskiej, przez Cesarza zatwierdzonej, jest herb następujący: Tarcza prostokątna, podłużna, od dołu zaokrąglona – o czterech polach i środkowem piątem, górnie prawe czerwone, nałęcz – lewe, czerwone, łabędź – dolnie prawe czerwone Okszaf (topór) – lewe czerwone, Korab' – srodkowe niebieskie slepowron. – Hełm, korona, w szczycie kruk z pierscieniem – lambry – prawy srebny z niebieskim – lewy niebieski ze srebrem.

Takim więc nasz herb Ordynacki.
Dyplomy hrabskie przyniosły odmiany i dodatki do herbu. — Ttat. pruski stanowi:
tarczę owalną złotem obwiedzioną, niebieską, pasem z prawej na lewą skośnym czerwonym przedzieloną — w górniem polu królewskiego pruskiego orła z koroną jabłkiem, berłem i złotemi koniczynami na skrzydłach, w dolniem slepowrona w lewo obróconego, dwa hełmy z koronami. Na prawym kruka z pierścieniem w lewo obróconego, na lewym orła czarnego w koronie w lewym szponie trzymającego zielony wieniec; lambry prawy niebieski ze srebrem, lewy czerwony ze srebrem.
Według austryackiego zaś ma być:
tarcza prostokątna, podłużna u dołu zaokrąglona, ukośną z prawej na lewą wstęgą czerwoną ze srebnemi obwódkami przedzielona. W górniem polu czarny orzeł Szląski (bez korony, berła itp.) na piersiach księżyc srebrny koniczynami zakończony. W dolniem

Ślepowron w lewo obrócony. W oczycie korona hrabska na niej dwa hełmy z koronami, na prawym kruk z pierścieniem w dziobie – na lewym orzeł jak na tarczy – lambry prawy niebieski ze srebrem – lewy czerwony ze srebrem. –

Legitymacye znane mi są następujące cztery:

a) W aktach Archiwum Krakowskiego:

r. 1419. Colloq. L.1. p. 1158 n. kr. 3954.

Macko de Miroszow nobilitatem de Clenodio Babati et Crucis ac proclamatione Zaraz literis Domini Casimiri Reges Poloniae, Drogomiri Judicis, Andreae et Dobieslai Subjudicum Crac. Generalium edocuit

r. 1421. Col. L.1. p. 956 n. kr. 3234.

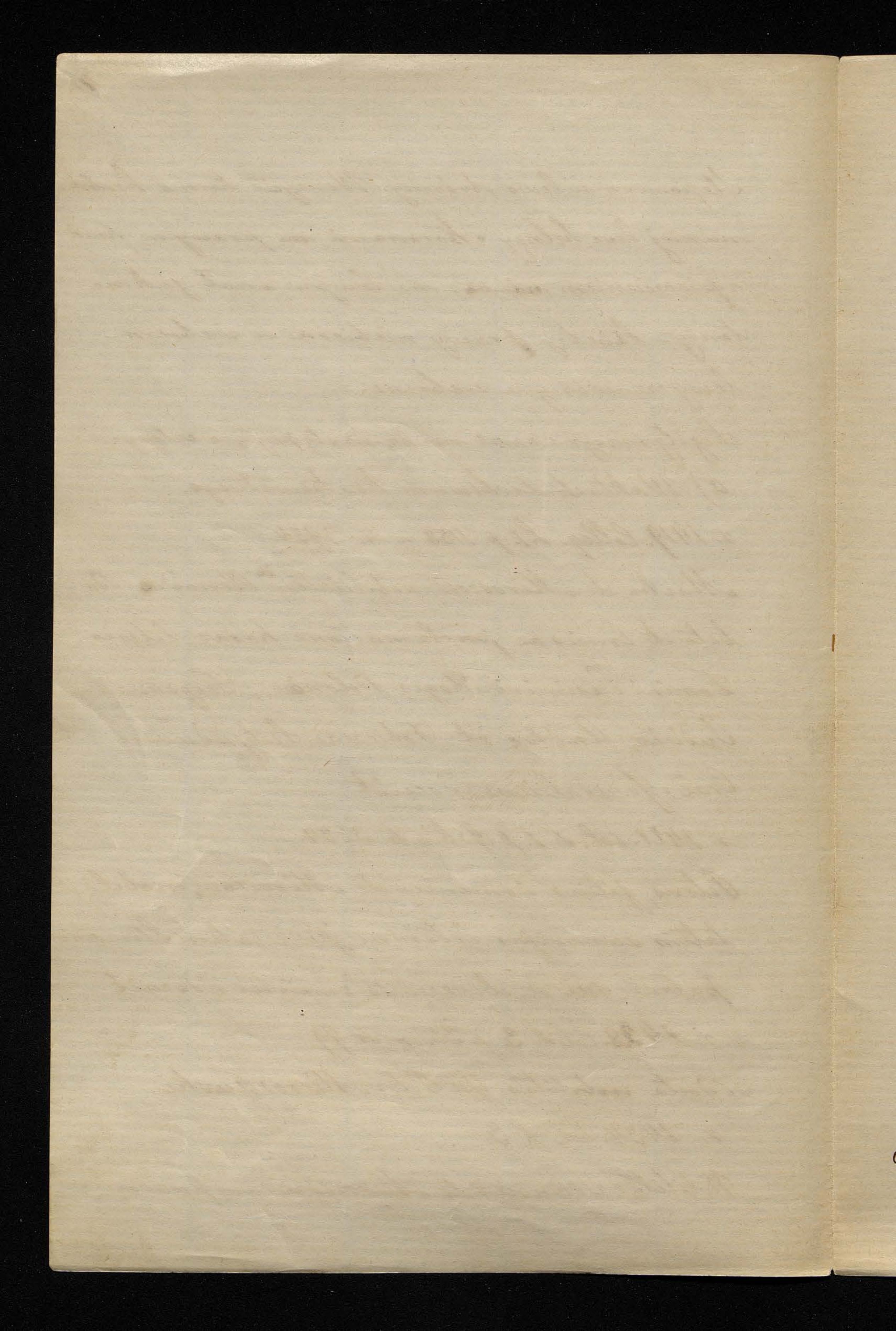
Petrus, filius Dominici de Miroszow, nobilitatem suam per literam judicialem Strzeslai patrui sui de ibidem solemniter edocuit

r. 1429. Col. L. 3. p. 35. n. kr. 99

Edocta nobilitas Ysi Petri Mieroszewski

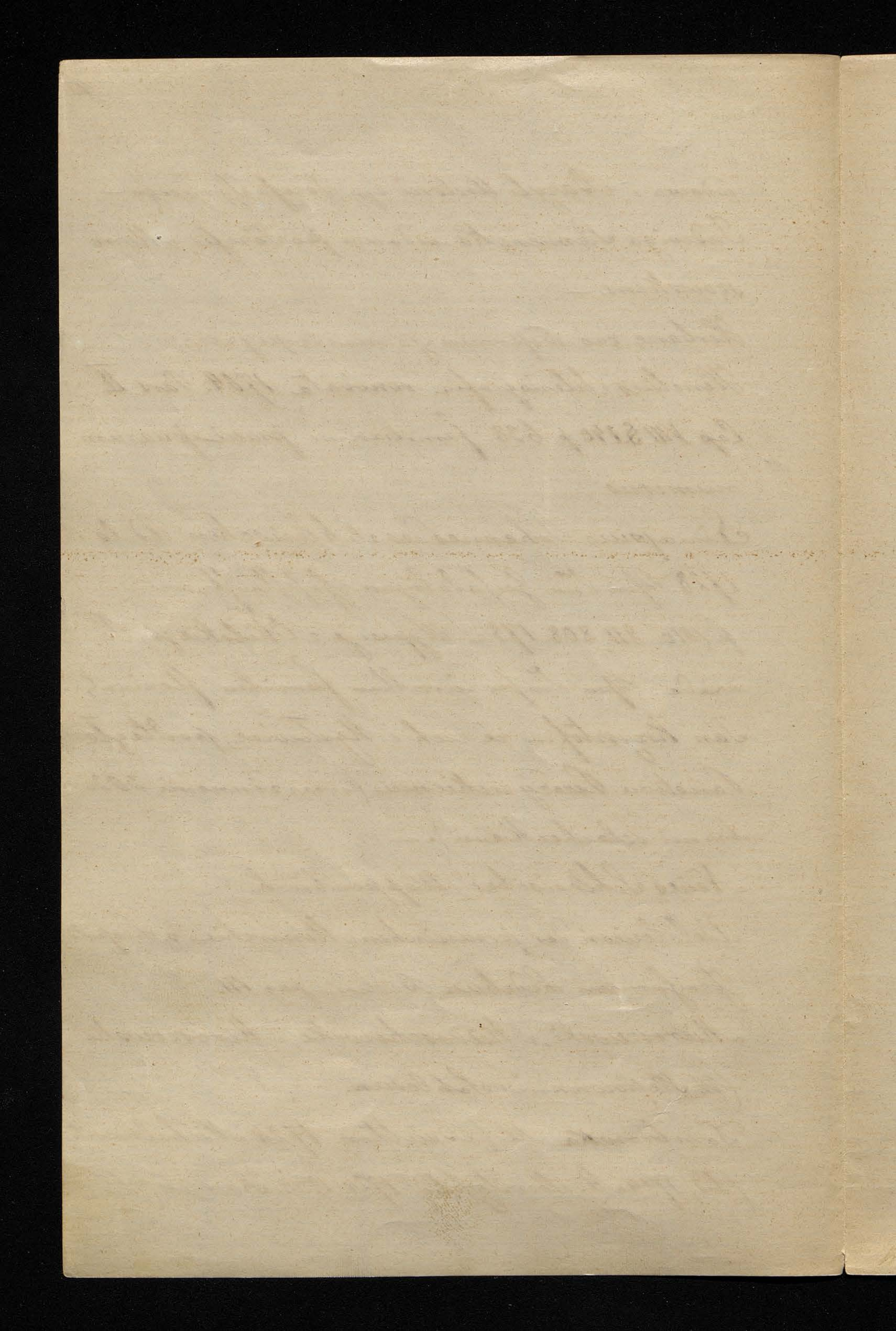
r. 1434. Col. L. 3.

Nobilitas Joannis de Miroszów cum procedentia

et clenodiis
r. 1438. Col. L. 5.
Joannes de Miroszow, filius Babrakac suum jus nobilitatis et militiae comprobavit,
b) W Sądzie swobodnego Państwa, później Księstwa Pszczyńskiego – i w Sądzie apelacyjnym w Raciborzu, jako Sądzie Ordynackim legitymowali się wszyscy Ordynatowie i najbliżsi agnaci.
c) w Kapitule katedralnej Krakowscy kanonicy Jerzy Antoni i Jerzy Mieroszowscy
d) W Stanach królestwa Galicyi
Felicyan Mieroszowski
e) Przez Radę Obywatelską Województwa Krakowskiego wpisany w księgę Obywateli szlachty powiatu Skalbmierskiego r. 1827.
Jan Mieroszewski Dziedzic Małkowice
f) przed Heroldyą Królestwa Polskiego według spisu szlachty z r. 1851.
Jacek syn Gabryela – Józef syn Kantego
August syn Kantego – Magdalena z Byszewskich

wdowa i Baryli Antoni syn Józefa Ignacego —
Jadwiga Siemieńska wdowa po Józefie Miero
szowskim. —
Herbarze zaś wspominają następujące:
Henelius Silesiografia renovata 1704. Pars II
Cap VIII §. 140. p. 638. familiarum praecipuarum
numerus.
Sinapius Johannes des Schlesischen Adels etc
1728. Von den Hochadeligen Geschlechtern —
p. 1016. 811. 808. 178. — Wypisuje z Okolskiego. Po-
wiada: Von diesem uralten Familien florirt
Jan Krzysztof. — że ich Mysłowice, podległe
Państwu Pszczyńskiemu (wraz z innemi 30 do-
brami szlacheckiemi). —
Neues Schlesisches Wappenbuch.
Adelslexicon der preussischen Monarchie v. Leopold
Freiherr von Ledebur. Berlin — pag 111.
Mieroszewski, Mieroschowski, Miroszowski
(W. Slepowron) in Schlesien.
Dombrowka kl. (Beuthen 1724 Michalkowitz
(ibid) 1724 Myslowitz (ibid) 1724-1830. Rosdzin (ibid)

In Preussen Zajonskowo (Thorn). –

Okolski. T. III. p. 128. ~~z~~ 1643.

Paprocki (wyd. Turowskiego) p. 400 et sequ. w posiada dom starodawny.

Niesiecki (wyd. Bobrowicza). T. VI. p. 420.

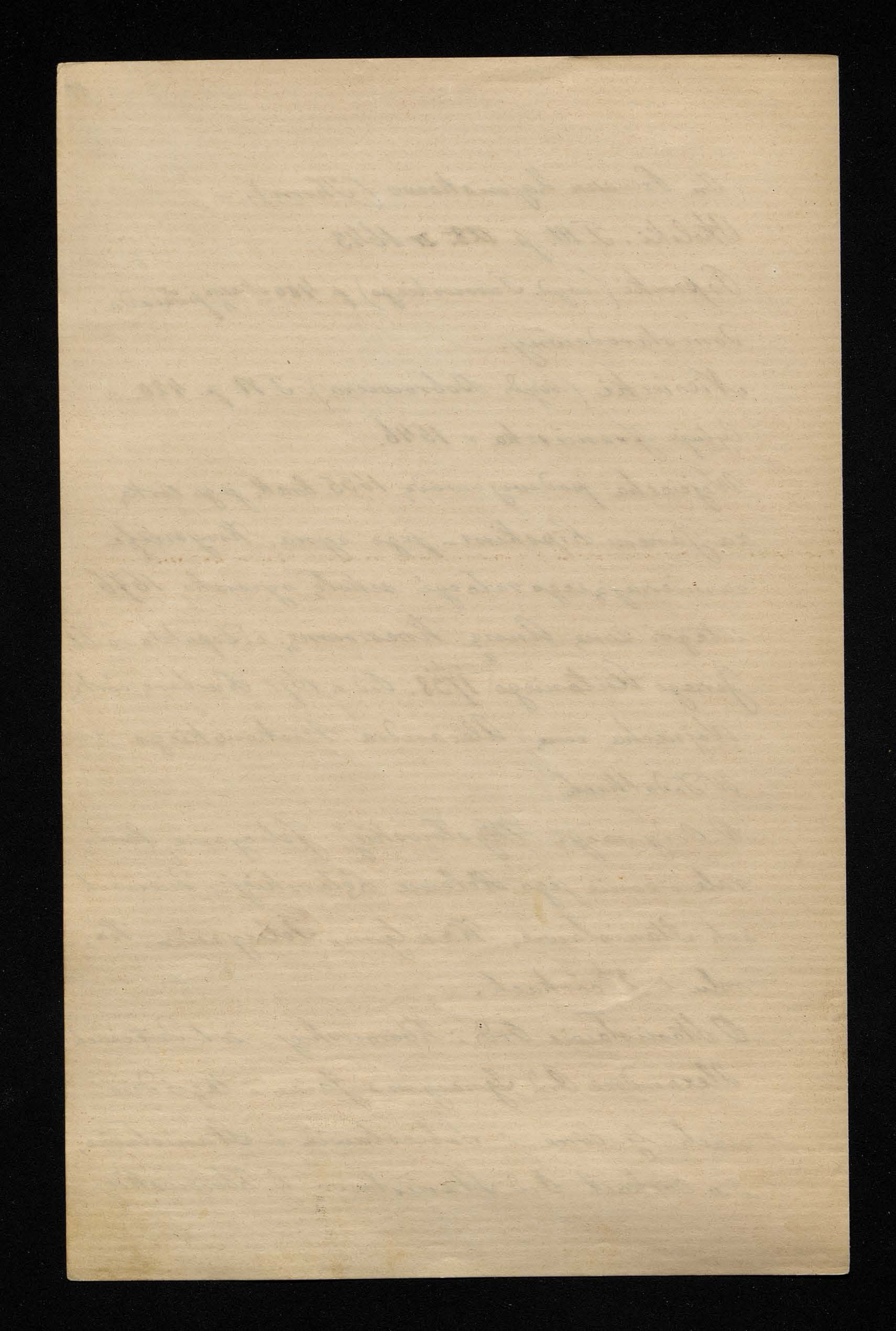
Cytuje Franciszka r. 1546.

Wojciecha podwojewodę 1635. krak. jego córkę za Janem Lipskim – jego syna Krzysztofa zamierzającego założyć szkołę rycerską 1676. i tegoż żonę Annę Kreszowonę, i Deputata na Trb: Jerzego Antoniego Kannonika 1738. Pod r. 1672 Barbarę córkę Wojciecha, żonę Alexandra Noskowskiego.

W Dodatkach

O Ordynacyi Myszkowskiej, Felicyanie Generale i żonie jego Helenie Łętowskiej – dzieciach ich Stanisławie, Kantym, Felicyanie Karolu i 2ch córkach.

O Stanisławie Ord. i Zborowskiej – ich dzieciach Alexandrze Ord. Ignacym i Janie i tegoż dzieciach tj. córce i Sobiesławie i Stanisławie, i o córkach Ord. Stanisława tj. Zborowskiej

Jędrzejowiczowej i o Konstancyi z Wodzickich Józe
fowej Mieroszowskiej.
Potocki w Herbarzu czyli raczej w Zbiorze Anegdot
ogólnie wymienia.
Kuropatnicki cytuje w wyliczeniu Rodów
pośród legitymowanych w Galicyi - i daje
wiadomość o Ordynacyi Mysłowskiej, o Feli
cyanie i jego żonie i ich synu Stanisławie
jego żonie i jego dzieciach.
Herbarz Polski. Dodatek do przyjaciela domowe
go - Lwów. O Krzysztofie. X. Jerzym o Stani
sławie, Jacku - przytem powiada;
„Inny tegoż nazwiska poświęcający się w Rzy:
„mie sztuce malarskiej w r. 1826 szkicując nad
„brzegiem Tybru przepaść naturalną, przez zawrót
„głowy wpadł do rzeki, i utonął w jej nurtach".
Wiadomość zupełnie fałszywa, bo powiada
Gorzałkowski Wspomnienia lat ubiegłych
r 1862 p. 42 „Miszewski pojechał do Włoch
„kształcić się w malarstwie, był to bowiem
„nader utalentowany młody człowiek sam

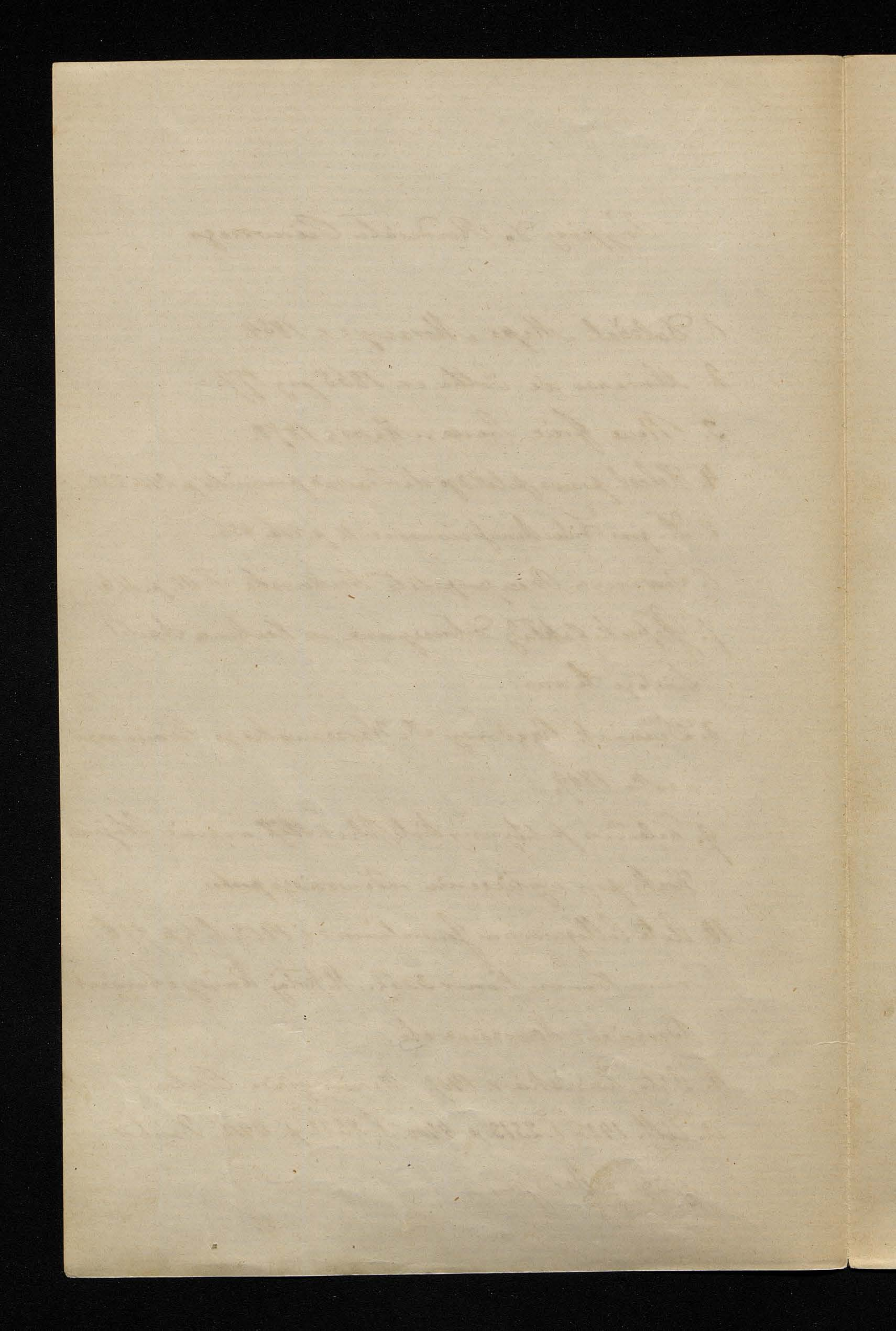
(x)

dyczny w nim Monografia o Mieroszowskich, z której powyżej zacytowałem wyjątek – a prócz tego wyliczenie żyjących Mieroszowskich

„nieszczęśliwie zdejmując widok jakiejś okolicy
„z urwiska skały, głowa mu się zawróciła i biedak
„znalazł śmierć w przepaści." –
Przy tej sposobności zacytuję że tenże sam
autor na p. 54 mówi o świetności Towarzystwa
Krakowskiego – i powiada „świetności to były
„prawdziwe ..... Ordynatowie Mieroszowscy."
Baranowski Herbarz w manuskrypcie nieznany mi lecz cytowany przez Bobrowicza.
Lelewel Polska i rzeczy jej – w Geografia –
Dystynkcye – Ordynacye – cytuje Mysłowską.
Czarnecki i
Kosinski mają wydać herbarze. Ten ostatni
bardzo obszerny – przesłałem im artykuły na
aktach oparte. Tenże wydaje corocznie „Przewodnik herald." (a)
Gräfliches Taschenbuch wychodzący w Gotha
w r. 1870. zamieścił przeze mnie dostarczoną wiadomość i Genealogią Ordynatów. Od tego roku
zawsze podaje wiadomości o żyjących hrabiach
Mieroszowskich.
Także Rangliste u. Personalstatus des deutschen Ritterordens, co roku
we Wiedniu wydawane, cytuje Mieroszowskich – Maryanerów.

Przypisy do Rozdziału Pierwszego

1. Doležal Mapa Morawy z r. 1854.
2. Almanac de Gotha z r. 1865 pag 179.
3. Neue freie Presse. Marzec 1872.
4. Helcel prawa polskiego starodawne pomniki p. 240. 256.
5. Długosz Liber Beneficiorum T. II. p. 416. 456.
6. Tessarczyk. Rzeczpospolita Krakowska T. III. p. 116.
7. Głębocki Zakłady Dobroczynne m. Krakowa. Szpital Świętego Łazarza.
8. Dziennik. Rządowy X. Warszawskiego. Nominacye z roku 1809.
9. Kalendarz polityczny Król: Pol: z r. 1827 w opisie Wojew: Krak: przy wyliczeniu rodów wzniesiono pracki.
10. Acta Colloquiorum Generalium z r. 1413. l. 1. p. 996. num. transactionis 3362. Mikołaj Andrychowicz Baraniec z Mirosrowa etc.
11. Akta Książęskie r. 1409. Marcin ojciec Piotra.
12. Coll. 1425. l. 2513. p. 4400. l. 2521. p. 4415. Racibor ojciec Macieja.

13. Castrensia Inscipt. A° 1456 l. 10. Mikołaj i Maciej Raciborg.
14. a° 1471. l. 16. Marcisz.
15. 1519 l. 32. Gawel syn Marcissa
16. 1554. l. 66. Mikołaj sprzedaje dziedzictwo po swym dziadzie Gawle Franciszkowi, który wspomniany u Niechowii Nakielskiego Cr. 1634. T II. p. 645. jako świadek. – gdyż an. 1546. „Limitatio „Villarum Conventualium Gothardowice et Stawiany. Procoatibus Francisco de Miroszow".
17. Castrensia Inscip. 1580. l. 119. Jadwiga Wyjątka.
18. Cast. Insc. 1580. l. 120. Stanisław.
19. Na dowód jak w owych czasach było własnosci ziemska rozparcelowaną, posłuży iż T. II. 151. Głogoczyce (pod Miegardowem) cytowane jako własność Żegoty i Rafała Ryterskiego Ojca Jadwigi Jerzowej Miroszowskiej, i w T. I. 109. Dziewięcice decimam post agros omnium nobilium dictam villam inhabitantium, – gdy akta oznaczają tegoż Ryterskiego dziedzicem Dziewięcic. By wyczerpać przedmiot przytaczam

1 X

miejsce dające pole do domysłów

T. II. 520. Młodzin mniejszy - parafia Kowale - Dziedzice: Skepowrony: Mikołaj, Jakób, Wojciech sunt ibi item praedia militaria

T. II. 444. Jarzębki - parafia Grojno Współwłaściciele Paweł Mroz, Piotr Mroz, Dominik Mirosz.

T. II. 194. Wieś Mrozów, parafia Mirów zupełnie co innego.

T. II. 503. W Targowiskach pleban Klemens Chobowa zapewnie herbu Chalewa.

20. Cast. Insc. 1505. l. 26. Mikołaj i żona Jadwiga

21. Terr Insc. 1558. jej syn Jan.

22. Böhme diplomatische Beitraege zur Schlesischen Geschichte. Grenzberichtigung zwischen dem Fürstenthum Sievior u. der Herrschaft Oberbeuther 1624.

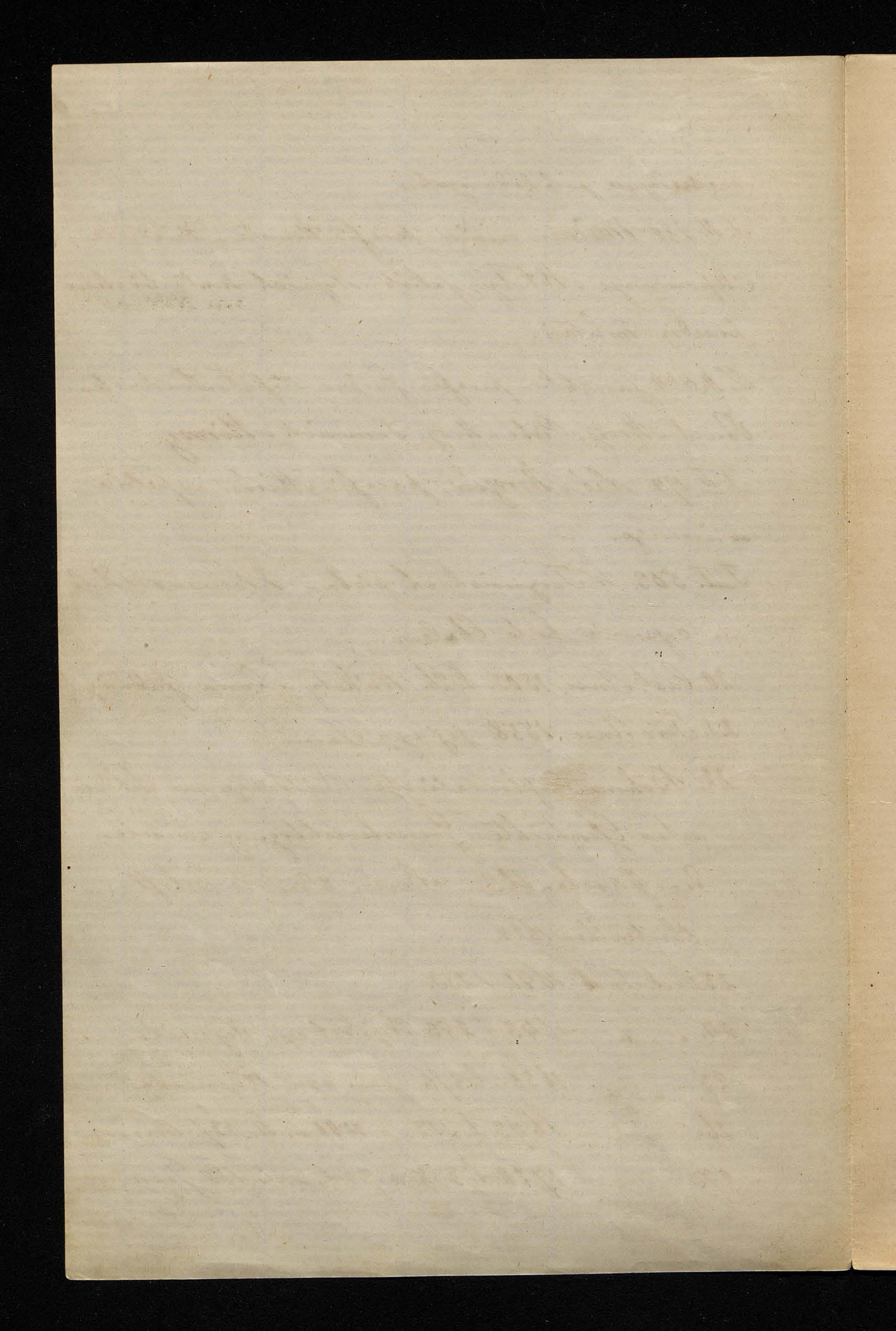
23. Cast. Insc. 1641. l. 250.

24. " " 1643. l. 253. Wojciech syn Wojciecha

25. " " 1658. l. 276. Jan syn Wojciecha

26. " " 1693. l. 313. p. 1149. n. str. 337. Mariusz

27. " " 1722. l. 338. p. 750. n. str. 180. Joanna

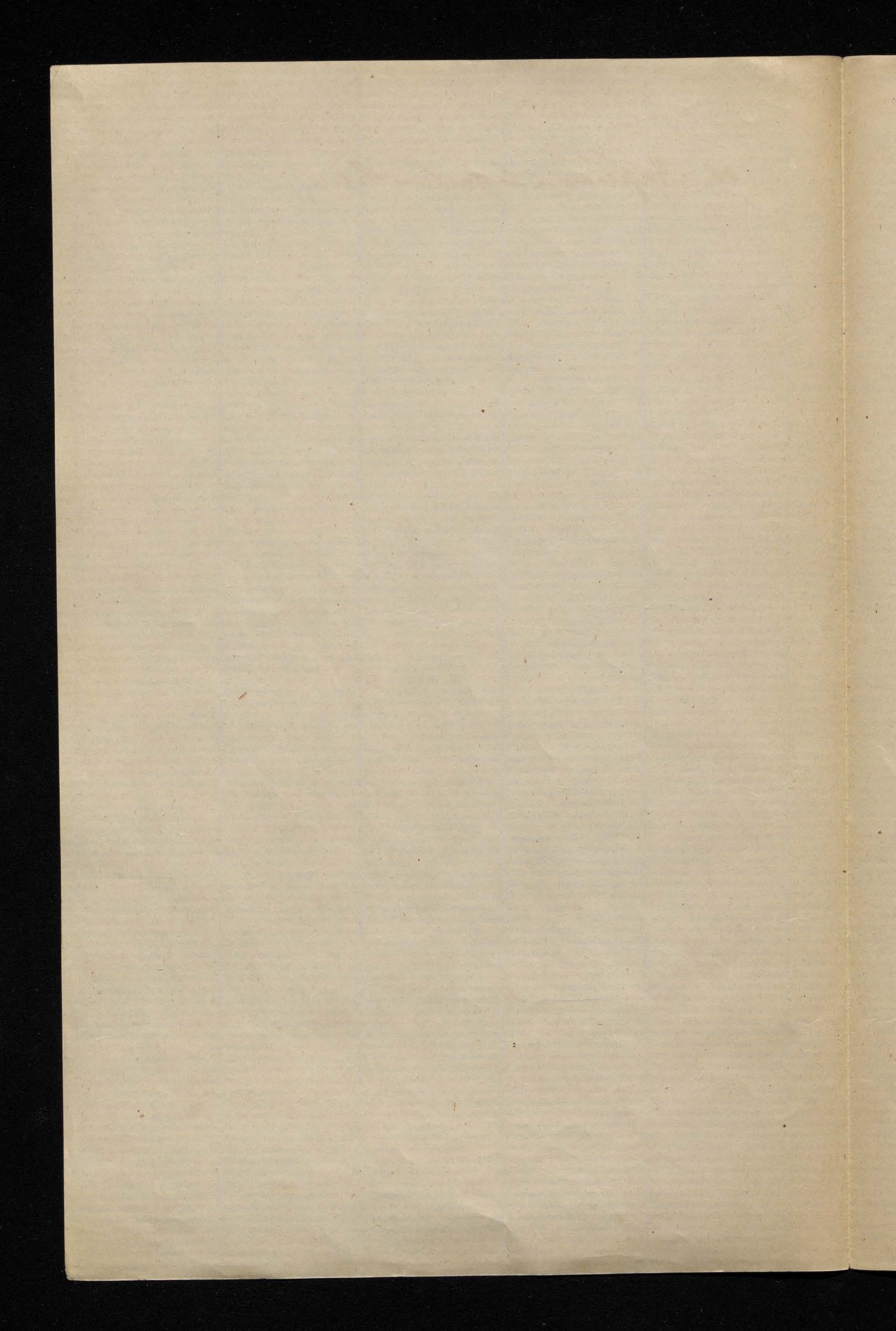

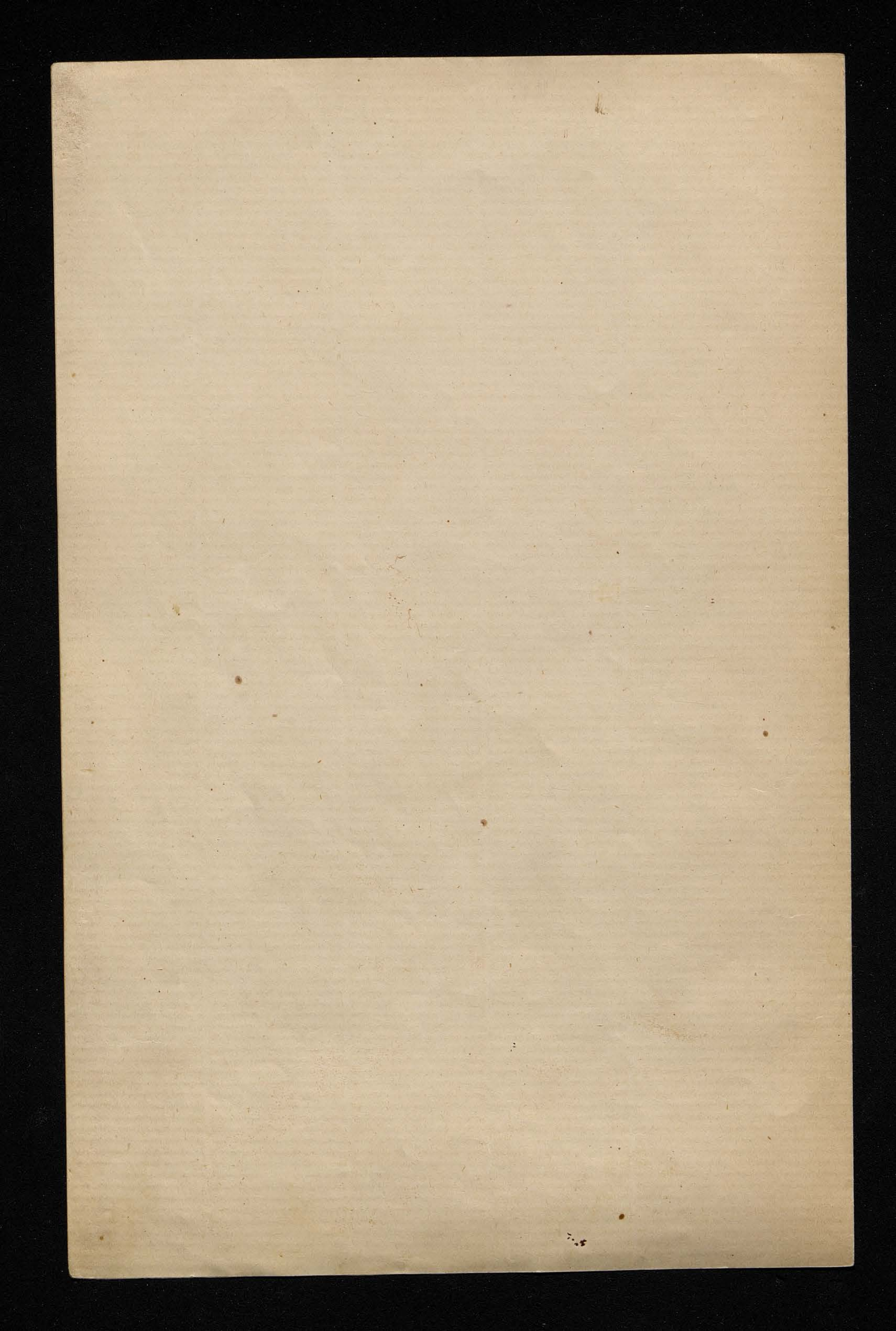
28. Cast: Insc. 1751. l. 365. p. 2560. n. str. 783. Mariana
29. – – 1767. l. 380. p. 190. n. str. 163. franciszek.
30. Książęskie A° 1536. l. 18. X. franciszek ~~syn Bieluszka~~ (z linii na Miroszowie) Castr. Insc. z 1646. l. 26 1644 l. 255. Jadwiga z M. Skulska i inne.
31. Cast: Insc. 1786. l. 402. p. 59. n. str. 49. Jan Kanty.
– – 1691 l. 311. p. 751 n. str. 289. Marcin
„ „ 1690 l. 310. p. 2162. n. str. 785. Stan: syn Wojciecha
Ter. Manif. 1792. l. 20. p. 196. Stan: Starosta Bendzin:
„ „ 1790. l. 18. p. 235 Józef Kr. Mieroszowski
32. Spis szlachty Król. Pol. z 1851. pag. 58. Niesiecki (Wyd: Bobrowicza) T. IV. p. 78. Kasztelan Bydgow: Inowrocławski:
33. Vol. Leg. V. p. 785
34. „ „ VII. p. 256.
35. Mapa Niemiec sztabu Głównego – Sekcya Lęczyca
36. Niesiecki IV. p. 78.
37. Paprocki cytuje przywileje z Płocka 1440 X. Ziemowita dany rycerzom Kościeszowi i między nie mi Warzeborowi de Mirossevo.

1

2.
35

38. Rozprawa o herbach w Polsce

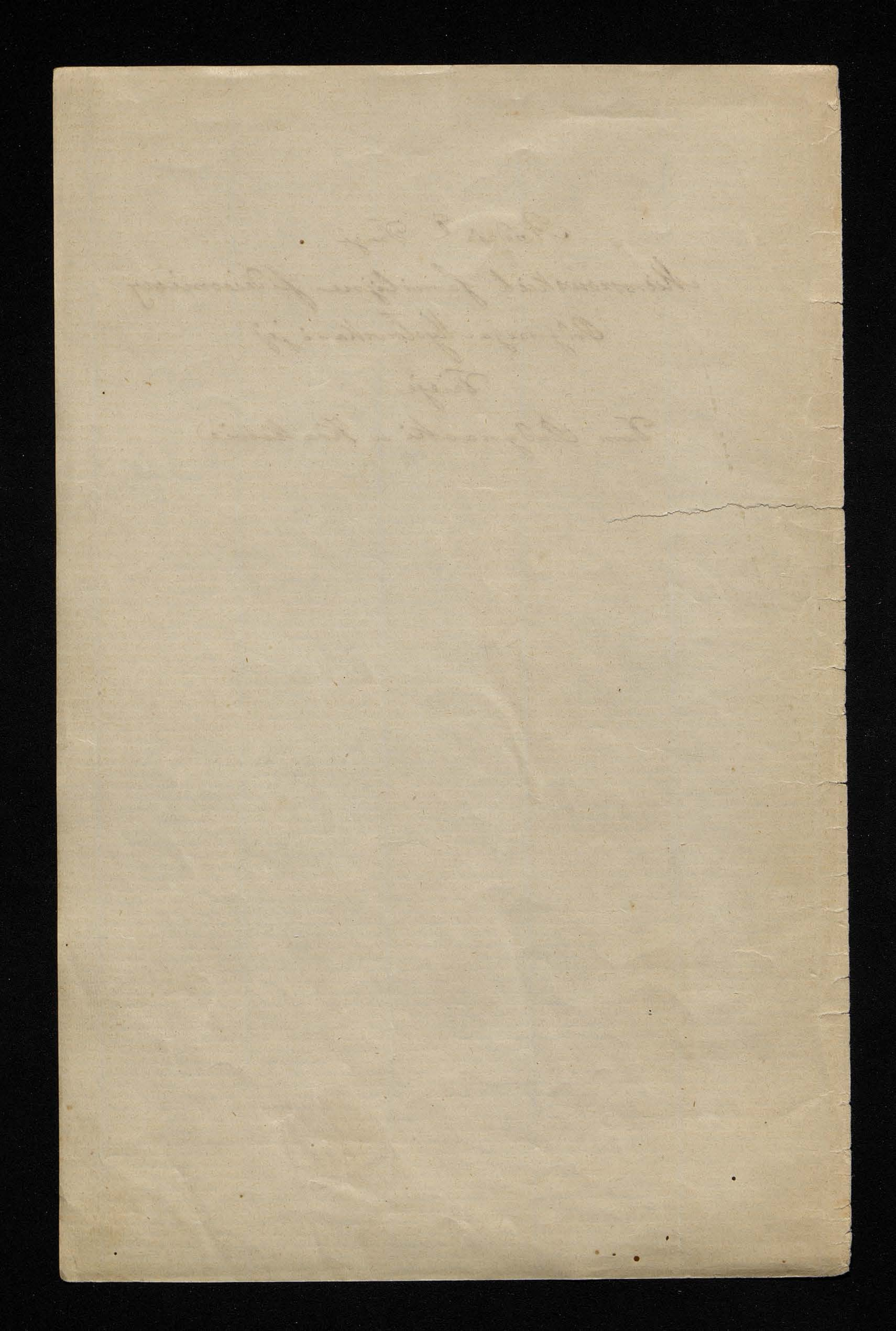

Rozdział Drugi

Mieroszowskich familijne fideicomissy

Ordynacya Mysłowska – i jej Dzieje

Dom Ordynacki w Krakowie

II

Mieroszowskich

Familijne Fideikomisey

Szlachta polska rada naśladowała Niemiecką - od tej ostatniej przejmowała Rycerstwo, sposób kształtowania herbów - turnieje, na ich sposób stawiała swe zamki i po niemiecku je nazywała (Lanckorona, Czorsztyn = Zürnstein, Melsztyn = Mühlenstein), podobnie też widząc u sąsiadów urządzenia ustalające posiadanie ojczystych majątków, a tem samem i przyszłość rodzin utrwalające, zaczęła w końcu XVI zakładać fideikomisy czyli u nas tak zwane Ordynacye.-

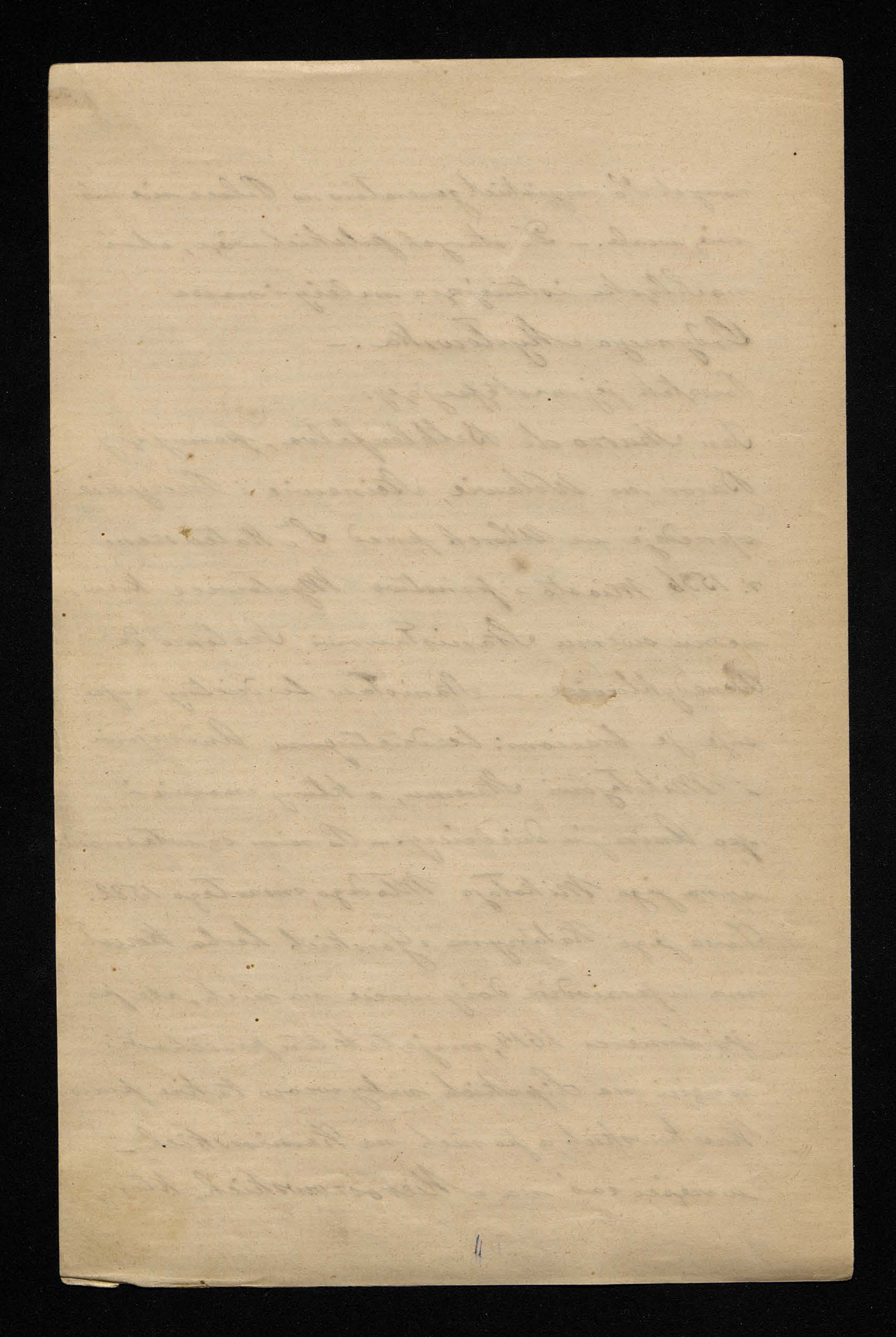
Powstało takowych ze 12 lecz gdy się sprzeciwiały pojęciom o „równości szlacheckiej" (podobnej do Węgierskiej i Weneckiej), wkrótce znowu niknąć zaczęły.- Pozostały tylko Zamojska i zmniejszona Pińczowska, gdyż Sułkowskich, Zboińskich i Krasińskich dopiero po upadku kraju fundowano.- Galicyjskie zaś zupełnie są nowe, a z utwo-

(xx) herbu Jednorożec, Einhorn (Sinapius des Schles. Adels Anderer Theil p. 262.)

/: W gabinecie Archeologicznym Uni. Jagiell. w Krak. obraz ex voto Chrystus w ogrojcu. fundator Turzo - żona jego Salomonówna, i ich dziecko Kopia u mnie - który to Turzo i która Salomonówna, dojść nie mogłem.

X Wystawić Miasta, a osobno Kościoła z fotografię w Archiwum, — a innych obrazki Olejne, miasta na Szyrzyporcie, Kościoła w szafie w zawalonym pokoju domu Ordynackiego.

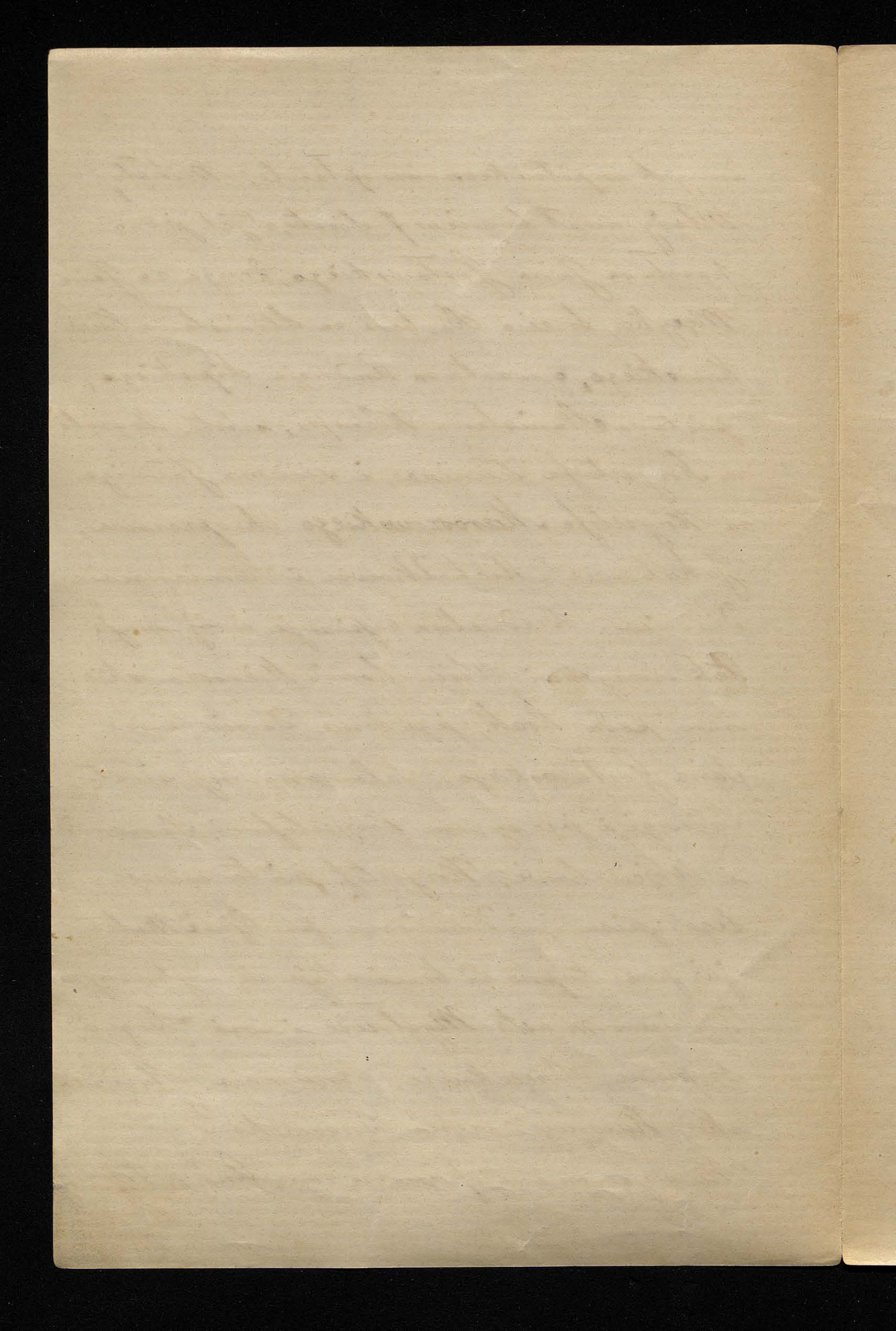
nonych dla rosyjskich generałów w Polsce nie mówię wcale. — Do starych polskich więc, choć na Szlązku istniejąca należy i nasza
Ordynacya Mysłowska. —
Początek jej następujący:
Jan Thurzo de Bethlenfalva, (xx) panujący Baron na Wołowie, Steinawie i Pszczynie sprzedaje we Wtorek przed S. Mateuszem r. 1536. Miasto x i państwo Mysłowice krewnemu swemu Stanisławowi Szalomo de Benedyktowice. — Stanisław bezdzietny zapisuje je braciom: bezdzietnemu Andrzejowi i Mikołajowi Staremu, a który znowu i po Andrzeju dziedziczy. — Po nim są własnością syna jego Mikołaja Młodego, zmarłego 1582. Żona jego Katarzyna z Górskich herbu Kozioł ma wprawdzie dożywocie na nich, ale po jej śmierci 1614, majątek ten przechodzi w części na Lipskich, nabywców takie praw Kuerkowskich, a po nich na Kamińskich — w części zaś na Mieroszowskich, który

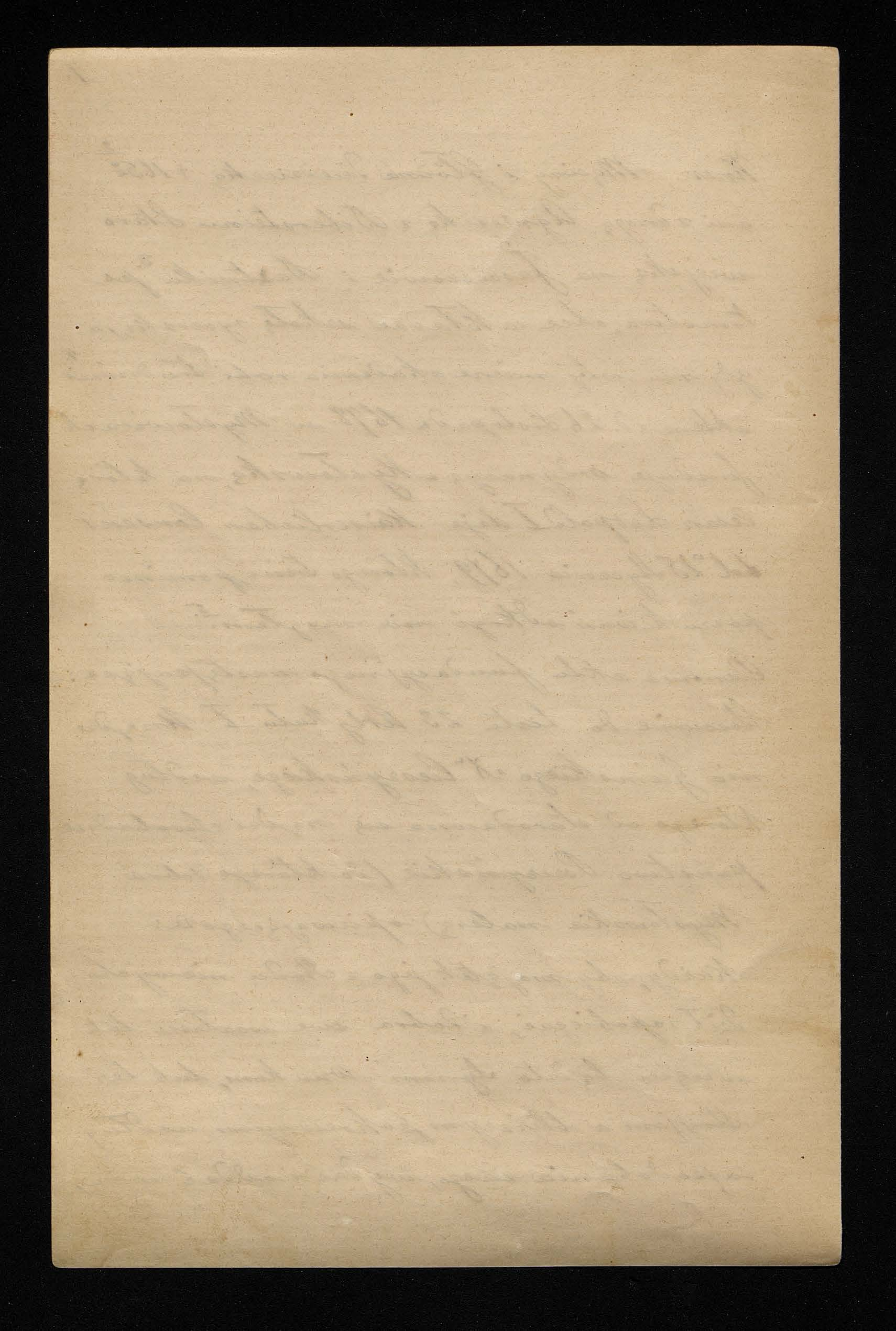
II 40 5.

innych współsukcesorów spłacili, Mikołaj Młody miał bowiem 7. Siostr, z tych jedna poszła za Jana Gosławskiego, druga za Jana Męzyka, trzecia Barbara za Stanisława Kurzkowskiego, czwarta za Andrzeja Lipskiego, piąta za Stanisława Klempa, szósta Urszula za Krzysztofa Dunina, a siódma Jadwiga za Krzysztofa Mieroszowskiego Chropaczowa, Jakubowic, Michałkowic i Siemianowic dziedzica. Bezdzietna zapisuje swój majątek szwagrowi Wojciechowi Mieroszowskiemu podw. Krak., jego żonie Dorocie, córce Jana Gosławskiego i Salomonowny, siostry Jadwigi, i jego synom Krzysztofowi, Janowi i Wojciechowi, Krzysztof już to w moc tego zapisu, już dziedzicząc po Ojcu i Matce już przez kupno od braci staje się wyłącznym dziedzicem miasta Mysłowic i wsi Bogucic Szopienic, Brzęczkowic, Roździenia, Roździeńskiej Kuźnicy i części Brzezinki.[1] –

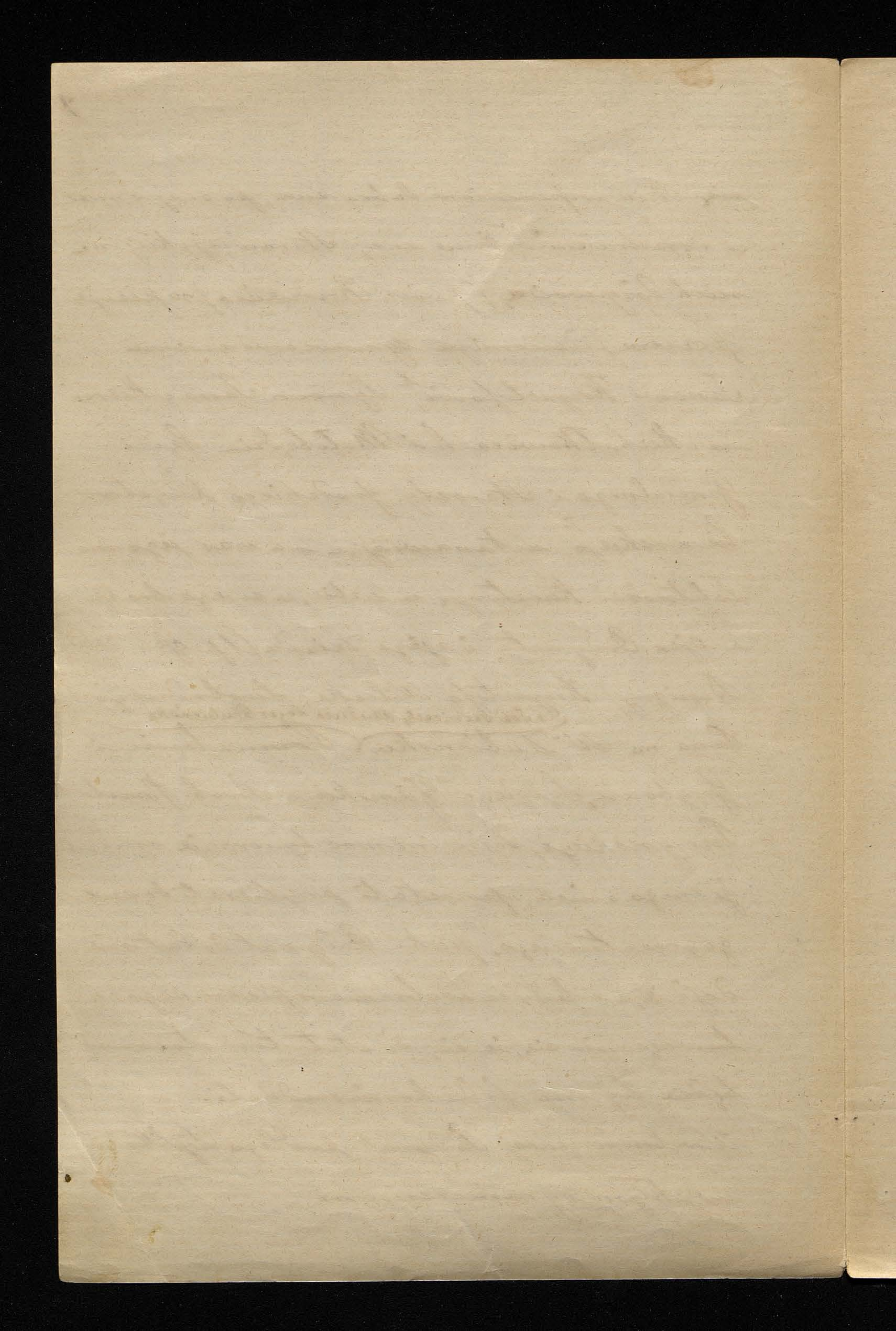
Niemając on ani z pierwszą żoną Anną z Męźyny

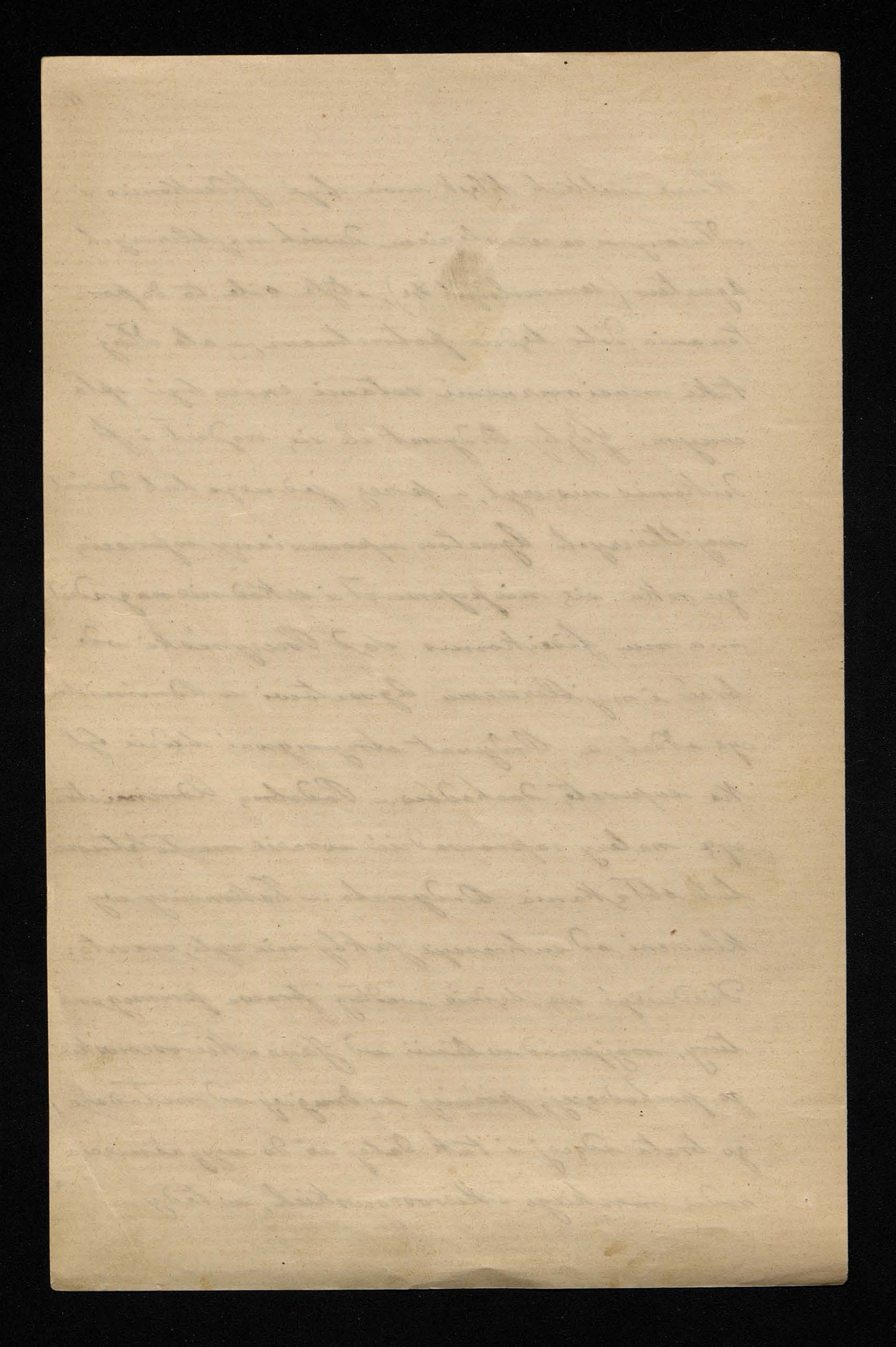
Krzesz, Męciny i Głodna dziedziczką + 1652 [2.]
ani z drugą Agnieszką z Bibersteinu Staro
wiejską na Jaszczurowie i Bażtniku [3.] po-
tomstwa, chce zakładać szkołę rycerską, a
gdy mu w tej mierze akademia robi trudności [4.]
aktem z d. 26 Listopada 1678. w Mysłowicach
funduje ordynacyę Mysłowską, na którą
Cesarz Leopold I daje Kaiserlichen Consens
ddo 25 Stycznia 1679, którego treści, pomimo
poszukiwań odkryć nie mogłem. [5.] —
Osnowa aktu fundacyjnego następująca:-
Stosownie do listu 23. Artykułu I Urzędze
nia Ziemskiego X^r Cieszyńskiego, według
którego od starodawna się rządzi swobodne
państwo Pszczyńskie (do którego dobra
Mysłowskie należą) opiewającego że:
Każdy, aby majątek jego z Rodu niewycho
dził zapobiegać, i dobra swe w całości lub
w części bądźto Synom Wnukom, lub też
Stryjom a bliższym pokrewnym według
upodobania swego, wydać i oddać może,

więc i on wspomniane dobra swe, po swej śmier
ci i zastrzeżeniem żonie swej Starowiejskiej na
nich dożywocia, (prócz Rozdzienia) zapisuje
prawem fideicomisu synowcowi swemu
Janowi Krzysztofowi,[6] Synowi Jana Miero:
na Michałkowicach i Małobądziu Sędzi
Generalnego i Starosty Grodzkiego Księstwa
Siewierskiego,[7] ustanawiając na czas jego ma
łoletności Kuratoryą ze siebie, ze swego brata
a Ojca Ordynata i z jego dziada (t.j. ojca Estery
Benigny) Krzysztofa Wilczka, Swobodnego
Pana na W. Dubieńsku i Sobiszowicach, dziedzica tegoż Dubieńska Ormuntowic i
Grzybowic, Sędziego Ziemskiego Swob. Państ:
Pszczyńskiego, dając im moc by w razie śmierci
jednego z nich, pozostali przybierali do swe
go grona trzeciego, póki Ordynat do lat nie
dojdzie, a wtedy za odebraniem pisemnego zo
bowiązania się, że się do statutów stosować
będzie by mu fideikomis oddali:
W wolności swej Ordynat podlega tylko
zwykłym ograniczeniom.

Wrazie wielkich klęsk może być fideikomis i odłużonym za zezwoleniem dwóch najbliższych Agnatów (samowolnych &c.), o tyle o ile to do poratowania dóbr będzie potrzebnem, — ale dług taki musi rocznemi ratami znów być spłacony. Gdyby Ordynat źle się rządził i fideikomis niszczył, a przez jednego lub dwóch najbliższych Agnatów upomniany wprzeciągu roku się nie poprawił i szkód nie nagradził ma mu fideikomis Sąd Pszczyński odebrać i najbliższemu Agnatowi w Administracyę oddać, a Ordynat otrzymywać będzie tylko superatę dochodów. — Podobną Administracyę należy zaprowadzić wrazie małoletności lub obłąkania Ordynata. — Zakonnicy wykluczeni od sukcessyi jakby nie żyli, zresztą: Dziedziczyć się będzie według prawa primogenitury, najprzód w linii od Jana Mieroszowskiego pochodzącej, później w drugiej od młodszego brata idącej i tak dalej aż do wygaśnięcia rodu męskiego Mieroszowskich, wtedy

tymże porządkiem przezredtby fideikomis do potomków najstarszej córki córki Jana Mieroszowskiego, po wygaśnięciu znów itegoroda do potomków drugiej córki i tak dalej (więc najprzód dziedziczyliby Parzniowscy potem Myszkowscy, ci wygaśli, potem Schwellengoebel itd). –

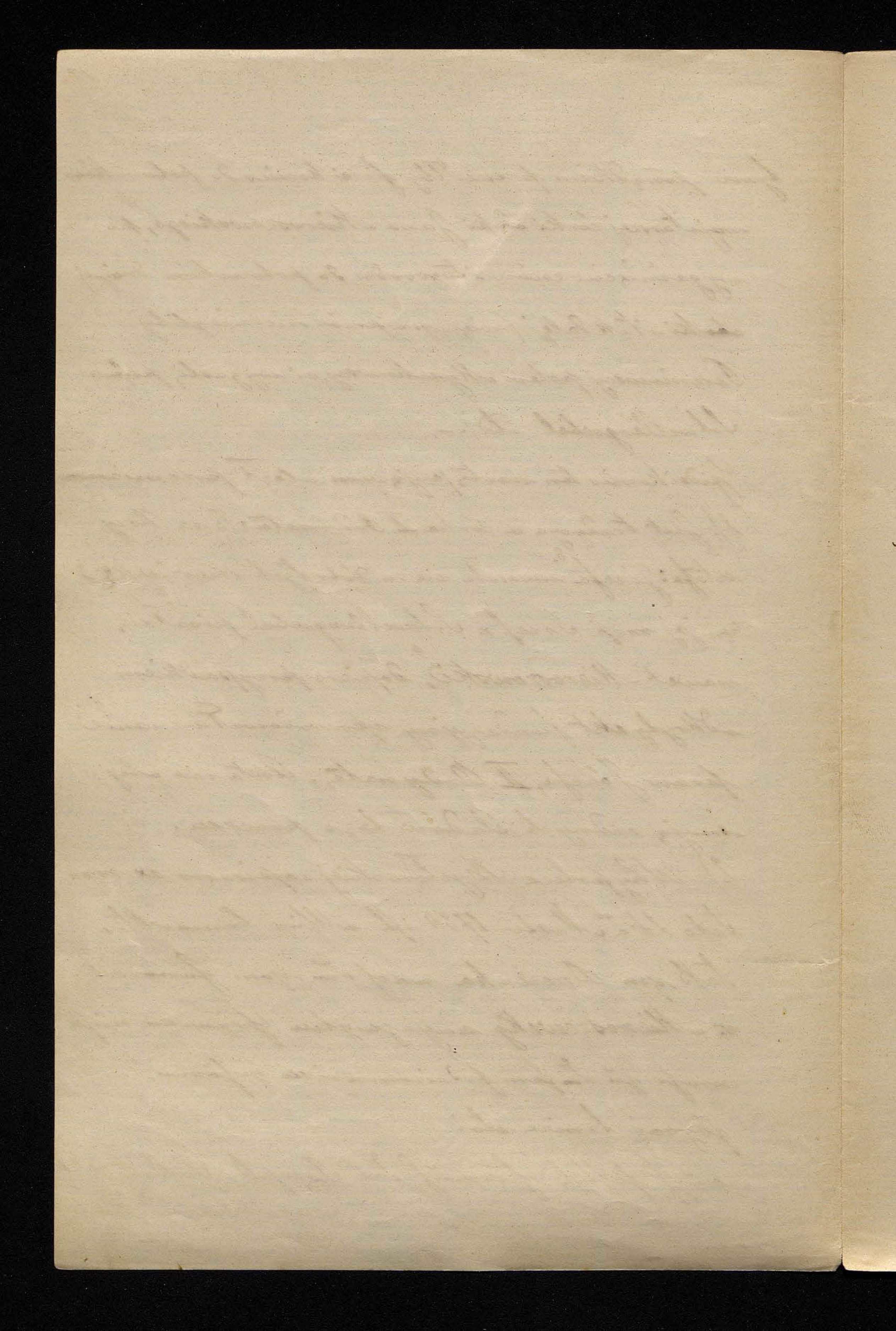
Fideikomis ten następującym uległ przemianom

1). Jest tradycya że córka I. Ordynata Jana Krzysztofa: Józefa[8] uważała się za dóbr tych dziedziczkę i że jej mąż Józef v. Schwellengoebel pisał się nawet Mieroszowski[9], dopiero przypadkiem odkryły akt fundacyjny spowodował uznanie praw Józefa, II Ordynata. Akta nie obejmują żadnych śladów tego procesu.

2) W hypotece Mysłowskiej zapisano ex mandato dd: 2° Martii 1784 ist allhier bemerkt, dass von Dziedzinka nach dem vom Generał v. Mieroszewsky ausgegebenen Gründen nichts mehr zu diesem fidaicommisse gehören,

gdy zaś tamże stoi

auch hiesiges hierauf das Joseph, Johan

Vergemächt an Vincent v. Mieroszewskische Allodium.–

więc niewiadomo czy te pretensye allodyalne pochodziły z ukończenia wspomnianego wyżej procesu, a Brzezinką zaspokojone zostały, czy też za Brzezinkę stanowi przy były Janów kompensatę.

3) Hipotekujące Ordynatem Stanisława dodano mit dem Bemerken, daß Ordo Successionis bei diesem Fideicomisse Myslowitz nach dem Rechte der Erstgeburt dargestellt eingeführt ist, daß nach dem Abgange des männlichen Geschlechtes von Mieroszewski auch die männlichen Nachkommen von der Tochter des letzten Majoratsbesitzers in dieses Fideicommiss succediren sollen.–

Ważny to intabulat, i korzystny dla każdego ostatniego z rodu Ordynata, a prawomocny, gdy nikt przeciw niemu nie protestował.

4) Lecz najważniejsza przemiana zaszła z tąd

11

46 17.

że gdy przez administracyę Ord. Alexandra, jak
biegli orzekli okazało się że "der Forst befindet
sich in einer vollständigen Devastation, aller
wirthschaftliche Zustand ist aufgehoben (: sprzeda
wał sięgę sosnowę, lub belkę po 5 sgr., dęba po 20 sg)
Kopalnię na 12 lat wydzierżawił za sumą ryczałtową
równą ledwie 1/4 rocznego dochodu, sprzedawał
na wieczną własność kopalnię, dwór Wilbori-
rest, aparat gorzelniany, dwa domy, zmarnował
puszczając w Erbpacht Młyn i staw, zaciągnął
nad legalnie przyznaną mu znaczną pożyczkę,
i gdy na upomnienie brata Jana nie poprzestał
tych dewastacyi, tenże Jan zażądał od Sądu
Ostrzyńskiego sekwestracyi Majoratu i zapro-
wadzenia administracyi - Alexander by tego
uniknąć, dowieść że się poprawił i nadal
Ordynacyi deteriorować nie może, wypuścił ta-
kową aktem ddl. Klein Dambrowka 4° Czerwca
1838 Pani Maryi Winkler z domu Domeś dzierża
wę wieczystą, za 30,000 Rl wkupnego złożonych
jako kapitał Ordynacki do depozytu sądowego

i za opłatą rocznego kanonu 3500 Rb. Wskutek
czego Sąd Pszczyński pod d. 11. Stycznia 1839. po
wołując się na prawo z r. 1811. uznał że Or-
dynat się poprawił, naprzyszłość i Ordy
nacyę i dochody ubezpieczył i Jana żądaniem
oddalił, a gdy Król. Regencya w Opolu pod d.
24 Wrzes. 1838 nieszkodliwość wieczystego wydzier
żawienia Ordynacyi poświadczyła, apelacyj
ny, górnośląski Wyższy sąd krajowy pod d.
12° Lutego 1839. wyrok. I Instancyi zatwierdził.
Lecz ta wieczysta dzierżawa nie weszła w życie
94.
gdyż w moc §9. Edyktu z d. 9 Paźdz. 1807 dozwa
lającego znosić i przemieniać fideikomissy
przez uchwały familijne Jan Mieroszowski
pogodziwszy się z Alexandrem, imieniem własnym
i jako pełnomocnik Ordynata (plenip.
dd. Mysłowice 8 Maja 1839) i Kammerrath
forstrichter Haucke pod d. 11. Maja przez sąd
kuratorem małoletnich dzieci Jana mia
nowany, tegoż dnia w Pszczynie przez
uchwałę familijne postanowili rozwiązać

(x) Königliches Appellationsgericht [illegible] zu Breslau, a Ratibor jest tylko die Hinterlegungsstelle (miejsce depozytu)

dzierżawę wierzytną a Mysłowice allodyfikować i
Pani Winkler sprzedać za zgodą jéj męża Franciszka Winkler z mocy plenip. z d. 5 Listop. działającego
1834. za 104,000 Rl, hipotekując 50000 R na tychże
dobrach a 20,000 R na Katowicach, gdy 30,000 R już
poprzednio do depozytu złożono. Z tego szacunku dóbr
postanowiono jednocześnie utworzyć ordynacyę
pieniężną w zamian za zniesioną, stosując co do
jéj dziedziczenia przepisy dla pierwiastkowéj przez
fundatora wydane.

Tak powstała dziś istniejąca Ordynacya, pod nazw:
v. Mieroszowski'sches Myslowitzer Familien
Geld fideicomiss.

W r. 1848 Winklerowie wypowiedzieli i spłacili te
kapitały – za które nabyto Schlesische Pfandbriefe
i te złożono w administracyę i depozyt apelacyj-
nego Król. Sądu w Raciborzu – kapitał wynosi
Rl. 100503 sgr. 27 pf 3, a procenta 4% pobiera każdo-
razowy Ordynat.[10] Teraz przekazano administracyę fidei= (x)
Ordynatami byli:

1. Jan Krzysztof (także zwany Krzysztof Jan)[11]

ri i Gorzowie

76

Od 1679-1755. Z początku pod kuratoryą.
Sędzia generalny ziemski i Starosta Grodzki
Księstwa Siewierskiego, Stolnik Podlaski, Pszczyń-
ski i Bytomski Sędzia Ziemski Gwarek Olkuski,
na Michałkowicach i Dąbrowce, od r. 1740 Hra-
bia na Mysłowicach. Syn Jana Sędzi General-
nego Ziemskiego i Starosty Grodzkiego X° Sie-
wierskiego na Michałkowicach i Małobądziu
i Benigny Estery córki Barona Wilczek z Wiel-
kiego Dubieńska i z Szobiszowic sędzi Ziemskie-
go Pszczyńskiego. ~~[illegible]~~ Z pierwszej żony ~~Hrabianki~~ Barbary
Oppersdorff ~~Kolowrat~~ miał tylko córkę; jego druga żona ~~Bar-~~
~~bara~~ hrabianka ~~Oppersdorf~~ Kolowrat, bezdzietna, dla
tego po nim

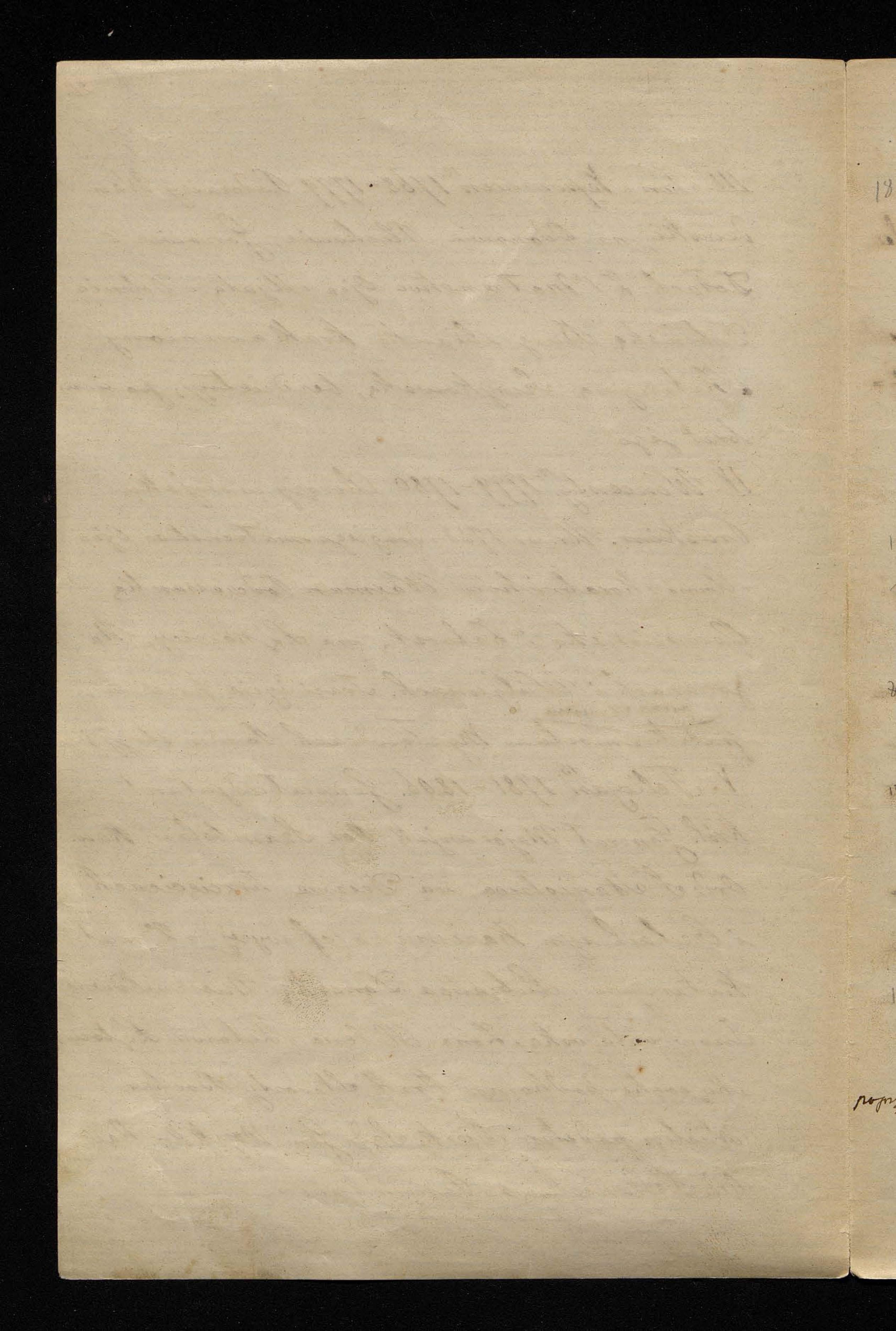
13.

II. Józef 1755-1768. Łowczy Łęczycki, Burgra-
bia Zamku Krak. na Odonowie+, syn Kazimie-
rza Chorążego i Wicehetmana X° Siewierskie-
go, Podstolego Bielskiego na Małobądziu,
Obiechowie, Odonowie, Ściemoni i Jaścienicy
i Wiktoryi z Praszma Praszyńskiej, zatem
synowiec poprzednika, ożeniony dwa razy, po nim
Syn

III. Jan Nepomucen[13.] 1768–1779. Podczaszy Wendeński, na Odonowie, Olechowie, Gorowie i Dołach. Z 1° Małżeństwa Ojca z Agatą z Dobnia Dobińską Burgrabianką krak: a ożeniony z Katarzyną Szwykowską, bezdzietny; po nim brat jego

IV. Wincenty[14.] 1779–1780 Chorąży w wojsku Pruskim. Ur. w r 1758 z drugiego małżeństwa Ojca z Anną z Korabników Waxman Podczaszanką Oświecimską i Zatorską na Łąkawicy, Nagoranach i Wielgunach. Traci życie przez upadek wraz z koniem z mostu w Mysłowicach. Po nim stryj jego

V. Felicyan[15.] 1781–1806. Generał adjutant Król: Generał Major wojsk kor. Szambelan, Kaw: Ord: S[to] Stanisława, na Dziernie, Krzcięcicach i Czechach syn Kazimierza (cf wyżej) z 2° mał: Katarzyną z Lubrańca Dąmską Miecznikowną Inowrocławską. Żona Helena z Letowa Łętowską córka podkomor. Krak. Starosty Bochen: Wislic: podstar: Bieck: Sędz: Gen: Wojsk Kor. Kaw. Ord. St Stanisława. Po nim syn:

18 VI. Stanisław II. 1806–1824. Szambelan. Poseł Sejm: Komisarz Skarb: Kom: Cyw: Wojs: i porządk: Marszałek Województwa Krak: w Konf: Gener: Reprezentant Sejm: Prezes komitetu prawod: Sędzia Pokoju na Krzcięcicach i Małkowicach – żona Kunegunda hr. z Rytwian i Zborowa Zborowska Starościanka Dembowiecka. Po nim syn

15 VII. Alexander 1824 do 8 Maja 1839 Ordynat Mysłowski – od 8go Maja 1839 do 1846 Ordynat – na Maciejkowicach – po nim brat

VIII. Ignacy 1846–1854. Pułkownik, Kaw: Ord: Virtuti Militari – na Górce – po nim brat.

13 IX. Jan od 11 Listop 1854 – 9 Listop 1867. Szambelan. Dyrektor Skarbu, Senator, Reprezen: Sejm: Sędzia Pok: na Górce i Małkowicach. Żona Wiktorya Klose na Chrzanowie. – Po nim syn

13 X. Hrabia Sobiesław 9/11 1867 na Pieskowej Skale i Złotkowicach. Żona Julia Gruszecka poprzednio na Iżbicach i Koszykach a teraz na Porębie Wielkiej.

10 XI. Zaś po śmierci Sobiesława, brat jego Stanisław. Który te wiadomości zebrał.

XII po śmierci Stanisława 4/1 1900. Dr. Jan hr Mieroszewski

XI. Hrabia Stanisław z Mieroszowic Mieroszowski ur. 1827. zostaje Ordynatem po śmierci brata Sobiesława 1890. r. — umarł w Krakowie 1900. r. 4/1 w domu Ordynackim

XII. Dr Jan Hrabia z Mieroszowic Mieroszowski ur. w Chrzanowie 1854. r — zostaje Ordynatem po Ojcu 1900. r. — umarł w Krakowie 6/10 1914. w domu Ordynackim — (z początkiem strasznej światowej wojny). —

XIII. Hr. Krysztof z Mieroszowic Mieroszowski obejmuje ordynacyę — po najstarszym synu bracie Janie. — umiera w Krakowie 1915 r. w d. 12/10.

XIV. Felicyan Mieroszewski — Krewny Ordynatów z linii Myсłowskiej — obejmuje ordynacyę po Krysztofie w d. 12/10 1915. — syn Tadeusza i Maryi z Fritschów. —

II

Mieroszowskich

Dom Ordynacki w Krakowie.

Stanisław Mieroszowski mając stawiać w Krakowie przy ulicy Krupniczej po L. 145 dom, a życząc sobie by Ordynacya i prawnie w Austryi istniała, pod imieniem Ojca swego Jana, ówczesnego Ordynata podał prośbę do Cesarza Franciszka Józefa I o zezwolenie na utworzenie z tego domu nowego, samodzielnego w Austryi istniejącego fidaicomissu. – Otrzymał tymczasowe zezwolenie pod d. 26 Kwietnia 1866 a ostateczne zatwierdzenie z daty Ischl 28° Września 1868. –

Porządek sukcesyjny ten sam co w Ordynacyi Mysłowskiej, tylko że i świeccy księża wykluczeni, że po wygaśnięciu Mieroszowskich dziedziczy ród od najstarszej zamężnej córki ostatniego Ordynata pochodzący – a gdyby i ten wygasł: Uniwersytet Jagielloński.

Ordynacya utworzona na korzyść drugiego syna fundatora, t. j. na korzyść Stanisława, bo on ją sam dla siebie fundował. W synu jego,

domniemanym sukcesorze Ordynacji Myślow skiej zeszły by się obie, by już na dal ciągle iść razem. —

Tylko gdyby vis major dom zniszczyła wolno go za zgodą dwóch najbliższych Agnatów od Kurji ale pod ich kontrolą dom odbudować, a pożyczkę amortyzować należy. Kuratorem był Edward Rembowski, po jego śmierci Hr. Roman Wodzicki.x

18.
Wybudowanie domu tego kosztowało 34000 fl.ów

x po śmierci tegoż Henryk Mieroszowski c.k. [illegible] Właś. Bistrzyc syn Andrzeja i Walerjany ze Zwierkowskich Właś. Czech. (1898.

Po śmierci hr. Stanisława Mieroszowskiego fundatora objął D. Jan hr. Mieroszowski jako najstarszy syn.

Przypisy do Rozdziału Drugiego

1. Porównaj Geschichte der Stadt Myslowic Dr. Lustig
   Akt fundacyi Ordynacyi Mysłowskiej
   Inwentarz Dóbr Modlnica z r. 1582.
   Grabowskiego – Dzieło o Krak: co do Wiadomości o Salomonach.
2. Cast: Insc. r. 1650 L. 268 i jej pom: w kościele P. Maryi w Kr.
3. " " 1679 L. 299. p. 1587. n. str. 469 i Akt fund: Ord:
4. Porównaj w Rozdziale mówiącym o nauk: i sztuk:
5. Akta Ord: Myst: T. II
6. Cast: Insc. a. 1696 p. 316. n str. 959.
7. " " " 1678 p. 295.
8. " Relat 1775 p. 206. 1062. 606.

9ª Tabliczka Genealogiczna M. przez Stanisława Ord: M:

9ᵇ Prawo z r. 1807 odnoszące się do fideicomissu jest następujące wypisane z dzieła:
Ergänzungen u. Abänderungen der Preuss: Gesetzbücher mit Genehmigung eines h. Justiz Ministern herausgegeben v. A. J. Mannkopff. Berlin 1835
I Band. pag 156. seqq Th I. Tit 8. §. 6–8.
Edict v. 9 October 1807 betreffd. den erleichterten

Grundbesitz u den freien Gebrauch des Grundstücks, so wie die Aufhebung der Unterthänigkeit.

Wyciąg:

§: 5. Erbverpachtung der Privatgüter.

Jeder Grund Eigenthümer auch der Lehens u fideicomiss Besitzer ist ohne alle Einschränkung, jedoch mit Vorwissen der Landespolizei Behörde befugt, nicht blos einzelne Bauerhöfe, Krüge Mühlen u andere Pertinenzien sondern auch das Vorwerksland ganz oder zum Theil, u in beliebige Theile zu verpachten, ohne, dass dem Lehns= Obereigenthümer den fideicomiss= u Lehens folgern u den ingrossirten Gläubigern aus irgend einem Grunde ein Widerspruch gestattet wird wenn nur das Erbstands oder Einkaufs Geld zur Tilgung des zuerst ingrossirten Capitals, oder bei Lehen u fideicomissen in etwaniger Ermangelung ingrossirten Schulden, zu Lehn oder fideicomiss verwendet u in Rücksicht auf die nicht abgelösten Realrechte

der Erbverpachtungsgläubiger von der Landschaftli-
chen Credit-Direction der Provinz oder von der
Landes Polizeibehörde attestirt wird daß die
Erbverpachtung ihnen unschädlich sei. –

§. 8. Verschuldung der L. u. Fl. Güter
wegen Kriegsschäden.

Jeder L. u. Fl. Besitzer ist befugt die zum
Reetablissement der Kriegsschäden erforderlichen
Summen auf die Substanz der Güter selbst u. nicht
nur blos auf die Revenüen derselben hypo-
thekarisch aufzunehmen, wenn nur die Ver-
wendung des Geldes von dem Landrathe des
Kreises oder der Departements Landschaft-
Direction attestirt wird. – Nach Ablauf 3. Jah-
ren seit der contrahirten Schuld ist der Be-
sitzer u. sein Nachfolger schuldig von dem
Capitale selbst jährlich wenigstens 1/15 Theil
abzutragen.

§. 9. Aufhebung der L. Familien Stiftungen
u. Fl. durch Familienschlüsse

Jede keinem Obereigenthume unterworfene

L. Verbindung, jede Familien= u. Fl.= Stiftung kann durch einen Familienschluß beliebig abgeändert oder gänzlich aufgehoben werden, wie solches in Absicht der Ostpreussischen (mit Ausschluß des Ermelandischen) L. bereits im Ostpreussischen Provinzialrecht Zusatz 56. verordnet ist.–

10. Akta procesu i Akta Ordynacyi T. II.
11. Porównać w Rozdziale o tytule hrabskim
12. Acta Terr. 1738 L. 352 p. 2176. 620.
 – – 1739 L. 352 p. 1339. 370.
13. – – 1769. L. 382 p. 205. 154.
14. Lustig Geschichte von Myslowitz.
15. Cast. Inscr. 1754. L. 368 p. 2256 nr. 679.
16 „ Relat. 1760. L. 193. p. 3284. nr. 1091.
17. Wszystkie w aktach Ordynackich i herbarzu Niesieckiego wyd. Bobrowicza.

Oprócz często cytowanego dzieła Geschichte der Stadt Myslowitz v. Dr. J. Lustig 1867. także Słowaczyński „Polska w Kształcie Dykcyonarza"

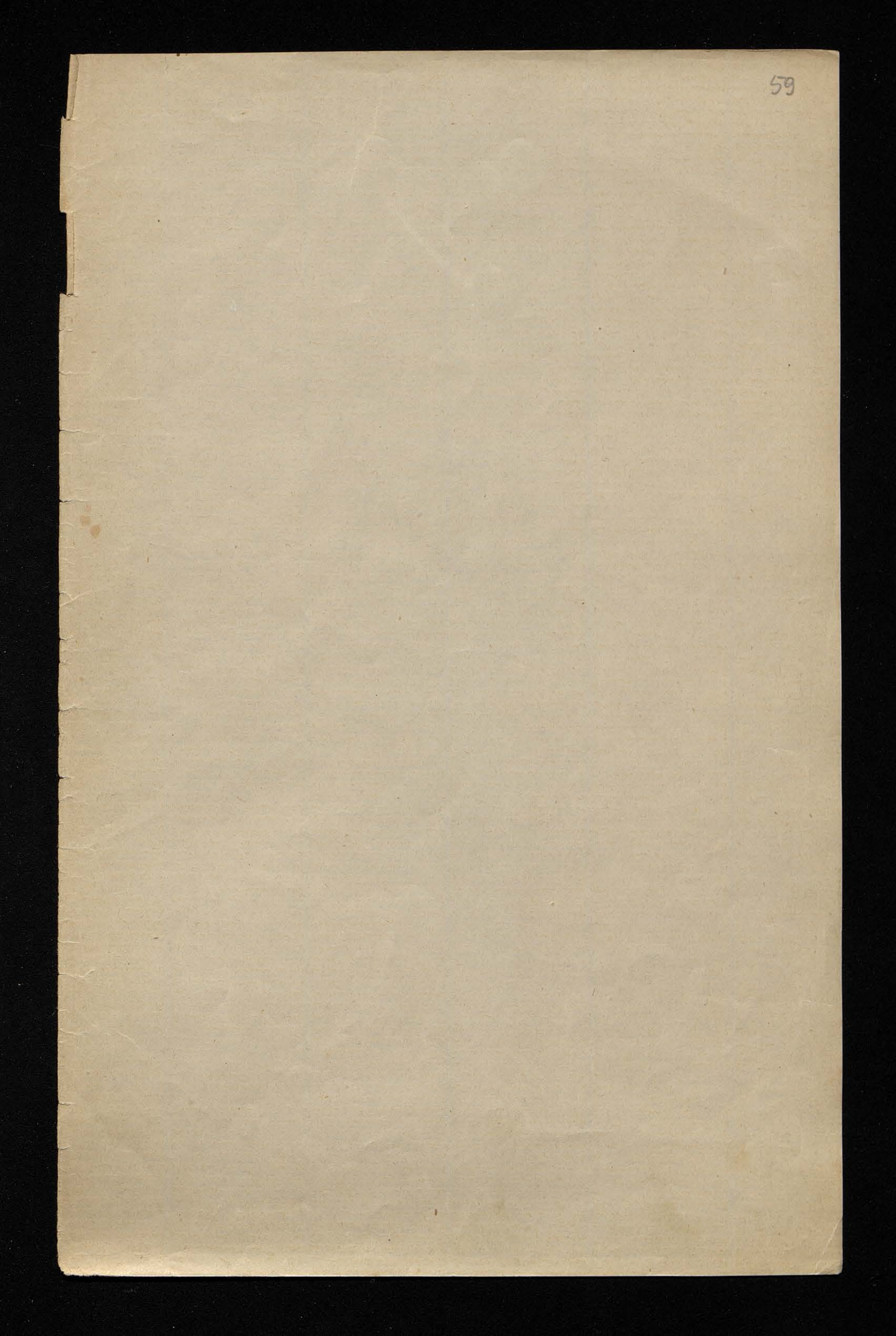
Kuropatnicki, Piasecki, herbarze, Lelewel Geografia
Almanach der Graefl. Geschlechter itd.

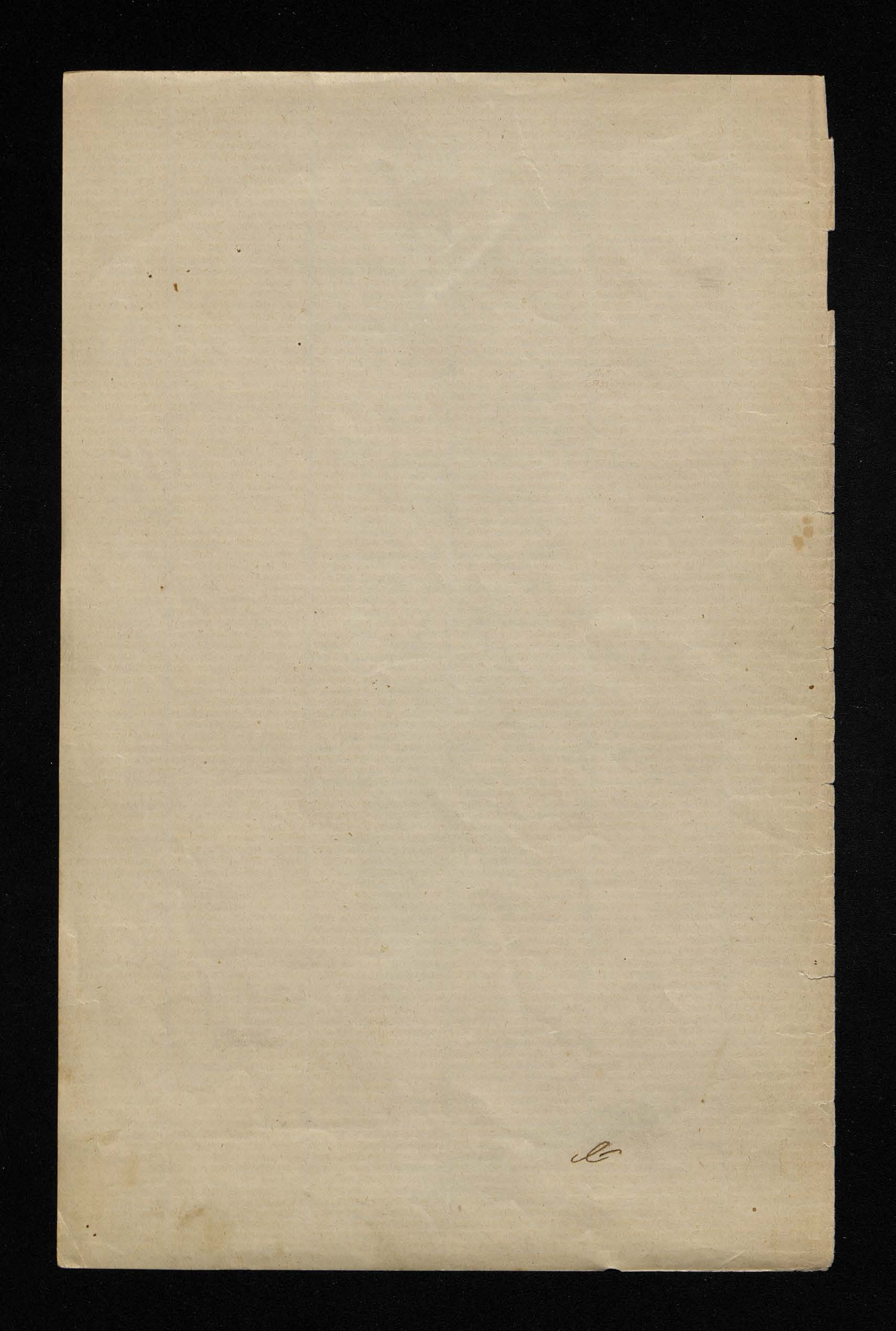
18. Porównać osobny h. l. tom Aktów Archiw:
Wspomniałem „Czas" i Almanach hrabski. —

a.) Mało jest nadziei by się dało te dobra wcielić do Ordynacyi. Gdyż przeszkody obecnie obowiązujące są następujące:

Trzeba by wskutek inicyatywy Ministerium Sprawiedliwości; Prezydent Rady Ministrów uproszał Cesarza o upoważnienie do wniesienia w drodze prawodawczej projektu do ustawy zezwalającej na założenie Ordynacyi. Gdy Cesarz zezwoli, projekt przechodzi pierwej do Izby Panów, dopiero tam przyjęty idzie do Izby poselskiej, tam przyjęty dostaje sankcyę. Izba poselska przeciwna jest fideikomisom. Tylko z trudnością pozwolono na fundacyę Ordynacyi Hr. Baworowskiemu, gdy fundusz cały tylko 300,000 Reichsth. wynosi. Dobra muszą być arondowane, wykazana korzyść dla kultury krajowej z utworzenia ordynacyi; np. zapewnienie wysokopiennego gospodarstwa leśnego w Górach lub coś pod. — Tu majątek – obciążony pożyczkami bankowemi lub listami zastawnemi (prawda, że zarazem też amortyzującemi, ale dziś) małej wartości – nie arondowany – korzyści dla kultury z racyi utworzenia ordynacyi nie przedstawiający, – a do tego Ordynacya ma wejść dopiero po 20tu latach w życie, tymczasem ma pozostawać w dziwnym, przez ustawę nieprzewidzianym stanie zawieszenia – a co najgorsze, jakże <u>ma zezwalać</u> Rząd Austryacki na wcielanie austryackich majątków do pruskiego fideikomissu? lub jak <u>ma administrować</u>

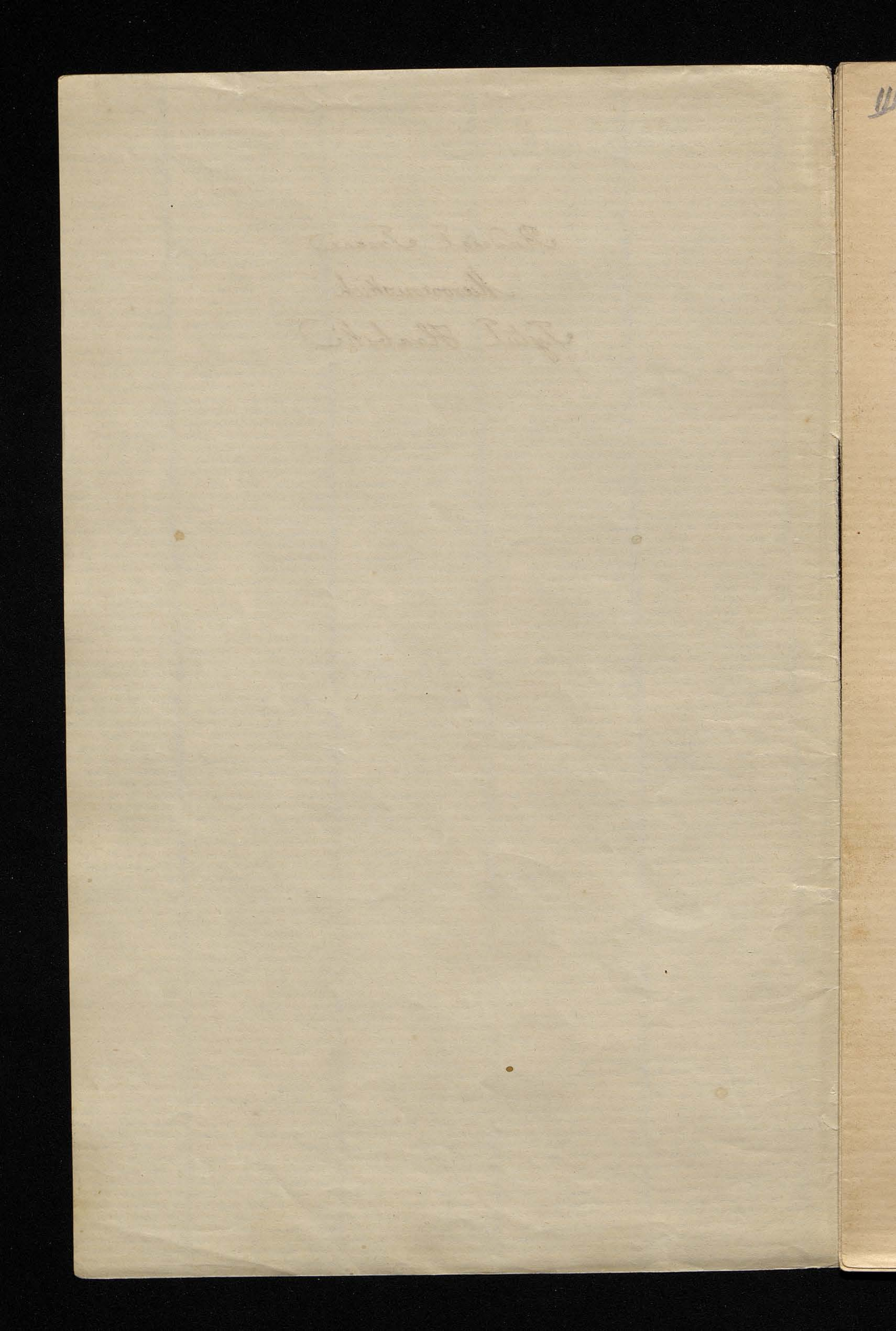
pruski tzd, Austryackiemi majątkami w Austryi? Są to nie-podobieństwa, czyli nonsensa. Wcielenie tych majątków do fideikomissu domu Ordynackiego w Królestwie byłoby zgoła bardzo trudne – ale nie niemożebne, jak wcielenie ich do Ordynacyi pienięznej pruskiej. Pozostanie zagadką, dla czego Testatorka obrała sobie to ostatnie, wykluczając przez to samo to pierwsze?

60

Rozdział Trzeci
Mieroszowskich
Tytuł Hrabski

III

1.

61

Tytuł Hrabski

Jan Krzysztof pierwszy Ordynat Mysłowski ożeniony był 1. voto z Hrabianką ~~Kolowrat~~ Barbarą Oppersdorff [1].
Drugą jego żoną była Hrabianka ~~Barbara Oppersdorff~~ Kolowrat [2]. – podwójne te śluby i zamieszkanie na Szlązku obudziły zapewne w nim myśl by mając już Ordynacyę (tylko o 43 lat młodszą od Oppersdorffów) pozyskać także i w owych stronach wiele bardzo znaczący tytuł hrabski. – Jakoż widzimy że już w r. 1740 pisano go hrabią Mysłowskim, co się w r. 1744 powtarza. Zdaje się że Rząd pruski starał się ujmować sobie nowych swoich poddanych. Dla tego też słusznie powiada Dr. Lustig że od Fryderyka II do tej godności on wyniesionym został [3]. – Pomimo poszukiwań w Berlinie nie mogłem nic dojść o dacie i treści odnoszącego dyplomu. Zdaje się jednak że tytuł hrabski musiał być do Ordynacyi przywiązanym, gdy i następny po nim Ordynat Józef także urzędowo go używał [4].
Gdy po śmierci synów Józefa przeszła Ordynacya na Felicyana i linię naszą, dawano ten tytuł

~~wszy~~stkim Ordynatom, ale ci sami juž się Hrabia-
mi nie pisali nieposiadając, zapewne u córek pozo-
stałego, dyplomu.—
Właśnie też chcąc Ordynatom wyrównać przyjął
Józef Mieroszowski Dziedzic Zagóra, homagialny
Deputowany Szlachty Siewierskiej, ofiarowany mu
przez Fryderyka Wilhelma III króla Pruskiego i
Souverainen Obersten Herzog zu Schlesien tytuł
dziedzicznego Hrabiego. Dyplom z d. 17 Lipca 1798
zaszczytnie się o naszej rodzinie wyraża, mówiąc:
„aus einem uraltken, rittermässigem, ansehnli=
„chen, adligen Geschlecht entsprossen, welches lan=
„ge Jahre als eine der ältesten u ansehnlichsten
„bekant gewesen, u sich von vielen Anderen
„hervorgethan, sich auch vielfältig mit uralten
„gräflichen, freiherrlichen u Anderen vornehmen
„Geschlechtern mit Blutsfreund- u Schwäger=
„schaft verknüpft u verbunden, wie nicht
„weniger zu Allen Zeiten eine nahmhafte
„Anzahl tapferer u geschickter Mäner hervor-
„gebracht, welche sich durch nüzlich u erspries

„lich geleistete Dienste zu Kriegs u. Friedenszei-
„ten u. durch ruhmwürdige verwaltete Mi-
„litair, Hof- u. Civil Chargen mit Darsezung
„Leibes, Guts u. Bluts hervorgethan u. verdient
„gemacht."—
Tytuł ten uznanym został w Królestwie Polskiem[5]
Niemiał Józef syna – a umarł przed zaprowa-
dzeniem heroldyi Król: Pol:, córki zaś i wdowa nie
legitymowały się ze swego tytułu; dlatego też spis
szlachty Król. Polskiego ich nie zamieszcza[6].—
Dyplom znajduje się w moim Archiwum.—
Zważywszy więc, że tytuł ten i Jan Krysztof
(r. 1740) i Józef (r. 1798) otrzymali, że go i Ordynat
Józef używał (Akt z r. 1775) i że dawano takowy
wszystkim Ordynatom, udałem się z prośbą
w mojem i brata mego imieniu do Cesarza
Franciszka Józefa I o udzielenie nam dziedziczne
go hrabstwa Austryackiego, powołując się na
poprzednie nadania, na używanie, na Ordy
nacyę przez Cesarza Leopolda I zatwierdzoną i
na Kustodyę Koron koronną, a zatem dygnitarstwo

koronne, które wcielonym do Austryi Polakom wyjednywało hrabstwo, a co nas dla tego tylko nie trafiło, że pod Prusy się dostaliśmy, i na różne zasługi n.p. Założenie Tow: Dobroczynności w Krakowie przez dziada mego, a fundowanie Stypendyów przez Ojca, wreszcie na mój order Korony Żelaznej. Cesarz raczył obu Braciom pod. 20 Czerwca 1869 tej godności udzielić.

Dyplomów zaś wystawionych dnia 23 Sierpnia 1869. treść nie jednaka. Sobiesławowi policzone między zasługi historyczno-literackie prace – zaś w moim powiedziano:

„Von einem uralten polnischen Adelsgeschlechte
„entsprossen u. von loyalen u. patriotischen Ge-
„fühlen beseelt, widmete sich derselbe mit
„lobenswerthem Eifer der Föderung gemeinnü-
„zigen u. humanitärer Zwecke, enfaltete eine be
„sonderserspriessliche Thätigkeit, in Absicht
„auf die Emporbringung des Nationalwohl-
„standes in Unserem Koenigreichen Galizien
„u. Lodomerien, u. gewährte Unserer Regierung

x Obecny widok Ogrodzieńca z baszty i także Będzina
w kręgu w pokoju jadalnym, – a także Pieskowy Skały
w Supraszorcu Salon w domu Ordynackim, – o
Wyjaśniać było stosowniej.

„eine eben so bereitwillige als wirksame Unterstü-
„zung. – Derselbe hat namentlich, anlässlich der
„Kriegsereignisse des Jahres 1866 seine Loyalität
„u. seinen opferwilligen Patriotismus bewährt
„u. versäumte keine Gelegenheit um seine loyalen
„Gesinnungen auf beispielvolle Weise zu bethä-
„tigen." –

Zmianę i uzupełnienie herbu już powyżej opi-
sałem. – Od r. 1870 corocznie zamieszcza o nas
Almanach der Gräflichen Geschlechter genealogicz-
ny artykuł, zaś najpierwszy mieścił zarazem i ta-
blicę wykazującą pochodzenie Ordynatów
Myszkowskich [7]. –

Tytuły inne

Oprócz tytułu Ordynata Myszkowskiego przysługują-
cego posiadaczowi Myszkowskiego fideikomissu i
oprócz tytułu Hrabiego o ile ten komu [illegible]-
lerat, – był Dziedzicznym Starostą Bendzinskim
Stanisław syn Kazimierza, lecz tytuł ten z upadkiem
kraju sobie upadł. – Dobra Pieskowskalskie były Hrab-
stwem Pieskowa Skała (za Wielopolskich ten tytuł o-
trzymały, – a dobra Ogrodzienieckie były Baronią
Ogrodzieniec (Bonarów) Myszkowscy byli więc
właścicielami tego Hrabstwa i tej Baronii, ale nie
tytułowani tych Dóbr. ×

Violon

Przypisy do Rozdziału Trzeciego.

1. Act. Castr. Rel. z r. 1755. L. 189. p. 1546. n. tr. bib. Intro=
missya Józefy żony Franciszka v. Schwollengrebel
a córki Jana Krzysztofa Mierosz: i hrab: Kolowrat,
po śmierci jej ojca w kopalni Olkuskich części na-
leżącej do Jana Krzysztofa. — Trudno dojść która to
Kolowratówna być mogła. Istniało w owych czasach trzy linie
tego rodu — Krakowska z Krakowca, zdaje się że z tej
linii nie pochodziła, — Libsztyńska z Libsztynu,
tu był Franciszek Karol, prezes app. król. Czeskiego,
poseł Leopolda w r. 1658 na wybór Cesarza, — poseł do
Polski 1660, brał udział w traktatach pokoju Oliw-
skiego + 1700. ożeniony z hr. Ludwiką Oppersdorff
tego syn Norbert Leopold Namiestnik Czeski, kaw. Złotego
Runa + 1716. ożeniony z hrabianką Harach zostawił
syna Franciszka Karola szambelana, ożenionego
z X^żną^ Marią Szwarcenberg, który miał potomstwo
a zdawałoby się że jego córka mogła być żoną nasze-
go Jana Krzysztofa. Za tem przemawiałoby że jego ni
by żony babka była Opersdorff, a on powtórnie
z Opersdorffówną się ożenił, lecz gdy jego ojciec ożenił

~~się~~ r. 1709 a Jan Krzysztof urodził się 1676 - a więc naj
mniej żona jego byłaby od niego młodszą (urodziwszy
się 1710) o lat 34 co jest nie podobieństwem; w linii zaś
Nowohradskiej z Nowohradu znajdujemy, że żona Wa-
cława Namiestnika Czech i Maryi córki Macieja
hr. Gallas, Jenerała, syn drugi Wacław Wolfgang,
ożeniony z hrab: Maryą Franciszką Jarotschin miał
syna i dwie córki, - z tych może która była jego żo
ną - Niema podanych lat, ale, gdy jego ~~syn~~ starszy
brat Franciszek Zdenko, Namiestnik Czeski oże
nił się z siostrą tejże hr. Jarotschin Eleonorą Cecilią
r. 1668, lata by się w ogólności zgadzały - tem bardziej
że przecież młodszy brat mógł się i wcześniej ożenić
gdyby zaś i jednocześnie to córka urodzona 1689 by
łaby o 13 lat młodszą od Jana Krzysztofa. (Sinapius
Herbarz 1728.

2. Wypis ex libro Babtisatorum Kościoła Ben=
dzińskiego de anno 1740 z d. 4 Stycznia, mówiący że
Illustrmus Dus Georgius M. Can. Cath. Crac. Custos
Cor. Regni babtisavit Joannem Nep. Ignatium,
Illmi Mgfi Dni Josephi de M. M. Venatoris Lanci=

(x) Będąc członkiem Wiedeńskiego k. k. Heraldischen Gesellschaft „der Adler", posłałem do miesięcznika tegoż towarzystwa „Monatsschrift der ..." die Anfrage „Es fragt sich ob obbenannte Barbara Gfn Oppersdorff die Tochter oder Schwester der Susanna de Oppersdorff Mieroszowska ist?" (Cf tę publikacyę w Bibliotece, – lecz odpowiedzi nie otrzymałem. –

(xx) Dyplom hrabski Oppersdorffów w Oryginale po-równać w Archiwum (Mieroszowscy linii Mysłowskiej)

W owych czasach te same rodziny łączyły się ze sobą często

Cytat z wiener. Monatsblatt N. 223. July 1899. IV Band N. 43. Beiträge zur Genealogie des böhmischen Adels: –

Oppersdorff Wilhelm der jüngere heiratet Catharinam Tochter des Joahim Kolovrat 2/11 1578.

Oppersdorff Wilhelm Freiherr heiratet 12/1586 Susanna Gfin v. Hardeck, Tochter des † Bernhard u. Anna Susanna v. Liechtenstein u. Nickelsburg.

censis et Illae Agnetis M. natae Dobieńska
con. leg. de villa Małobądz filium, patrini
fuere Illmus Ds Joannes de M. M. Comes Mislovicensis
et Illma Susanna Comitissa de Oppernsdorff
Adstantes: perIll. Ds Adalbertus Zabulski S. J.
et Illma Da Barbara de Oppernsdorff Mieroszowska. – (x)

Co do Zuzanny i Barbary Oppernsdorff nie wiemy nawet czy to były siostry, czy matka i córka. Według herbarza Sinapiusa z r. 1728 i Henneliusa Silesiografii z r 1704 jedynie tyle dojść można że

Jerzy II Baron Oppernsdorff, żona Izolda. Bar. Waldstein
umarła r. 1597.

1. Jerzy III Hrab. (1636) um 1651 (xx)
fundaje Ordynacyę / Pierwsza żona Benigna Polixena, Bar Promnitz (panującej na Pszczynie pot. której należały Mysłowice) + 1631 z niej syn.
druga Estera hr. v. Megaü + 1644.
tego syn Franciszek Euzebiusz ur. 1623 um 1691.
W Warszawie r. 1648 żeni się w przytomności Króla

i Królowej Pol: i Baronowną Anną Zuzanną Teresą Dees
um. 1699. Indygn. Pol. 1683. Ten ma synów
Jana Jerzego — Franciszka Elżbiet. i Ludwikę,
Esterę i Annę córki. Linia gaśnie.

II. Fryderyk Hr. + 1636. Żona Anna hr. Wrbna + 1637
syn jego Fryderyk + 1699 żona Eleonora X. Dietrychstein
ma dzieci następujące:

1° Jerzy Fryd. Ordynat. bezdziet. Żona Barbara Teressa hr.
Waldstein + 1719.

2° Córka za Baronem Peterwaldski (czyby nie było
jej imie Barbara – a jako wdowa poszłaza Mierów?

III Wencel Hr. Landes Hauptman zu Troppau. Dziedzic
Gross Herlitz. Żona niewiadoma. Dzieci:
Wencel – także Landeshauptmann zu Troppau i dwie
córki (czy Susanna i Barbara?)

Dziedzicem Ordynacyi był wówczas
Hr. Bernhard dziedzic Brezow. Żona niewiad. tego
syn r. 1716 zabity. Jego żona Bar. Wilczek – miał syna
Wr. 1740 mogła być więc żoną Jana Krzysztofa albo
córka Jerzego fryd. i Barbary Bar. Waldstein – albo
jedna z dwóch córek Wencla. Zadziwia że matka

(x) Dowodzą tego Akta z Kościoła Wysłowskiego pochodzące a w archiwum familijnem znajdujące się. Według nich

Jan Mieroszewski
Starosta i Sędzia Generalny X^{wa} Siewierskiego.

Jan Krzysztof I Ordynat Wysłowski — Kazimierz
1a żona Barbara Hrabianka Oppersdorff
2a " Hrabianka Kolowrat.

z 2o Małżeństwa Józefa zamężna 1o voto Hrabiemu Wertiger, zapewne Graf Vertugo, Verdugo, Schlesisch. Adels. pag. 266.
2o voto Franciszkowi Schweygreber, Szweygreber.

ex 1o voto Joanna żona Zborowskiego (Schlesischer p. 283)

ex 2o voto: Jan Nepomucen, Józefa męż. [illegible], Barbara, Anna omnes Gr. Nawa [illegible] Tluk (x) / m. Gr. Pinoci (xx).

(x) Tluk, Tluck Sch. Ade. p 865.
(xx) Pinoci " " 283.

Zdawałoby się wbrew Aktom że Barbara Oppersdorf była jego drugą żoną. Albowiem gdyby była pierwszą, a w r. 1740 jeszcze żyła, nie mógłby Jan Krzysztof pojąć Kolowratówny przed r. 1740 - więc mieć córki przed 1741. Tak by [illegible] przy introcyzacji do kaplicy po jego śmierci 1755 [illegible] dopiero lat 14, a że wtedy już była żoną Franciszka Szweygrebera, więc [illegible] [illegible], bo pochodzić z 1o małżeństwa Joanną, miałaby być więc za Hrab. Verdugo była lat 12 co jest niepodobieństwem. Tak to przy niedokładności owczesnych aktów, trudno dojść prawdy.

Jana Krzysztofa, Wilczkowna, miała imiona
Benigna Estera, jak żony Jerzego III a że Bern-
hard także miał za sobą Wilczkownę – może
jej siostrę – Barbara Oppersdorff była jego
pierwszą (x) ~~drugą~~ żoną. ~~Ale ponieważ gdy była ta pierwszą w r.~~
~~1740 jeszcze żyła – nie mógłby Jan Krzysztof pojąć~~
~~Kobierzycką przed 1740 a nie mieć z nią córki przed~~
~~r. 1741 więc wz jego ... 1755 miała by dopiero~~
~~lat 14 ... jak to o Zofie~~
~~z Aktu cytowanego nam jest wiadomem.~~
~~Zachodzi tu również wątpliwość co do pochodzenia~~
~~cytowanych.~~

3). Geschichte v. Myslovitz p. 56. 57. („er müss
„vom Friedrich dem Grossen in den Grafenstand
„erhoben worden sein, den in der Complana=
„tion (4 Februar 1744) heisst er noch einfach
„von Mieroszowski u. in den Beschwerde punc=
„ten vom 3ᵗᵉⁿ November 1744 wird er Graefliche
„Gnaden titulirt, auch später 20 April 1745
„cf. pag. 399. Dalszy ciąg na następnej stronie 20.

4). Act. Rel. Castr. Crac. L. 206. p. 1062 n. tr. 265. z d. 2/5.

Dalszy ciąg przypisku 3°

Że już w r. 1740. a zatem przy początku Okupacyi Śląska Fryderyk II starał się kaptować sobie szlachtę dowodem tego, co czytamy: w Breslauisches Tagebuch von Johann Georg Steinberger 1740–1742, im Auftrage des Vereins für Geschichte u. Alterthum Schlesiens herausgegeben von Dr Eugen ~~Gra~~ Träger. – Breslau 1891. – na pag 34. sub data 20. Decemb. 1740.

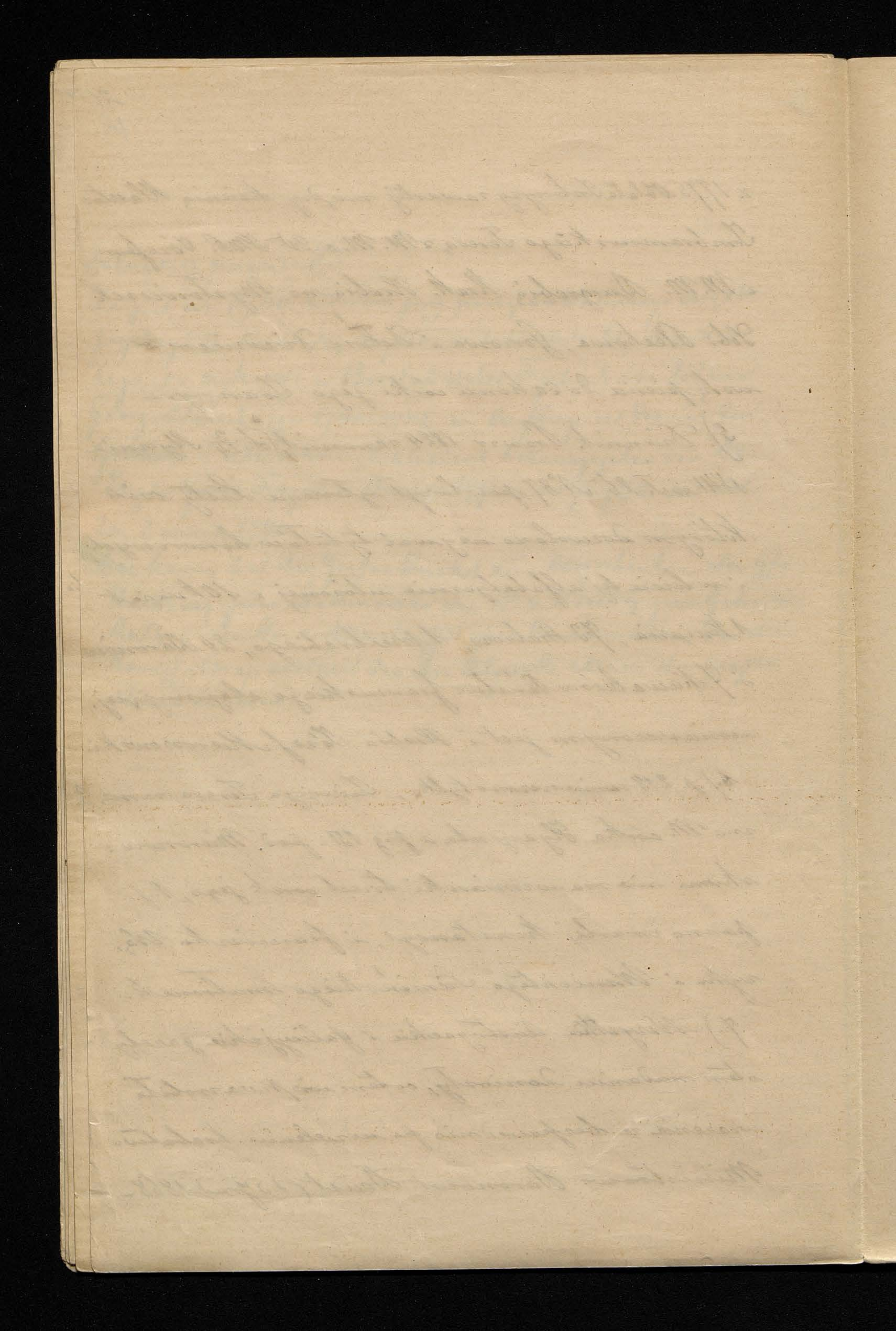
Der König hat den Grafen Henckel zum Oberschenken, den Gf. Hochberg zum Stallmeister den Br. v. Kittlitz zum Geheimen Rath u. den Hrn v. Manteuffel zum Kammerherrn bei der Königl. Maj. erkläret den Hrn Algerotti aber in den Grafen stand erhoben.

r. 1775. Oblata Intercyzy zawartej między ksienią Klasztoru Imbramowskiego Teresą z M. M. a W^n JMb. Józefem z M. M. Burgrabią Krak. Hrabią na Mysłowicach Dóbr Olechowa, Gorzowa i Dołów dziedzicem względem wstąpienia do zakonu córki jego Joanny. —

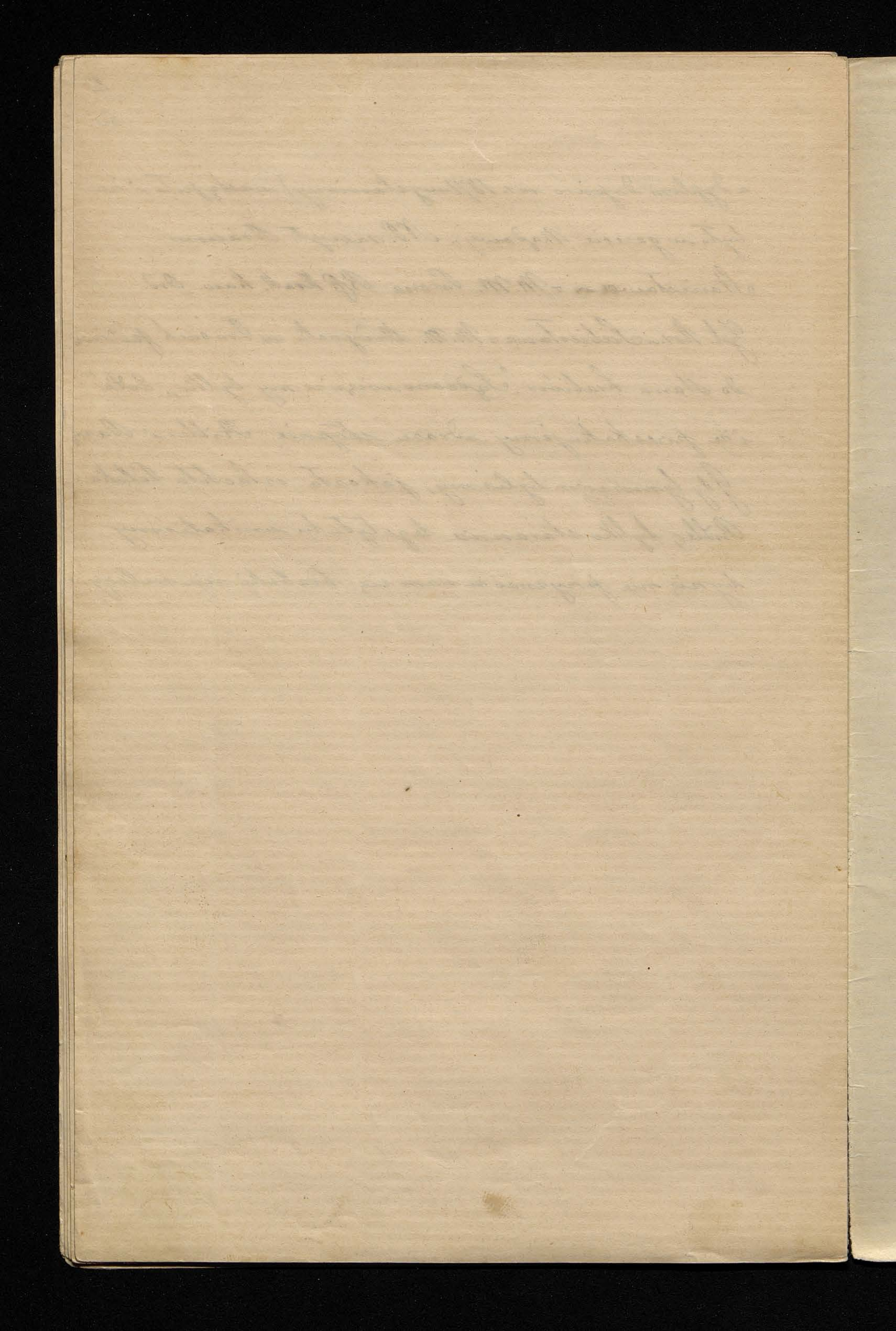
5). Dziennik. Praw z r. 1824 zamieścił, a d. 3/14 Stycznia 1841 w T. 26. N. 87 powtórzył ogłoszenie Listy osób którym dozwolono używać tytułów honorowych, i w liście tej alfabetycznie ułożonej a 10 książąt 1 Kniazia, 73 Hrabiów, 1 Wicehrabiego, 20 Baronów i 7 kawalerów Państwa francuzkiego obejmującej, umieszczonym jest i Hrabia Józef Mieroszowski.

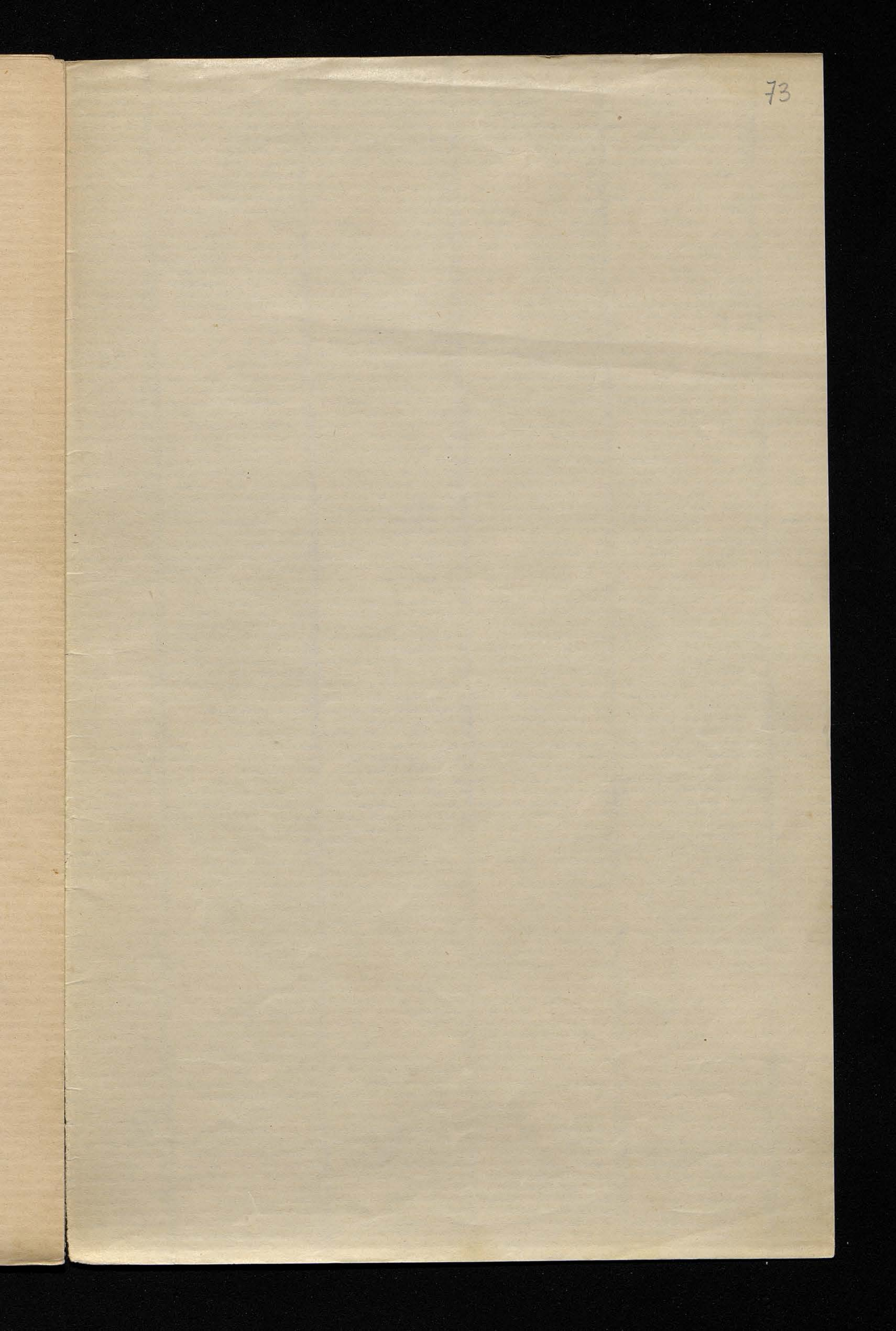
6.) p. 218 zamieszczono tylko „Jadwiga Teresa zamęzna M. córka Hyacynta a pag 151 — pod Mieroszowskimi nie ma wzmianki trzech córek jego, t. j. panną zmarłej Konstancyi, i Franciszki Węzyka i Wincentego Siemińskiego małżonek.

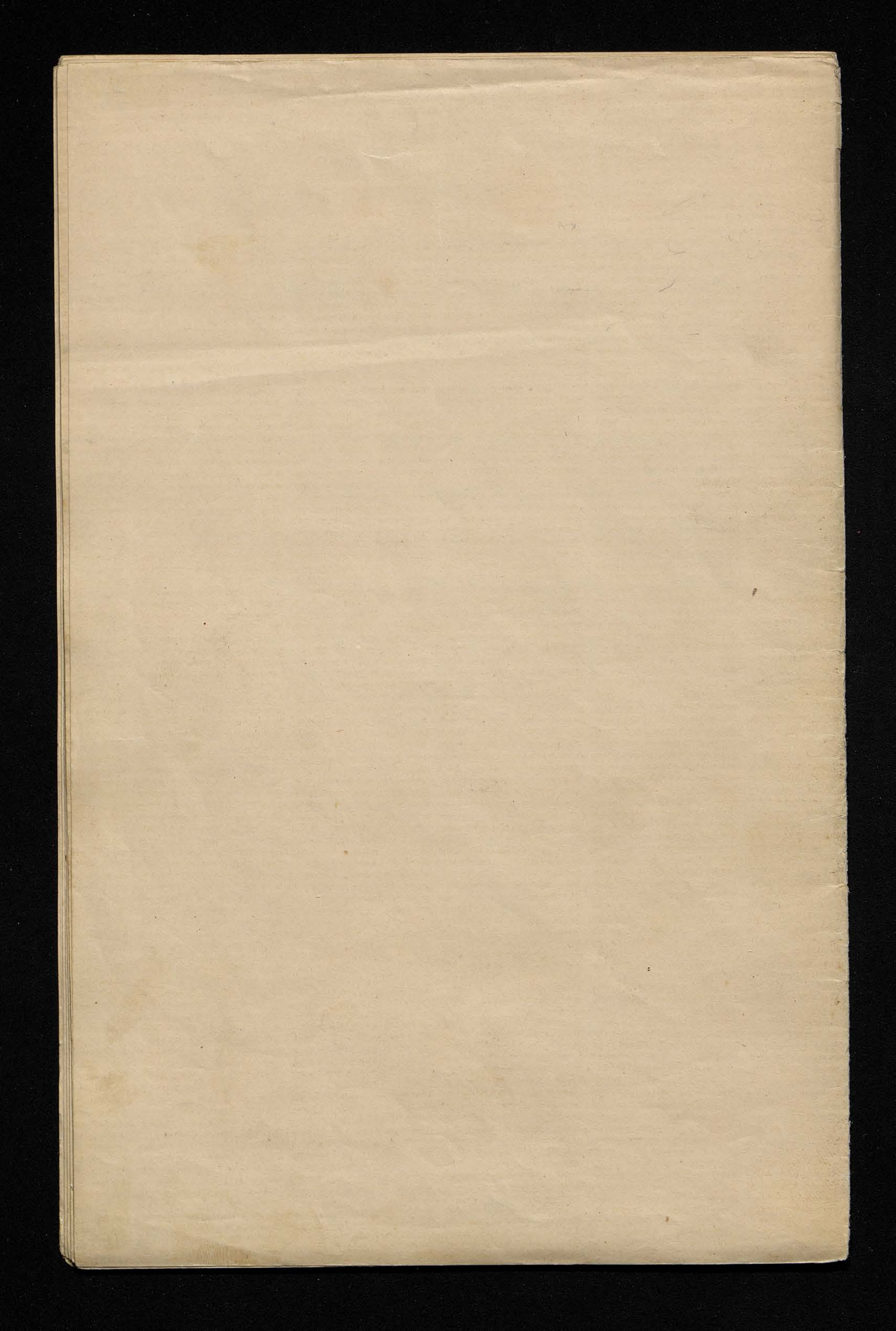
7.) Wszystkie Austryackie i Galicyjskie gazety o tem nadaniu doniosły, co tem większe zrobiło wrażenie że bezpośrednio po udzieleniu hrabstwa Ministrowi Baronowi Beust (d. 5 Grud. 1868 —

a dyplom dopiero w r. 1871 wystawiony) nastąpiło i że
było w gazecie Rządowej „NP. rescrypt Braciom
Stanisławowi z M.M. Prezesa R.P. Krak. kaw. Ord.
Żel. Kor. i Siebiesławowi z M.M. Ordynata w Prusach podnies.
do Stanu hrabiów." Sądzono więc że my tylko „Edle"
i że przeskakujemy odrazu stopnie Ritter i Baron.
Gdy tymczasem byliśmy, jak cała szlachta Polska
Ritter, tylko starannie tego tytułu unikaliśmy
by się nie przyznać że nam się hrabski nie należy.—

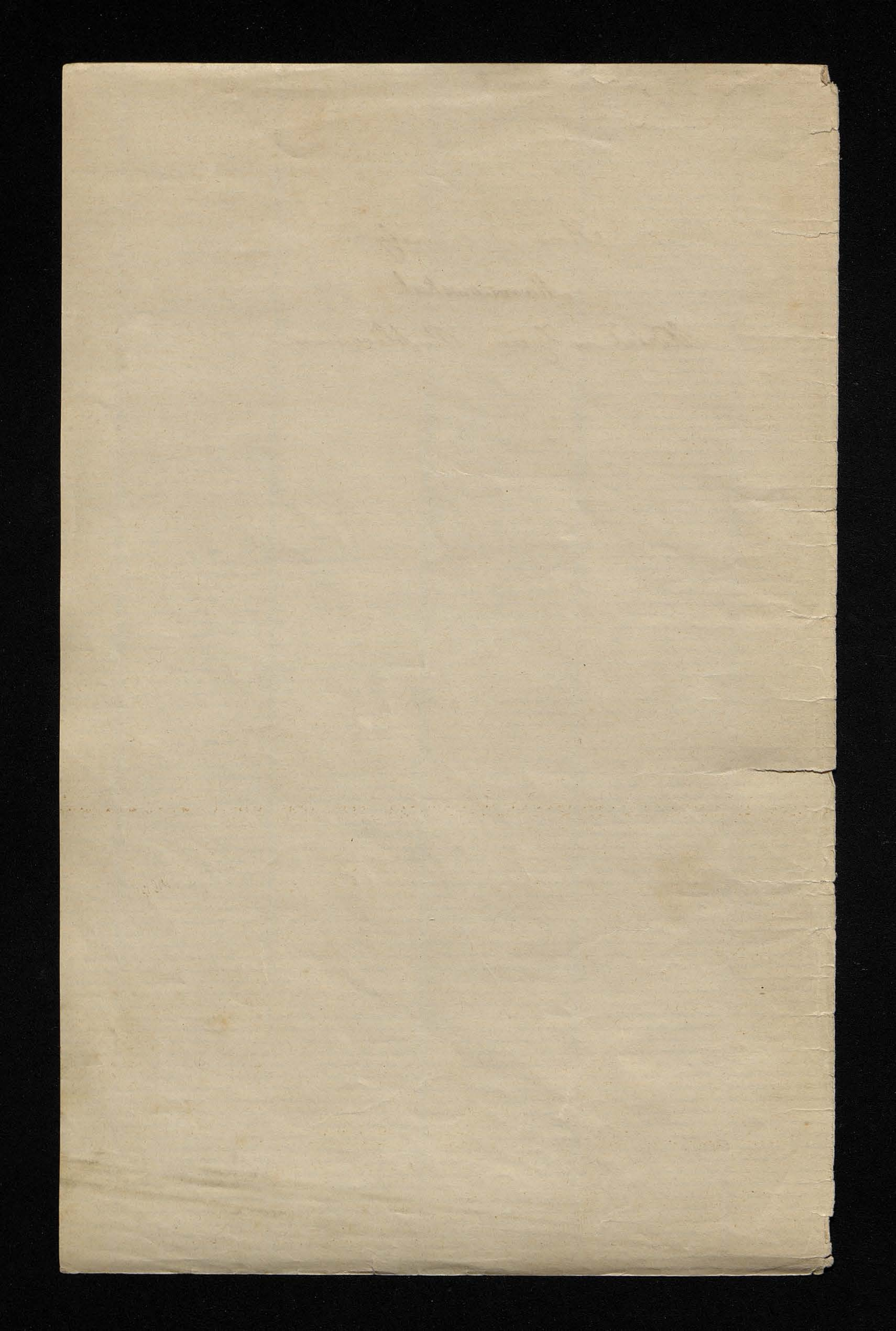

Rozdział Czwarty

Mieroszowskich

Udział w Życiu Publicznem

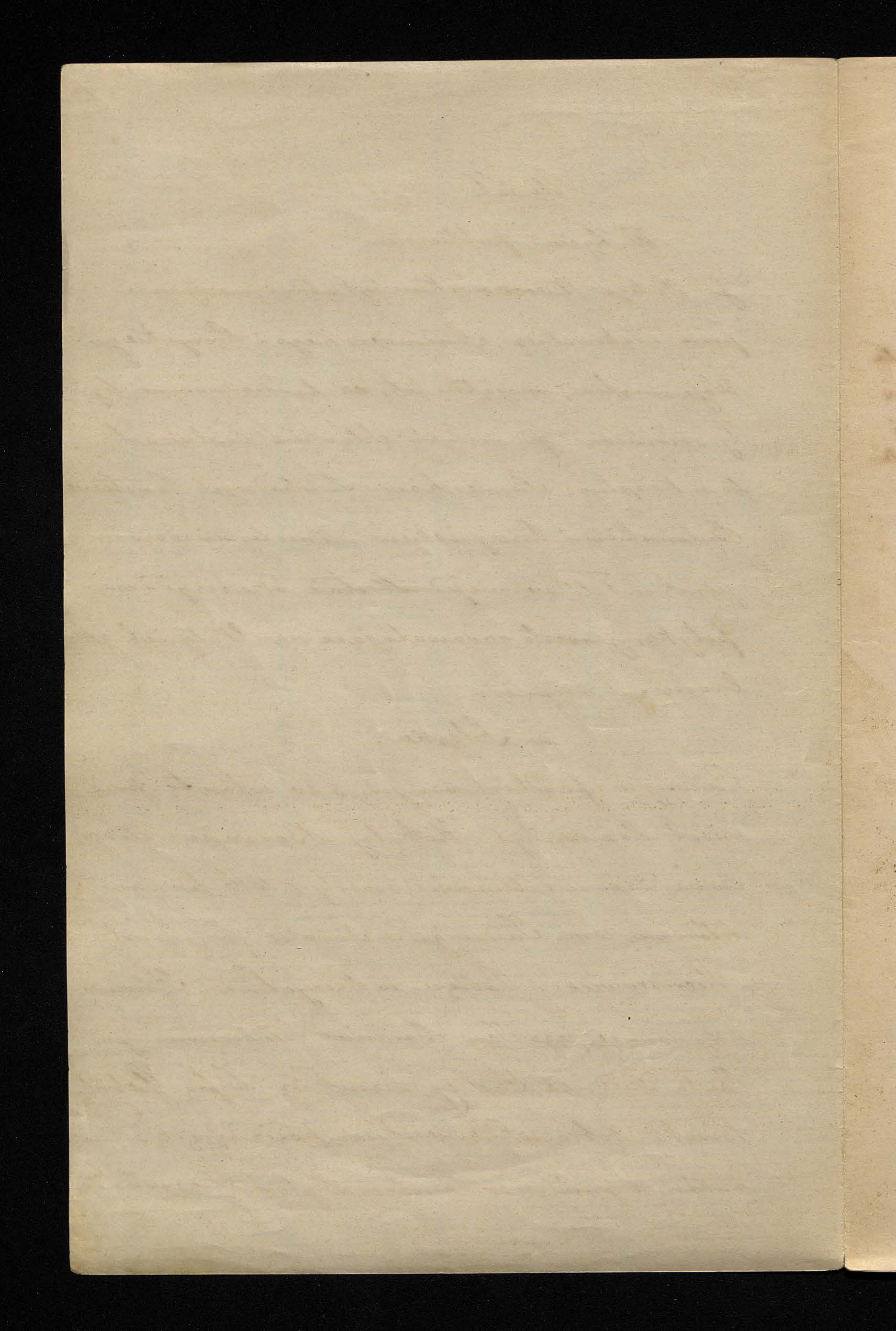
IV

Udział
W życiu publicznem

Jużci dla tego Mieroszowskim był utrudnionym że prócz Krakowskiego, Sandomierskiego i Łęczyckiego Województwa, majątki ich, acz bardzo znaczne, były rozrzucone po małych Szląskich Dzielnicach; — bo w księstwie Siewierskiem i Swobodnych Państwach Bytomskiem i Pszczyńskiem mimo tej niedogodności jednak zdołali się niejednokrotnie odznaczyć i napotykamy wcale zadawalające rezultaty ich gorliwości. A najpierw:

w Szląsku.

Pierwszym z przodków naszych, co się w tamtę przeniósł krainę był Mikołaj Baraniec z Mieroszowa, Dziedzic Illikowic zmarły r. 1516. ten sam, któremu żona Jadwiga z Smolic przyniosła Mieroszowice i Podlęże w Łęczyckiem. Również i synowiec jego Jan Baraniec z Mieroszowa syn Pawła Dziedzica Sarlicy, ożenił się z Zofią Giebułtowską, Dobra w Siewierskiem posiadającą.[2] —
Z Aktu rozgraniczenia Państwa Bytomskiego od Xr

Siewierskiego[3] w r. 1624. okazuje się że Mieroszowscy
posiadali dobra Jakubowice jako Donacyę. Nasu-
wa się więc pytanie kto je otrzymał, – od kogo
i zaco ? –

Otóż, gdy Akt powołany wspomina nietylko ów-
czesnego Dziedzica, Wojciecha, ale i poprzedników
jego bo Krzysztofa und seine Vorfahren, a znów
osobno Jana, – wiemy zaś że Krzysztof był Bratem
Wojciecha,[4] a oba synami Jana[5]; Akt zaś nie powiada
sein Vorfahr, lecz w liczbie mnogiej seine
Vorfahren, więc przypuścić potrzeba że i Ojciec
Jana[6] to jest ów cytowany, pierwszy na Śląsk
przybyły Mikołaj Jakubowice posiadał. On
więc otrzymać je musiał, a zatem przed ~~rokiem~~
1516 jako rokiem swej śmierci. –

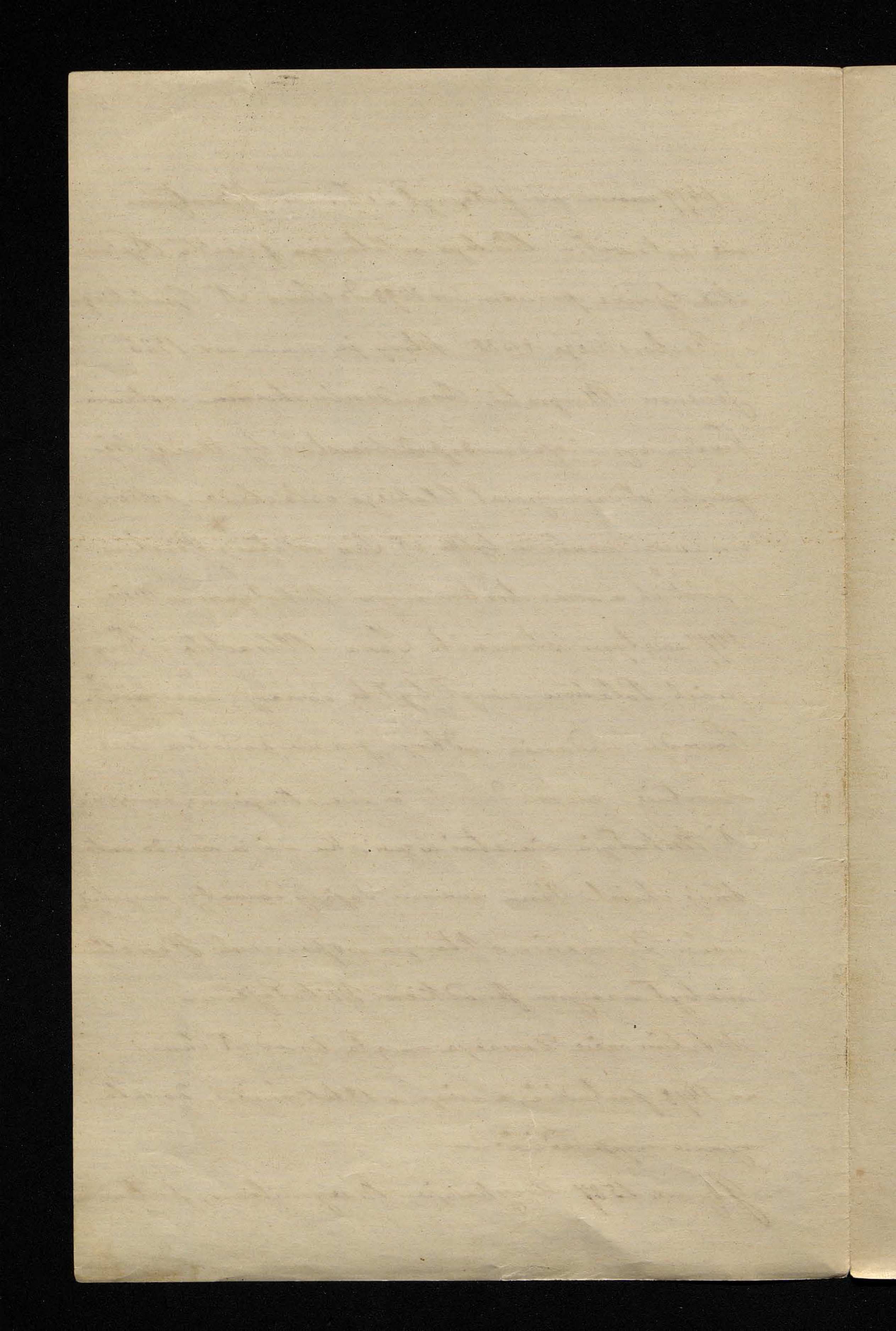
Znanem jest że Jakubowice do Bytomskiego
swobodnego państwa należały,[7] to zaś a nawet
i miasto same od r. 1355 czyli śmierci Bole-
sława na Oświęcimiu i Koźlu, rozdzielo-
nem było między Cieszyńskie i Olesnickie
XX-a póki Maciej Król Węgierski oba potem

x Portret jego nieistnieje. Na pomniku w Opolu
go niema – Nie ma także monet z jego po-
piersiem, tylko z cyfrą. Jak mi o tem doniósł
Kustosz Museum Szląskiego we Wrocławiu (w Ar-
chiwum pan [illegible]

IV

5.
77

1477 znowu nie potwierdził i Janowi z Zierotyna nie zastawił. – Od tego ostatniego przeszło Bytomskie tymże prawem w r. 1498 do Jana X. Opolskiego i Raciborskiego † 1532, który je znowu w r. 1526 Jerzemu Margrabi Brandenburskiemu zastawia. Zważywszy nieprawdopodobieństwo by Maciej Węgierski obdarowywał Polskiego szlachcica jesteśmy zmuszeni uznać że tylko X. Jan ostatni z Piastów Opolskich a wraz z bratem swym Mikołajem w Nisie 1497 ściętym stronnik. Jana Olbrachta i Przyjaciel Polaków mógł był tę donacyę uczynić.[8] Powodu nadania odkryć już niepodobna lecz odwrotnie nie ma dowodu że one z tragiczną śmiercią X. Mikołaja nie stoi w związku – i że ów do ostatniej chwili Panu swemu dający dowody przychylności Dworzanin o którym wspomina Henelius nie był naszym przodkiem Mikołajem. –
W takim razie Donacya mogła by od X. Jana i z r. 1498 pochodzić, a więc o 18 lat śmierć donatoryusza wyprzedzić. –
Gdy w r. 1587 Arcyksiążę Maxymilian, pretendent

do tronu Polskiego, oblegał Kraków, wpadł Rotmistrz Hołubek z Oddziałem Tatarów i Kozaków na Szląsk by na jego tyłach zrobić dywersyę i on to spalił Bielsko i wsi kilka, a między temi zupeł-nie zniszczył Jakubowice.
Już ich więcej nie odbudowano, powstała tylko nomenklatura a grunta rozdzielono między Bangów, Michałkowice i Siemianowice – to jest inne posiadłości Mieroszowskich[10.]

w Księstwie Siewierskiem

przeważną odgrywali rolę – wszystkie tam pia-stowali urzędy – i do wszystkich należeli czynności – i tak:
Skarbnikiem Bendzinskim był w r. 1558 Jan, o którym już wyżej mówiłem[11.]
Starostami Grodzkiemi i Sędziami Generalnemi Ziemskiemi Księstwa Siewierskiego byli Jan syn Wojciecha Podwojewody a potem syn jego Jan Krzysztof Ordynat[12.]
Starostą Starokowskim był Wojciech syn Woj-ciecha a Brat powyższego Jana[13.]

x Starostwo Będzińskie należało wprawdzie do Korony, ale pogranicze ze Siewierskiem ze wszystkich uważane było jako Siewierskie czyli Szlązkie

IV

9
79

Chorążym X^a Siewierskiego był więc Dygnitarzem a zarazem Vicehetmanem tego kraju był Kazimierz syn i Brat powyższych Starostów Siewierskich[14]. Kanclerzem Księstwa, a zatem także dygnitarzem[15] był X. Jerzy zarazem Proboszcz Siewierski.

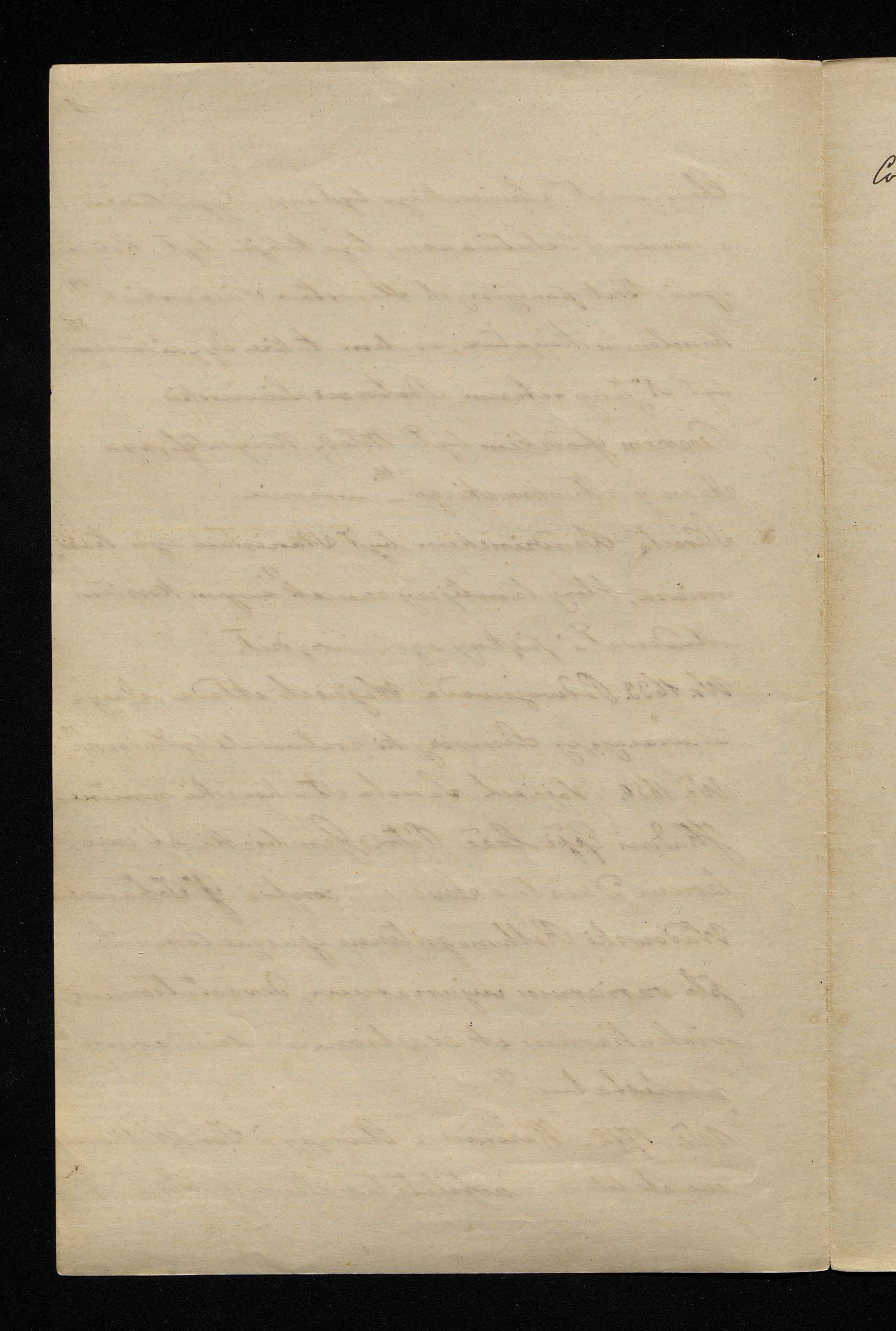
Pisarzem Grodzkim był Młody Krzysztof, syn Starosty Sławkowskiego[16] – wreszcie

× Starostą Bendzinskim był Stanisław syn Kazimierza, który tamtejszy zamek[17] swym kosztem odbudował i piękny ogród urządził.

W r. 1633. Podwojewoda Wojciech składa relacyą że wracający Lisowczyki zrabowali bydło i owce[18].

W r. 1650. Wojciech Sarosta Sławkowski nomine JKadmi Eppi Crac Petri Gembicki et incolarum Ducatus Severiae contra Gf Johannem Wadowski Rothmagistrum ejusque Commilit ple variarum injuriarum, devastationum, violentiarum et exactionum summarum protestatur[19].

W r. 1712. Kazimierz Chorąży i Jan Witkowski suo et totius nobilitatis Severiensis nomine

Contra Petrum Przebendowski Legionis Dragonorum Ill. et Mfi. Lubienski, Exer. exoticae Militiae Generalis Collonellum et contr. Gen. anlag. ejusdem Legionis Majorem et alios ejusdem Regiminis ~~pomit.~~ Milites pto variarum injuriarum protestantur[20].

W r. 1717. w imieniu X. Biskupa Lubienskiego i Kapituły Krak. manifestuję Michał Łodzinski i Jerzy Antoni Kan. Kat. przeciw Ant. Czerminskiemu Kasztelanowi ~~Małogoskiemu~~ pto variarum violentiarum in bonis Duc. Severiensis[21].–

W r. 1783. Manifestacye przeciw uwięzieniu Biskupa Sołtyka podpisali Senatorowie Urzędnicy i szlachta – także Jan i Wojciech M.[22]

W r. 1788. Rescriptum SRMs pro Comisione in Fark agitanda mianuje delegatem król. Stanisława Starostę Bendzinskiego.[23]

W r. 1792 tenże sporządził likwidacyę Kahału Bendzinskiego.

W r. 1793. Skrypt dany Ur. Stan. Sładkowskiemu przez Ziemian i Obywateli X. Siewierskiego, podpisał Stanisław Star. Bendzinski.[24] – A wreszcie

W r. 1798 syn jego Józef był deputatem komemorialnym Szlachty Obwodu Siewierskiego, przyczem otrzymał tytuł hrabski 25/

w Bytomskiem

Był Landrechtsbeisitzer – a pomniej Sędzią Ziemskim Jan Krzysztof 26 tenże był

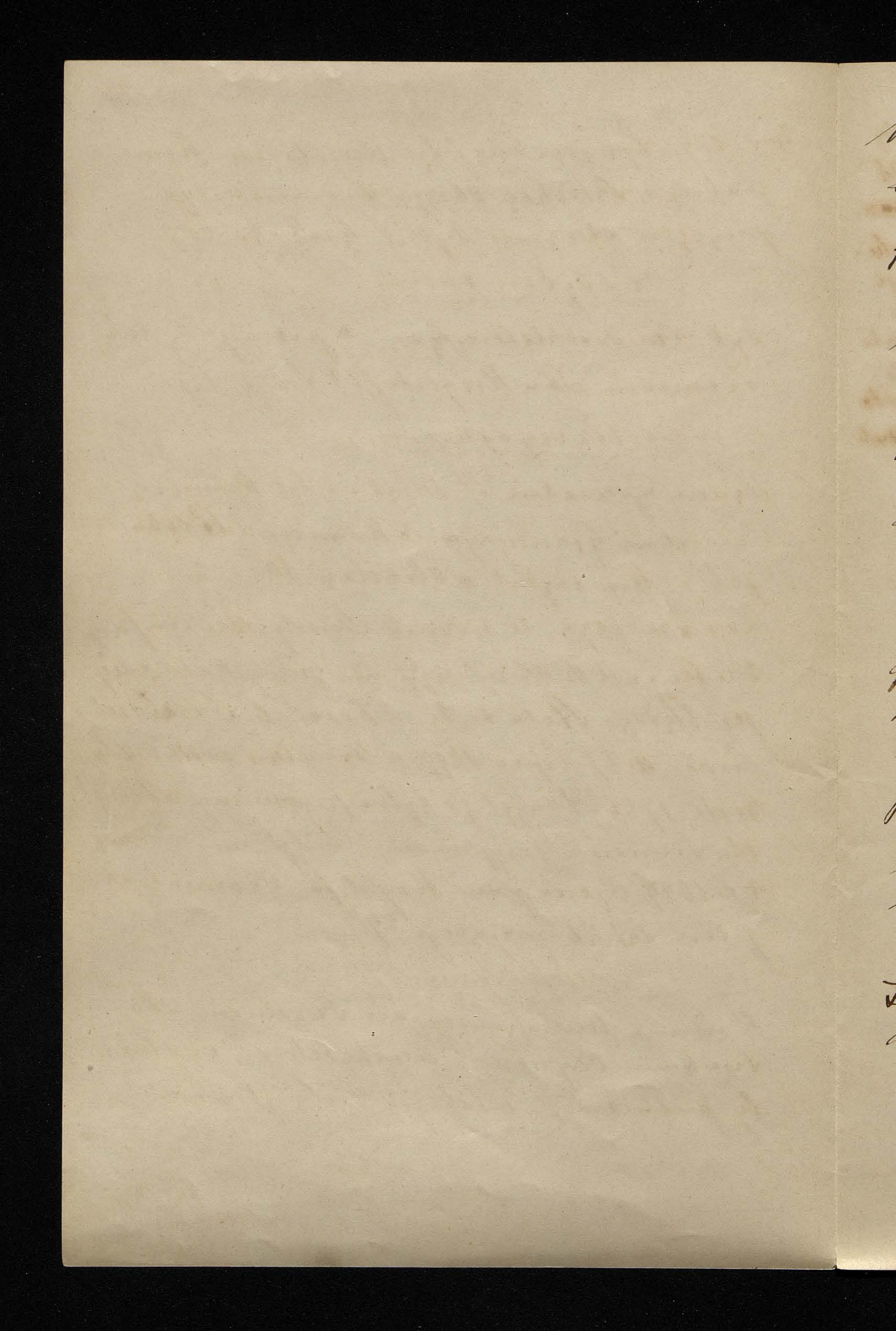
w Pszczyńskiem

Sędzią Ziemskim 27/ Miał on być Komisarzem Cesarskim Granicznym w Komisyi z Polską jako o tem czytał Sobiesław M.

Żai tradycya, że ordonu Starosty Bendzińskiego M. August II stoczył wyznanie wiary Katolickiej jest błędną – stało się to w Kościele w Deutsch-Piekar d. 27 Lipca 1697, a Stanisław został Starostą 1786 28/ mógł go tylko pozyskany Starosta Siewierski przyjmować, – a był nim Jan † r. 1699 Ojciec Jana Krzysztofa, naówczas dopiero lat 21 mającego 29/

w Koronie

Również Mieroszowscy, acz Szlązkiemi stosunkami odzywani, nieuchylali się od służby publicznej, – i tak gdy Piotr Zborowski

Wojewoda Krakowski był Generałem Małopolski Starostą Krakowskim i po jego śmierci 1581. przez dwa lata interkalarne aż do objęcia urzędu tego przez Jana Zamojskiego 1582 był podstarostą Krakowskim Jan Mieroszowski Ojciec Wojciecha. Zamojski bowiem Lesiowskie go zamianował tenże posadę. 30/

Nr. 1558. Ojciec powyższego Piotra - i Samuela Szczęsnego 26/5 1583 - a brat pod Orszą padłego 1514 Jana i Piotra kasztelana Sandomierskiego + 1557 Marcin Zborowski naprzód Wojewoda Poznański, Odolanowski, Szydłowski Starosta, później kasztelan Krakowski i zarazem Stobnicki i Słomnicki Starosta a dawniejszy kasztelan a potem Wojewoda Kaliski + 1565 zapisał franciszkowi Mieroszowskiemu + 1580 w dożywocie swą kamienicę w Krakowie 31/ Bliższe okoliczności tego zapisu nieznane.

Od 1624 do 1640, a zatem za Wojewody Jana Tęczyńskiego (1620 + 1638) i Stanisława Lubomirskiego (1638 + 1649) był podwojewodą Krakowskim Wojciech Mieroszowski syn Jana Podstarosty Krakowskiego 32/

X. Tu właściwie należy wymienić Starostę Będzińskiego Stanisława syna Kazimierza. Gdy bowiem wskutek Konstytucji Sejmowej z r. 1775 Starostwo Będzińskie (jak i wszystkie inne) wypuszczono w dzierżawę dziedziczną, Erbpacht, czyli Emphyteusis Antoniemu Kozielskiemu, ten je sprzedaje z nowych warunkach 1786 Stanisławowi Mieroszewskiemu kapit. wojsk koron. (+1803) dziedzicowi Mało-bądza, Mijaczowa, Gzichowa, Podlesia, Zagórza, Klimontowa, Niwki – Ztąd Stanisław dziedziczny Starosta Będziński, i jako taki powołany do publicznych czynności o czem wyżej.

Dyaryusz z pod Smoleńska z r. 1633 powiada pod d. 2 października [33] „Dzień trwał godzin cztery od „ręcznej broni i dział. Nieprzyjaciel potężnie „następował, nasi też potężnie bronili i obronili. „Tegoż dnia 60.000 kul piechocie od P. Mierzszowskiego „wzięto. Tak wiele tego darmo wypadło? powia„dają pospolicie Chłop strzela P. Bóg kule nosi". — Ciemnego tego miejsca objaśnić nie zdołam.

Niezawodnie był to jednak Krzysztof M. syn Wojciecha Podwojewody, zmarły w podeszłym wieku w r. 1679. urodzony więc zapewne w [34] 1600 Człowiek znakomity i zasłużony od r. 1644 do śmierci był sekretarzem królów Władysława IV Jana Kazimierza, Michała i Jana III [35].

W r. 1646 Legat królewski do Rakoczego, by tegoż do zgody z Cesarzem nakłonić [36].

Inżynier JKMci i Rzpltej. —

W r. 1655. delegowało go Województwo Krakowskie do umocowania Krakowa przeciw Szwedom.

W r. 1659 komisarzem królewskim do fortifikacye-nia Krakowa, broni go od Szwedów pod Czarnieckim [37]

W owczas także fortyfikuje Zamki Olsztyński i Bendziński 37a)

* Srożny fantazysta poseł na sejmy i dwukrotnie deputat na trybunały 44a) i.

Wr. 1674. fortyfikuje czwarty Bastion Częstochowy[38]
Elekcyę Jana Kazimierza 1648 podpisał Brat Krzysztofa Wojciech M.[39]
Elekcyę Augusta II w r. 1697 podpisał znów Jan Krzysztof synowiec poprzedniego[40], gdyż Ród nasz wiernie trzymał ze Sasami. –
Toteż August III mianuje r. 1739 po + X Dembinskiego, kustoszem koron koronnym X. Jerzego Antoniego M.[41] który to dygnitarstwo aż do + 1756 piastuje[42]. Tenże poprzednio bo r. 1730 d. 2 Maja jako kanonik katedralny krakow: należał do komisyi robiącej lustracyę skarbu koronnego[43]. Tu zaraz dodam, że do komisyi Rpltej Skarbu Obojga Narodów lustrującej skarb w r. 1792 d. 18 kwietnia należał i Stanisław Ordynat Mieroszowski[44].
x Tenże X. Jerzy Antoni był trzy razy Deputatem na Trybunał koronny[45] (także r. 1738 i 1746) Lecz w wyborach na Trybunał w r. 1792 nie on to brał udział lecz X Jerzy kan. kat. Krak. syn Adama[46].

Na dworze Augusta III spędza swą młodość Felicyan M.[47] jego jest ulubieńcem, szambelanem, on go w r. 1760 mianuje Generał Majorem Wojsk Koron: Ludz: Autor:[48]

W r. 1768 był Mieroszowski komisarzem do Starostwa Kolskiego.[49]

Jako monarchiści, popierali Stanisława Augusta, Felicyan i tak Generał Major mianowany w r. 1782 Generał Adjutantem i kawalerem Ord: S. Stanisława.[50]

Szambelanami królewskiemi byli prócz niego synowie jego Stanisław i Karol, Kanty syn Adama i Józef hrabia, który w r. 1791 także otrzymuje Ord: S. Stanisława.[51]

Należeli oni do stronnictwa reformatorskiego i w jego działaniach czynny brali udział. W r. 1790 wybrany komisarzem Cywilno Wojskowym Wojew: Krak: na powiat Krakowski. Stanisław zaś Józef na powiat Lelowski i Księski.[52] W tymże roku Stanisław obrany posłem z Woj: Krak: na sejm czteroletni[53]

Felicyan, Stanisław, Józef składali ofiary w pieniądzach, koniach etc.

Stawczy M. zginął d. 3 Czerwca 1794 w potyczce stoczonej nieodaleko obozu pod Połańcem (Krakowskie). Wspomina go jego przyjaciel Stanisław Wodzicki, późniejszy Senator wojewoda prezes Senatu Krak. (Wspomnienia. Krak. 1874. pag. 361.

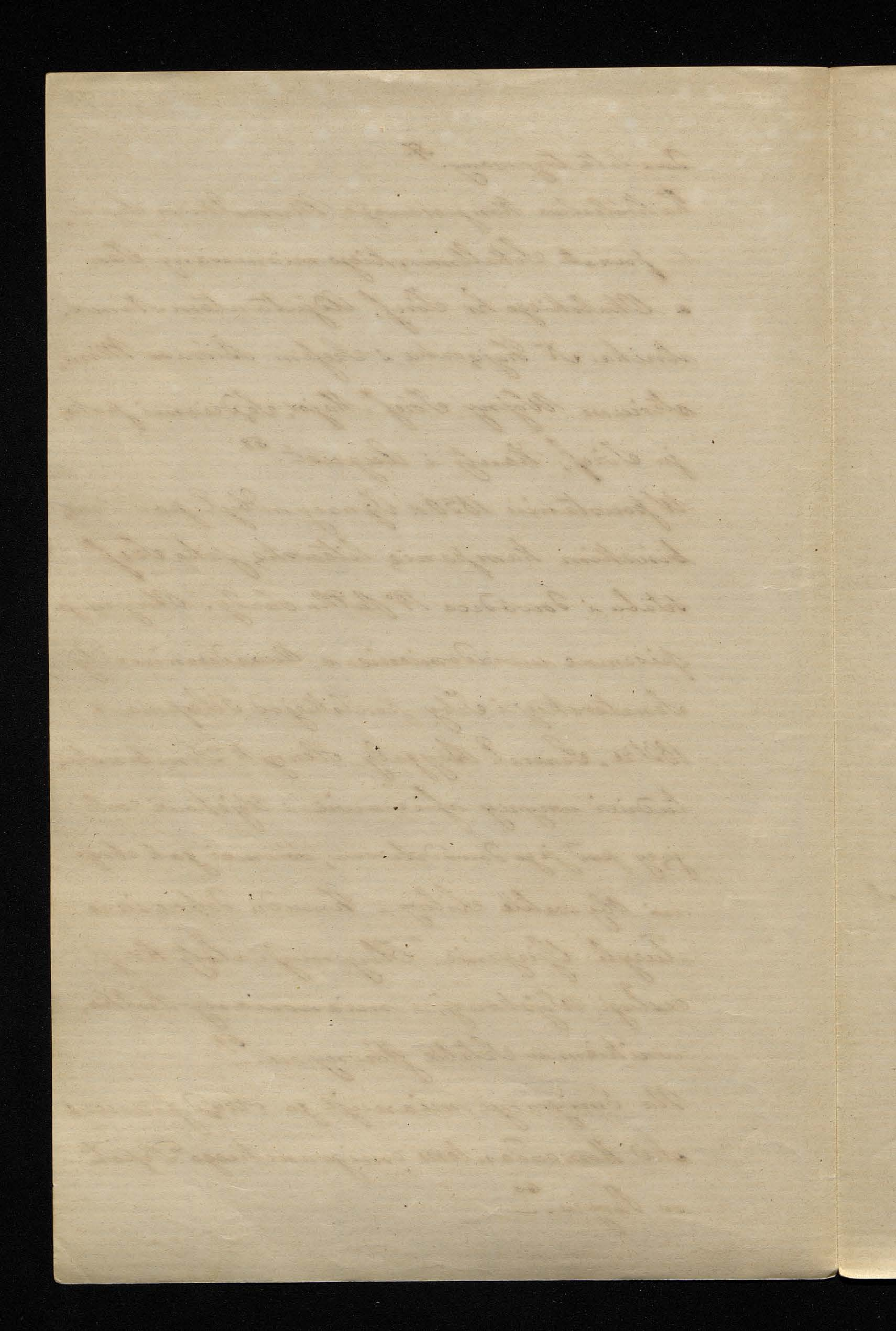
Ordynat Stanisław powołanym został przez X. Józefa Poniatowskiego w r. 1809 do Tymczasowego Zarządu Administracyi na czele tej Władzy (pod prezydencyą X. Henryka Lubomirskiego). W r. 1812 on to był

późniejszy Adjutant Namiestnika X. Zajączka. Był jego adjutantem podczas Moskiewskiej kampanii a Falkowski w Obrazach z życia ostatnich kilku pokoleń polaków T. V. p. 104. cytuje pamiętnik Józefa Krasińskiego, ten opisując przejście przez Berezynę powiada: że Zajączek swych adjutantów: Sobieskiego, Szymanieckiego i Józefa Mierosławskiego odkomenderował był jeszcze przed Berezyną do pilnowania parku (Artyleryi) i bagażów.

Odznaczył się przy oblężeniu Smoleńska jako Major Sztabu Głównego (pamiętnik Krasińskiego (wypis w Archiwum rodzin M.)

Wojskowo służyli Stanisław Starosta Będzinski ojciec Józefa, Karol, Kanty, Gabryel.[54]
Gorliwie popierali powstanie Kościuszki. – Stanisław Ordynat był Członkiem porządkowej Woj: Krak: Józef Sędzią granicznym Apelacyjnym a Sędzią Kryminalnym tegoż Województwa.[55] Stanisław ordynat. Zaś Franciszek Za Księstwa Warszawskiego ~~był~~ w konfederacyi Generalnej Marszałkiem Województwa Krakow: Stanisław[56] On, Kanty i Norbert byli Sędziami pokoju, ten ostatni Radcą powiatowym Michałowskim. – W Sądownictwie służyli Józef Ignacy i Jacek – W Ministerium Skarbu był Asesorem Szefem Biura dochodów stałych a wreszcie Dyrektorem Skarbu w Krakowie Jan. Eforem i przewodniczącym w dozorze szkół departamentowych był X. Jerzy syn Adama. W wojsku służyli zaszczytnie Józef Major i Ignacy Kapitan strzelców konnych, ten w powrocie z Moskwy ranny pod Berezyną, dostaje się do niewoli i

dwa lata trzymany.[57]
Za Królestwa Kongresowego Marszałkiem Sejmi-
ku powiatu Sztalbmirskiego mianowany Jan,
a Okulskiego hr. Józef, Adjutantem Namie-
stnika X. Zajączka i Szefem Biora w Mini-
sterium Wojny Józef Major, Sędziami poko-
ju Józef, Kanty i August.[58]
W powstaniu 1830 r. Ignacy odbył pod Dem-
bińskim kampanię litewską jako Szef
sztabu i dowódzca 14° Pułku Jardy. Otrzymuje
pisemne uwiadomienie o Oświadczeniu Izby
Senatorskiej i Izby poselskiej z d. 5 Sierpnia r.
1831 że „Generał Brygady Henryk Dembiński,
tudzież wszyscy oficerowie i Wojskowi zosta-
jący pod jego dowództwem, równie jak zbroj-
ni Obywatele Litwy i Żmudzi dobrze się za-
służyli Ojczyźnie." Otrzymuje złoty Krzyż
zasługi Wojskowej, — mianowany Pułko-
wnikiem w Sztabie Głównym.—[59]
Na Emigracyi mianuje go Rząd francus-
ki Komendantem emigranckiego Dépot
w Paryżu.—[60]

W Wolnem Mieście Krakowie byli
Reprezentantami Sejmowemi:
Stanisław Ordynat - Asesor Sejmowy ja-
ko taki podpisuje akta Konstytucji W.M.Kr.
i jest Prezesem Komitetu prawodawczego.
Jan jako taki Członkiem i Referentem Naj-
wyższego Sądu Sejmowego.-
Sędziami pokoju byli ciż sami i X. Jerzy.
Senatorowie tenże Jan, jako taki delego-
wany do reorganizacyi Uniwersytetu,
gdzie razem z Krzyżanowskim w mniejszości
oponuje przeciw szkodliwym tego grona
uchwałom.- On także bardzo sprężystym
Dyrektorem Policyi.[61]
Jacek dożywotnim Sekretarzem Jeneral:
Senatu przez komisyę organizacyjną mia-
nowany - Członkiem komitetu Konstytu-
cyjnego, Komitetu do urządzenia zebrań
Reprezentantów i urządzenia wewnętrzne-
go senatu. Delegowany Senatu do rewindy-
kacyi Majątku Uniw: Jagiell: od Rządu
Królestwa Polskiego.- Pełnomocny delego-

(x)(x)

W r. 1848 Komitet narodowy Polski w Krak. delegował do kwestowania po domach dla Emigrantów mieszkających Krak. wyprosiły Lucynę M. i Felicyę M. Wężykowe

(x) Hr. Jan Karol i Hr. Sobiesław Krzysztof oba Radcami pow. Krak. – pierwszy zaś członkiem Wydziału pow. – drugi członkiem c.k. Rady Szkolnej Okręgowej [illegible].

wany do zawarcia z tymże Rządem traktatu handlo=wego, za spełnieniem tej czynności Sejm uchwalił mu swe podziękowanie. Gdy Konferencya Rezy-dentów trzech Domów opiekuńczych przywłaszcza sobie władzę i zaczyna rządzić arbitralnie, on-jeden się opiera i wnosi udać się z zażaleniem do Rządów właściwych, za co r. 1836 samowładnie pozbawiony urzędu a od Współobywateli zebranym pucharem ze składkowych pieniędzy uczczony. On to podał myśl usypania Mogiły Tadeu=szowi Kościuszce – Do komitetu powołani Stanisław i Ignacy a wszyscy Mieroszowscy na ten cel składkowali.[62.] (xx)

Jan z Odonowa był Dyrektorem Górnictwa a Andrzej i Leonard pracowali przy Senacie.[63.] –

W Galicyi wreszcie Stanisław był Radcą Miejskim Krakowskim i Przewodniczącym w Sekcyi Skarbowej, członkiem Komisyi Su=kienniczej i Archiwalnej. – Prezesem Ra=dy Pow: Krakowskiej i Wice-prezesem Krakow=skiej zamiejskiej Rady szkolnej Okręgowej:(x) Członkiem przez Rząd mianowanym Komisyi

Inspektorackiej, potem powiatowej podatko-
wej Komissyi do przeprowadzenia podatku
gruntowego i
z nominacyi Cesarskiej Członkiem Krajowej
Komisyi Ogólnej Wystawy Wiedeńskiej [64].
Był także wybrany posłem z Grupy Gmin
Wiejskich powiatów Krakowskiego, Chrzanow-
skiego i Wielickiego do Izby Deputowanych
Austryackiej Rady państwa.[65] — dwukrotnie.
Zamianowany Cesarskim Radcą Rządu Krajowego dla
Bośni i Hercegowiny, składa mandat poselski. Nie
przychodzi po dymisyi Ministra Barona Hofmann
do uwolnienia gruntów od ciężarów, w tych krajach,
do której to czynności, jako Dyrektor miał być uży-
tym. Więc wysłużywszy dwa lata, po prowadzeniu
referatu wsparcia głodowego, po utworzeniu komisyi
do spisania gruntów własności [illegible] przyznanych
(Tapien Commission) i przeprowadzeniu całej tej czyn-
ności, i ~~po~~ zweryfikowaniu dwudziestoletnich
nawet pretensyi obywateli Austryacko-Węgier-
skich do Rządu, wojska i prywatnych tureckich, po
prowadzeniu referatu kultury krajowej, (włościaństwa
chowu bydła, spraw przywilejowych, bankowych, po-
życzki miasta Sarajewa) i sprawy wydawnictwa
zbioru ustaw i rozporządzeń [illegible] ze służby.
Mianowany Austryackim C.K. Radcą Rządu

Natychmiast po powrocie do kraju wybrany do Izby Poselskiej
Rady Państwa z Miasta Krakowa w miejsce D. Ferdynanda
Weigel, który złożył mandat będąc wybranym na prezydenta
Miasta. – Wybrany do Wydziału przemysłowego, w nim za-
stępcą przewodniczącego – referentem ustawy budowlanej, do
wydziału wojskowego i Agrarnego.
Wybrany potem na Sejm Galicyjski z gmin Krakow-
skich, Mogilskich i Skawińskich – Tam członkiem Komi-
syi Administracyjnej i referentem powszechnej Rady pow. Wielic-
kiej – Złożył po trzech latach mandat dla choroby
Wybrany radcą Miasta Krakowa. Składa mandat
dla choroby – Rada rezygnacyi nie przyjmuje i prosi o dalszy
udział w niej.
W Bośni służył Hr. Krzysztof Ernest Mieroszowski najpierw
jako bezpłatny praktykant przy urzędzie powiatowym w
Sarajewie i sekretarz komisyi do Tapiów. Potem jako
praktykant konceptowany z adjutum przy Cyrkule tamże
nareszcie jako Kancelista przy rządzie krajowym (stopień
Kapitana) i jako Adjunkt powiatowy w Trawniku.
Po dwóch latach ustępuje ze służby.
Hr. Jan Karol Mieroszowski odsłużywszy jako ochotnik rok w
20 pułku piechoty następcy tronu pruskiego – po odbyciu szko-
ły kadetów zostaje w 2 pułku Ułanów X. Schwarzenberg
zastępcą Oficera (chorąży) a w 13 pułku Ułanów Walmoden
podporucznikiem – odbywa kampanię w Bośni, dostaje
medal wojenny – ustępuje ze służby
Hr. Sobiesław Krzysztof mianowany Kammerjunkrem
W. Książęcego Dworu Sachsenweimarskiego – awansuje także
na Szambelana.
Henryk c.k. podporucznikiem Ułanów
Jan służy w Sądownictwie, także Józef.

IV 91 33.

Przypisy do Rozdziału Czwartego.

1. O obojgu mowa w Rozdziale I w przypisie N°21 i 22.
2. z r. 1601. Castr. Inscr. L. 169. Ona czyni abrenuncyacyą dóbr Ojczystych w Polsce położonych exceptis bonis in Ducatu Severiensi consistentibus.
3. Böhme Diplomatische Beiträge zur Schlesischen Geschichte. II. Band I Theil pag 92 & seqq. Commissarische Grenzberichtigung zwischen den Fürstenthum Sievior u. der Herrschaft Ober-Beuthen. –

„Geschehen auf dem [illegible] derselbe bei dem Fluss
„Brenica welcher insgesamt das Sieviorische Für-
„stenthum von Schlesien abtheilt, absonderlich aber
„den Dörfer: das verwüstete Dorf Jakubowitz u.
„Bangow auf Michalkowitz dem wohledelgeborenen Herrn
„Albrecht von Miroschowsky Krakauischen Untertruchse-
„erbrechtlich u. der Herrschaft Beuthen gehörig (– dalej
„u. von Siemianowitz Erbherrn) den 5t. November
„nach Christi Geburt a. 1624. –
„– welche Grenze von H v. M. widersprochen wurde
„Anzeigung dessen so letztlich durch einen authentischen
„Pergamentbrief wie solcher sub C ist; —— durch
„obbeschriebenes Privilegium der Donation des Gutes
„Jacubowitz" –

Więc to nie granica i kupno – jak Akta polskie mó-

więc dał, donał, bo Akt pergaminowy, Przywilej, w prze-
ciwstawieniu do Vergleichs Contract, i Theilungs-
brief, o jakich niżej, - takie może tylko stanowić
darowiznę, więc to prawdziwa donacya Książęca.
Czytamy tam, „daß der Siedliszowsker Brief der prob. Hl.
„Christoph M. allwo ein ewiger Grund u. seiner
„Vorfahren gewesen sei, u. daß der Brief im Jakubo-
„witzer Grunde sei" — I znowu, „zeigt der M.-ri-
„nen Vergleichs Contract zwischen prob. Hl. Johann v. M.
„u. dem Przelayker Grundherrn, daß der Grund
„Bauzowisch" — Więc Jan, Vorfahr des Christoph był
w posiadaniu Bauzowa, gdy się układał o granice, —
dowiemy się jednak niebawem że Bauzów był jedną Schedą
i należała do Wojciecha, - a Michałkowice i Siemianowice
z gruntem zwanym Jakubowice były drugą Schedą i
należały do Krzysztofa, - a ci Bracia też się dopiero po-
dzielili - więc Jan posiadający obie Schedy, Vorfahr
Krzysztofa był jego - a więc chyba Ojcem
4) Krzysztof i Wojciech Bracia. - Gerichtsbücher mowi
„Zwei Geschwister hat der v. M. durch die brüderli-
„che Theilung als zwischen Siemianowitz u. Bauzów
„verwiesen, (der Theilungsbrief sub Lit. B) - zwar
„der Bauzower Theilungsbrief beschrieben, da allwo
„den Erbherrn von Michałkowitz u. Bauzów. Otóż
„Krzysztof posiadał Michałkowice (Gramer Chronik
der Stadt Beuthen p. 118-119.) posiadał je bo tam wy-
szybał „die Jadrorichs" o co się chcieli Czeladzianie

posiadał Jakubowice, to on i jego Vorfahren stare
posiadali - a stare był Jakubowicki, posiadał
Siemianowice, to brüderliche Theilung dzyatalkopie
niegdyś wraz z Bauzorem. -
Że zaś drugi sąsiedztwo był Bauzór dowodzi Grenzstreitigkeit
"eine Wiese war zwischen Michał-
"kowitzer, vor durch die Theilung Bauzower. -
Wojciech zaś 1624 mówi "seliger Hr. Christoph", a poka-
zuje einen Auszug frisch gefällten Eichen, von welchem
"er sagt, dass solche nach seiner Überweisung des
"Gutes Michałkowitz von den Czeladzern ausge-
"hauen worden" - Więc gdy w listopadzie 1624 był
swego szczęścia - a ... po Ojcu Michałkowice
po ś.p. Krzysztofie, gdyż Grenzstreitigkeit ...
"Wohledelgeboren Hr. Albrecht v. Mieroszowsky der
"Güter Michałkowitz, Bauzow, Siemianowitz und
"wüsten Jacubowitz Erbherrn, czyli posiadaczem
całej sukcessyi po Krzysztofie, to ten umarł 1624.
Stwierdza to wzmianka Obl. 1648 Cas. Jur. L. 262
Conventus Stae Ursulae Crac. summam quingentorum
flp. per olim Gm. Hedvigim de Benediktowice
Salamonowna consortem relictam olim Gri Chri-
stopheri Mirozewski olim sibi inscriptam Gso
Christophoro M. Secretario SRM, Gri Alberti filio
superadicti Gri Christopheri M. felicistro cedit
Gri Jadwiga, które mogła o niej przeżyć jej + 1648

Ona to jak widać z Aktu fundacyi Ordynacyi i z jej testamentu zapisała Krystowice Szwagrowi Wojciechowi M. i jego Synom a swym Synowcom Krzysztofowi, Wojciechowi i Janowi M.

5/ Jeżeli Bracia Krzysztof i Wojciech podzielili się majątkami które Jan ich Protoplasta posiadał, to ten oczywiście ich Ojcem.

6. Jan był Synem Jadwigi ze Smoków 1538 Ter. Ins. 18 p. 854 i str. 509 - żony Mikołaja 1505. Cast. Inscr. 26 - więc Jan był Synem Mikołaja - tylko filiacyą Jana od Mikołaja - a Krzysztofa i Wojciecha od Jana trzeba dedukować, - gdy mało w Polsce przebywali i mało po nich jest aktów. - Wszystkie imiona w całej Tablicy są wyraźnie w Aktach wymienione

7/ Grenzbeschreibung i Gramer l. c. p. 71.

8 Henelius Silesiographia, Gramer, Idzikowski Geschichte von Oppeln.

9./ Wiemy z Heneliusa, Hazeka Literam, Długosza, Stryjkowskiego, Bielskiego itd. że po śmierci Króla Czeskiego Jerzego Podiebrada utworzyły się dwie partye. Jedna popierała kandydaturę Władysława Syna Kazimierza Jagiellończyka i ta przemogła 1471 - należeli do niej Ślązacy XX. Rybniccy, Gliwiccy, Oleśniccy, Cieszyński na Koźlu, - druga była za Maciejem Korwinem, do tej się liczyli XX. Minsterbergscy Podiebrady i prawie Cieszyński, Żagański, Głogowski

Koszuchowski, Karniowski Opolscy. Rząd ciężki
wrzuchy. 1474. XX. Żagański, Koszuchowski, Głogowski
i Opolscy napadają i niszczą Wielkopolskę (Król
pierwszy 1473 Munsterberscy, Cieszyński Opolscy na
podają Rybnickiego, — a tego bronią Czesi i polacy)
Wskutek czego Kazimierz Jagiellończyk wkracza
do Szląska, poskromi XX. bije Węgrów i Śmięczych
un polaków i zawiera rozejm. Nareszcie 1479 ja-
wasto pokój, Szląsk dostaje się Maciejowi Korwi-
nowi a on z Władysławem zawiera traktat suk-
cessyjny. po śmierci Macieja 1490 Węgry powo-
łują na tron Jana Olbrachta, — bez niego ten zdołał
wkroczyć do kraju ubiegł go Władysław Czeski i
koronuje się, — zwycięża go i zabezpiecza się
pretensyi ustronie nadaje XX. Głogowskiem, Opaw-
skiem oczłonem Janowi Korwinowi synowi Ma-
cieja, który się także o koronę ubiegał i Karnow-
skie — powraca je Jan Olbracht do śmierci Ojca
1492, wiedy objęwszy tron polski oddaje je Bratu
Zygmuntowi, mianowanemu Starostą wyższego
Szląska. — Tak Szląsk wrócił do Czech a XXa
węgrzy Władysławowi niepozychylni pod jego
zwierzchnictwo — dlatego też i XX Opolscy którzy
z Maciejem a potem z Janem Olbrachtem trzy-
mali byli u niego w niełasce

W r. 1497 zjechali się do Nissy na obrady: Kazimierz X. Cieszyński Starosta Szląski - Jan Roth X. Biskup Wrocławski Henryk Podiebrad X. Klecki, Mikołaj X. Opolski i inni. - Dnia 26ᵒ Czerwca, podczas pauzy na posiedzeniu, gdy XX. po sobie chodzili, przyniesiono list X. Munsterbergskiemu na Glacu, który on Szwecy tarczy dał do czytania X. Kazimierzowi i Biskupowi - że zai radzono o sprawie Szlachcica Polko (istniejące dotąd), a X. Cieszyński chciał ją bez czytania do Cesarza załatwić, więc wstawszy powiada po czesku do X. Mikołaja „Dajte se wto, musim to rownati" (Zgodzić się musimy to załatwić) Lecz X. Opolski podejrzliwy, a kiętnie przestraszony że ma być prześladowanym za to że z Szlachcicami trzymał, zrozumiał że mu mówią o Wlegnijcie, musimy to wykonać" - dobył puginału i zranił X. Cieszyńskiego w czoło a Biskupa w Brzuch - gdy tych Szlachcic Bischofsheim zastawił schronił się przed pogonią do Kościoła S. Jakóba Lecz Biskup zezwolił by go tam aresztowano, mówiąc że chociaż Kościół sprofanowano, to go znowu poświęci - Byliby go tam zabili gdyby go Szlachcic Jan Storch odwagą sam ranę nie zasłonił. Po zawleczono go do więzienia - wszystkich dworzan jego uwięziono i tylko jeden śmiał mu swą liberię rzucić, by miał się czem okryć. Nazajutrz

rano po odbytej spowiedzi i napisaniu testamentu zaprowadzono go przed Lawników miejskich, który w niemieckim języku, którego on nierozumiał, odczytał mu wyrok na ścięcie. Zaprowadzony na miejsce exekucji po polsku zawołał „Jak mogę Ci niskiego stanu bedzie Książęciu sędzić! O nie cię dla tego Cię przodkowie moi Kościołowi podarowali byś mi życie brata – ale Chrystus mój Zbawca pomimo śmierci cierpliwie, niechże w jego ślady wstępuję" – i oddawszy przyrzeczoną liczniąc uklęknął i ścięty został. – Król Władysław Czeski mimo obawy XX że bez odniesienia się do niego sądzili jednego spośród siebie, łatwo się dał udobruchać bo X. Mikołaj był mu nieprzychylnym. (Silesiographia I. 230 y seq.)

Synem dworzaninem mógłby być Mikołaj M.

10./ Gramer p. 71.

11./ Acta terr. crac. L. 15. eiusdem 1556

12./ Cast. Inv. 1680 L. 300 p. 300. nr. 103
" " 1731. " 346. " 1868. " 614.

13./ " " 1650. " 268.
" " 1713. " 330. " 1018. " 262. Vexillifer

14./ " " 1731. " 346. " 1695. " 532. Vicerotmistrz

Zeto Wicehetman dowodem że Akt fund. Ordynacji podpisał świadek Jan Łączyński Hetman Zemski Państwa Bytomskiego.

15./ Lustig. l.c. Opis dzwonu i napis na nim. Co do probostwa cf. Kodeks t. opotrzności

16/ Cf. Nekrologi i pomniki – jego pomnik

17/ Act. Rel. Cast. L. 219 p. 2360 nr. 617 ex a 1788.
Kal. polit. warsz. 1827 p. 472 w opisie Benedykcie wspomina o pięknym pałac i zbiór ordynatów M.″ – cf. feuilleton Czasu w 1849 o Sieniawie.

18/ Act. Rel. Cast. L. 57

19/ " " " L. 77.

20./ " " " L. 130 p. 280 nr. 123.

21./ " " " L. 140 p 1248 " 405.

22/ " Manuf. Terr. L. 10 p. 461.
p. 50
p. 54.

23/ " " " L. 21. p 1065.
" Rel. Cast. L. 219 p. 2360. nr. 617.

24/ " " " L. 223. p. 262 " 137.

25/ Jego Dyplom hrabski

26/ Herbarz Szlachecki Sinapiusa w 1724

27/ Lustig l.c.

28/ Gramer l.c. p. 109 i Act. Jur. Cast. L. 402 p. 143 nr. 147.

29/ Z Księgi Metrycznej wiadomo że Jan Krzysztof † 14/5 1755. – a z Aktów paraf. Benedyktów że się ur. 16/7 1676. – Ojciec jego Jan żył jeszcze r. 1698 (Act. Rel. Cast. L. 125. p. 209 nr. 84.) Wdowa po nim Elżbieta Benigna Wilczkowna żyła w r. 1702 żona Gabryela Przyrańskiego (Act. Jur. Cast. L. 322. p. 1890 nr. 573) mógł on więc † 1699.

30./ Rzewuski Zamek Krakowski

37a/ Kosinski przewodnik heraldyczny p. 459.

IV 99 49.

31./ Acta Terr. Jur. L. 18 p 1384 n. 827 – Hertaz Niepeckiego
cf Kodeks I – ostatni Wlasciciel Mirozowa

32./ Hertaz Niepeckiego – Bohmeke.
Acta Jur. Castr. L. 219 eod. – 1624
" " " 250 – " 1640.

33./ Pamiętnik o Koniecpolskich wyd. Przyłęcki Lwów
1842 p. 435

34./ Już 1624 na Uniwersytecie pirat bdy greckie. Cf.
Jarzynski Dzieje prot. pols. i Wiszniewski Hist. lit. pols.
cf Kodeks II o Ordynacji.

35./ Najlepsza wiadomość o nim Głębocki o Szkołach Ry-
cerskich w Polsce – cf Grabowski druk o Krak.
Act. Castr. Jur. L. 255 ex a. 1644.

36./ Rastecki Korona – Miechowski – panów. Wladys. IV.

37./ Grabowski Starożytności Wiadom. o Krak. 1852 p. 98
Dawne Zabytki 1850 p. 59. 70. Głębocki l. c. p 201 seq.
Kossowski Życie Trebickiego p. 379. Vol. Leg. IV. 1659 p. 621.

38./ Głębocki wyp. dziejów krajowych p. 150 – Teatr kapucin ke-
wla Gosterewa p. 41. Baliński Pielgrzymka na Jasną
Górę p. 305

39./ Vol Leg IV Suffragia

40./ " " V. "

41./ Act. Cast. Jur. L. 163 p. 941. n. 265.

42./ Pomnik i Kalendarze polit. – Jego testament
oblatowany 1759. Ac. Rel. Cast. L. 191. p. 2808 n. 991.

43./ Niemcewicz Pam. o Star. Polsce

44./ idem T. III p. 122. 44a/ Kosiński l. c. p. 459.

45./ Acta Castr Rel. L. 175 p. 426. n. 148
" " Jurr. 352 " 2176 " 620.

46./ Acta Ter. Manus. 21. " 1435 —

47./ Czaykowski Życie Stan. M.

48./ Oryg. dyplom w archiwum

Fałkowski zbiorem dzieła, w powyższym odsyłaczu cytowanem miesza Krzysztofa Stanisława, a brata Józefem T. V. p. 198.
gdyż żoną pierwszego była Kunegunda hr. Zborowska, - a drugiego
1° voto hrabianka Wodzicka, matka Franciszkowej Wężykowej, pełn
Cyi a 2° voto Siemieńska, matka ~~[illegible]~~ i
Ludwiki Żony Wincentego Siemieńskiego

56. Co do Stanisława, Członka Rządu Zarządu Admin. w r. 1809. co do Józefa, Adjutanta Księcia w r. 1812 w Kampanii Moskiewskiej Cf. Fałkowski Obrazy z życia kilku ostatnich pokoleń w Polsce. 1884. T. III p. 191. T. V. p. 104. 120. 131.

49/ Vol. Leg. VII. l. c.

50/ Kalendarz polit. i Act. Cast. Jur. 396. 10. str. 10.
" 46 " 42.

51./ Stanisław ordynat i Józef – także co do ordern kalendarz polit. – Karol oryg. Abdykacja majątkowego Grembskich w Archiwum. Jan Kanty 1790 Act. Terr. Rel. Jur. L. 12 p. 143. p. 113.

52./ Czaykowski l. c. i Acta Cast. Rel. L. 221. p. 2027 str. 708. co do Józefa ur. Terr. Manif. " 18 " 492
" " 19 " 2033

53./ Gazeta narodowa i obca, diaryusz sejmu, kalendarz polit. jego mowy osobno drukowane i Acta Cast. Rel. L. 221. p. 2027 str. 708.

54/ " " " 191. " 633. " 183 exa 1758.
Karol wspomniał że był kapitanem Regimentu dragonii Królowej Jadwigi, cudzoziemskiego autoramentu (tegoż pułku majora Rozycliego znaleziono) – adjutantem Hetmana W. Kor. Branickiego. Kantego patenta oryg. w Archiwum. Acta Cast. Jur. L. 398 p. 477. str. 465. Gabriel ur. " Terr. Manif. " 21. " 636 str. 1792.

55/ w Archiwum oryg. Rachunki fryzjery ze Klose z pensji dla pułk. panu powierzonych. – Bibl. ludowa zaspoły = Fad. Korczyński – Lichocki pamiętniki

56/ Czaykowski l. c. i mowa drukowana F

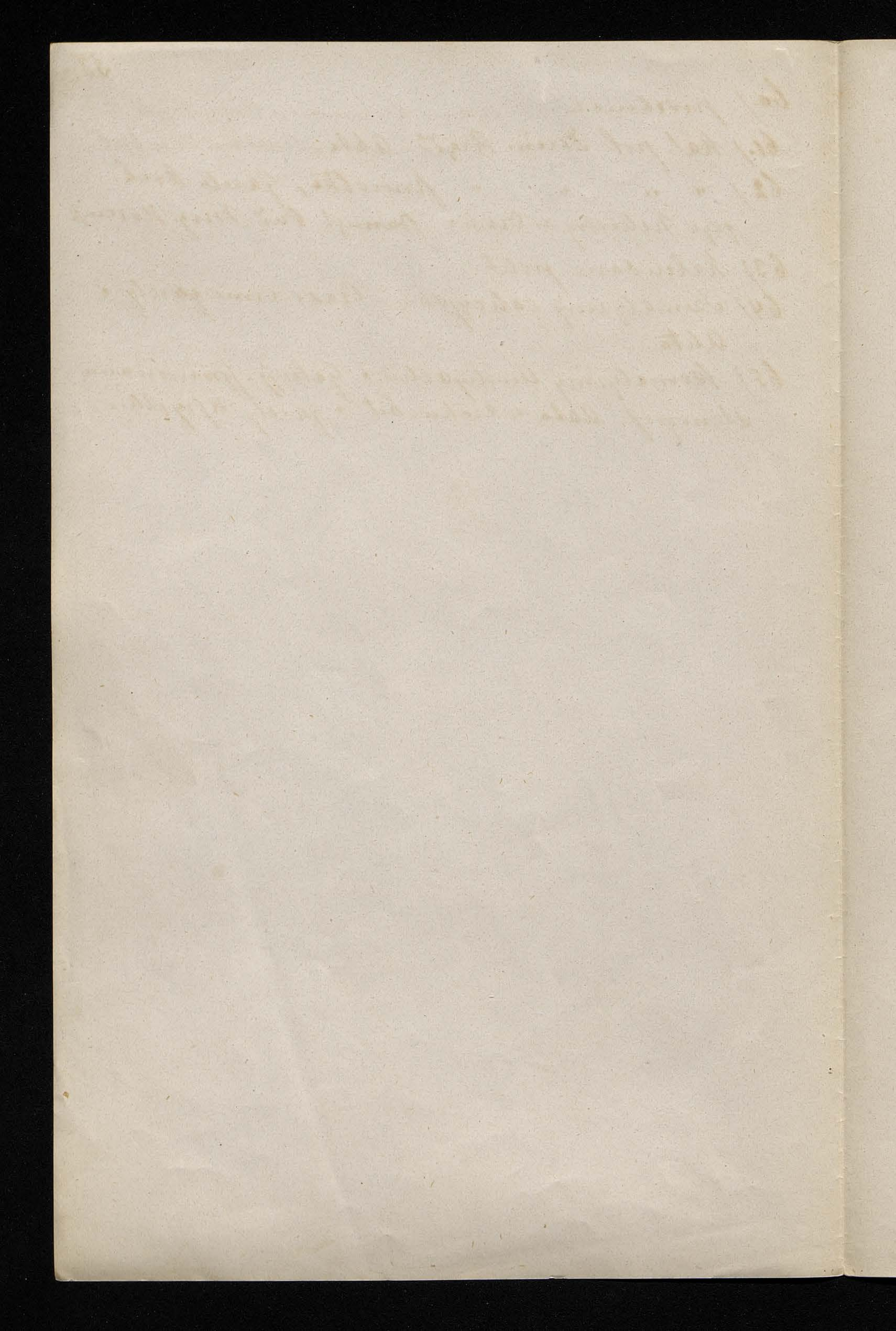
57./ Kalendarz polit. – Dziennik Rządowy – Spis Masonów – Nekrology w Czasie Jacka – w Archiw. Akta Jana i Ignacego i tegoż nekrology w Czasie

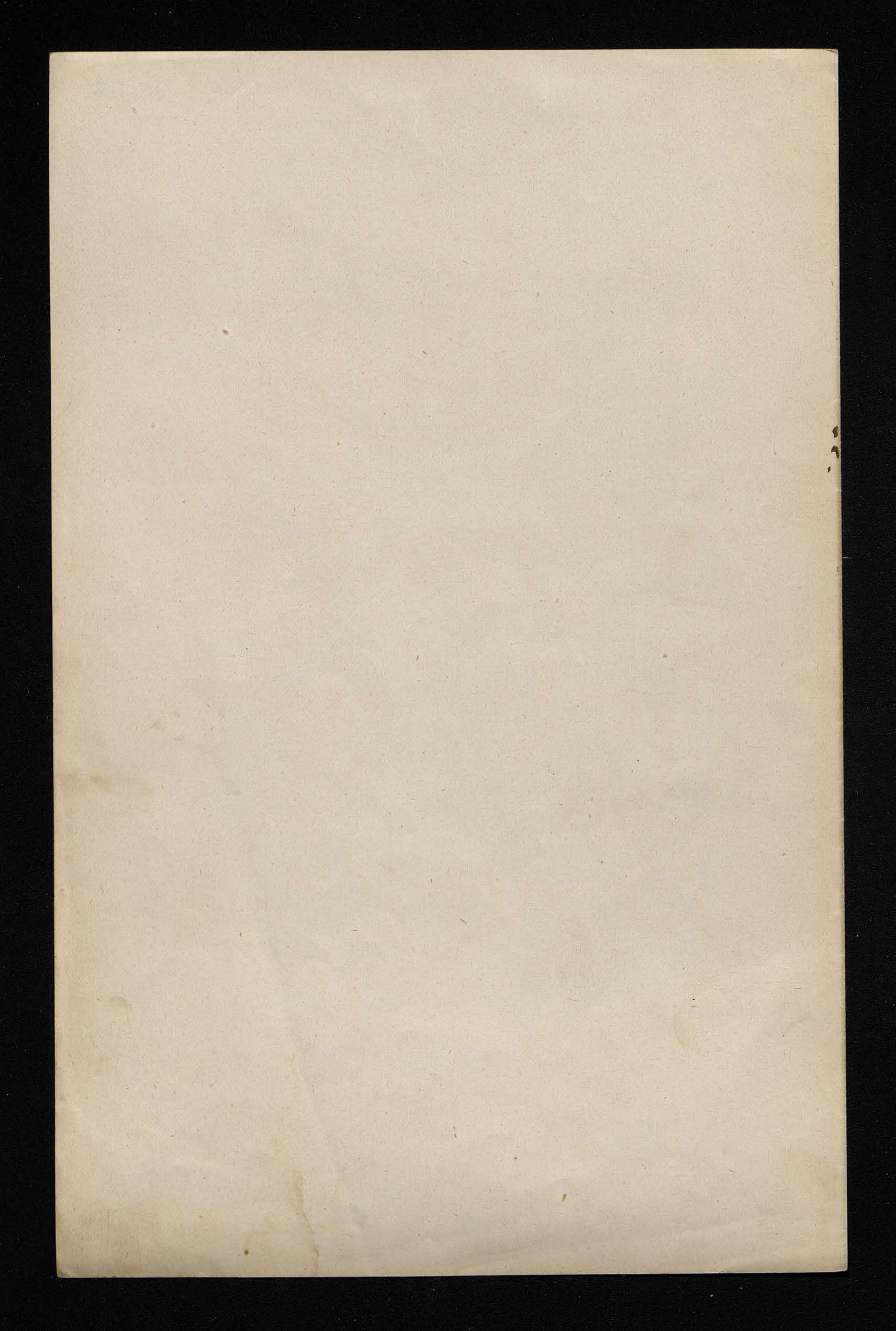
58/ Kal. pol. – dziennik Rządowy

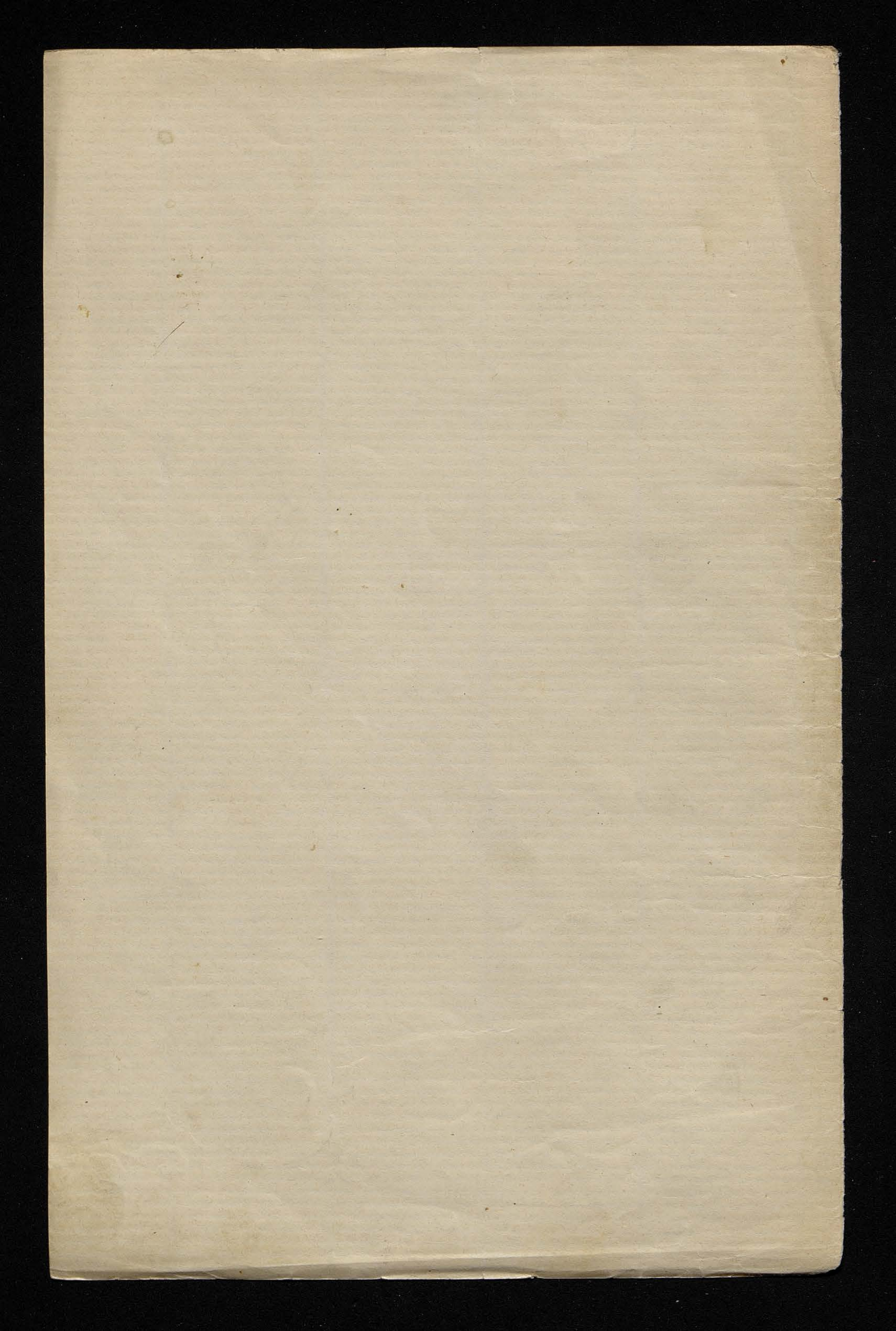
59/ Akta oryg. w archiwum

1V 101 ~~53.~~

60.) przybnicz Broszura Reorganizacya Univ. Jagiell. i
61.) Kal. pol. Dzien. Rząd. – Akta, Tesarczyk Apteka Krak.
62.) " " " " przewodnik, Gazeta Krak.
nego niewoli w Czasie – pamięt. bud. Moz. Kościuszki
63) Kalendarze polit.
64) Szematyzmy galicyjskie – Czas i inne gazety i
Akta.
65) Szematyzmy Austryackie i Galicyi – sprawozdania
stenograf. Akta w archiw. h.t. i gazety wszystkie

Rozdział V.

Pobożność i Dobroczynność Mieszczańskich

córka uspecone Stanisława Barana M.

Pobożności

są następujące dowody:

poświęcili się służbie Bożej

Jan Jaskowiec z Mirzyzowa (syn Jaska) był proboszczem Dmitrowskim 1/

Franciszek plebanem Modrzejowskim 2/

Jerzy Antoni 1677+1756 proboszcz Mysłowski, Michałkowski, Bozacicki, Siewierski, Kanonik Katedr. Krak. 3/

Jerzy syn Józefa 1820 najprzód Soc. Jesu. później Oficjał Siewierski Kancl. i Kan. kat. Kamieniecki, Sandom. i Krakow. Instytutu [illegible] Kor. [illegible] Dziekan Kolegiaty WW SS. w Krak. 4/

Krzysztof syn Marcina na Mierzęcicach jako kameduła Ojciec Kajetan 5/

Zofia [illegible] Barania 6/ i

Teresa Kazimiera, obie przeoryszami w Imbramowicach 7./

Joanna córka Józefa wstępuje 1775 zarazem w klasztor 8/

Anna c. Jana i Zofii Gubałtowskiej zakonnica w Starym Sączu 9/

Zuzanna c. Wojciecha Star. Stawkow. zakonnica u Sw. Andrzeja w Krakowie 10/

× Obu tych Kościołów obejmie widoki z natury w Szafie
w fadalnym [illegible] pokoju domu Rodzynalnego [illegible].

×× Józef Burgrabia Krakowski wystawił Kościół drewniany w Gorzowie swej własności (26. [illegible])

V 106 5

Syndykami Apostolskiemi Krakowskiego Klasztoru OO. Reformatów

byli Bendyński Stanisław
Alexander
Jan – a teraz jest nim
Sobiesław 11./

fundowali lub restaurowali domy Boże

W Mysłowicach. Kościół parafialny wymurował X. Jerzy Antoni 1741, sprawił dzwony itd. Kościołek Sto Krzyża drewniany restaurował 1797 Felicyan, – ale po pożarze wymurował 1807 Stanisław. – W obu tych kościołach na chorze jest herb Mieroszowskich 12./

W Zagórzu Jadwiga z Siemieńskich hr. Józefowa
x M. erygowała i wymurowała kościół parafialny. 13/

xx w Bendzinie w kościele parafialnym chowani bywali w swoich grobach. 1785 fundowali tamże chór i herb swój na nim zamieścili. – Starosta Bendinski Stanisław po† swej żony Magdaleny z Skarb. 1797 wymurował przy tym kościele familijną kaplicę grobową, gdzie obydwie pochowani (on † 1803) Syn ich hr. Józef tę kaplicę restaurował 14/

w Kamionkach Stanisław a 15/

w Cerkowej Skale Sobiesław restaurował kaplicę

w Krakowie u Sw. Maryi, kaplicę Salomonowską

restaurowali swoim kosztem Stanisław lecz natrafił
na trudności ze strony dozoru kościelnego 15 b.)

Robili pobożne zapisy

w Racławicach konwentowi zapisali Dominik i
Strzeszanowa z Mirosowa r. 1412 16 a.)
w Imbramowicach wyjednał podw. krak. Kazimierz i
Józef Burgrab 16 b.)
w Bendzinie Marcin 16 c.) Stanisław 100 mszy wieczn.
w Siewierzu kościołowi organacyi Jan Stanisław, Kazimierz
Marcin, Stanisław 17.)
w Olkuszu Jan Krzysztof 18.) 19.
w Mysłowicach X. Jerzy Antoni, Józef. Marcin Walenty
w Krakowie franciszkanom Ludwiga Krzysztoforn
i X. Jerzy.
klasztorowi Sw. Urszuli i
kościołowi S. Michała Lassarowa 20.)
" P. Maryi
" pijarów smużyka tenże 21.

Należeli do Bractw pobożnych

X. Jerzy Antoni był superintendentem Bractwa mę-
ki pańskiej u franciszkanów w Krak. 22.)
On podniósł Bractwo S. Anny w Mysłowicach. Był
jego promotorem. Protektorem był Ord. Jan Krzysztof
protektorkami Katarzynę z Szembeków Kazimierzowa
i Barbarę z hr. Oppersdorff Krzysztofowa M. 23.)
Stanisław był sodalis Marianus 24.)

Dzwonie dalej brzmi że Jan Krzysztof Kwi-
Atwat Majstor Clarae tumbae w Mozyłe de
poenis Banitiarum perpetuarum wniesio-
nych na tabory z powodu niewypłacenia pew-
nych sum przypadających sum. - 25/

Dobroczynności

pozostały następujące ślady:

Co do Szpitalów

w Mysłowicach zapisał Ord. Wincenty 26.

w Bendzinie Kazimierz 27

w Siewierzu Jan, Kazimierz, Marcin Stanisław 28./

Zarządzał Szpitalem S. Jadwigi Walenty M. 29/

" " S. Łazarza X. Jerzy mianowany przez Biskupa Małach. jako Opiekuna Szpitalów w dyecezyi, o co powstał spór z Uniwersytetem i z Janem Swadeckim chcącym rząd Szpitala przy Uniwersytecie utrzymać 30/

w Szpitalu Braci Miłosierdzia w Krakowie na Kruszanku był portret X. Jerzego Antoniego jako ich Dobrodzieja, teraz w zbiorze portretów.

Do Arcybractwa Miłosierdzia i Banku pobożnego w Krakowie należał X. Jerzy Antoni. W sali Obrad portret jego jako zasłużonego Dobroczyńcy. - W Testamencie z d. 4/10 1751. powiada:

Corpus meum in Ecclesia B.V. Mariae in Circulo, ubi etiam corpora antecessorum meorum requiescant 31/ ante Altare Passionis D^ni^, ubi de facto absolvuntur sacrificia missae pro peccatis meis sepeliri desidero. Pro funere, missis, eleemosinis assigno duodecim millia florenorum, item adiiceo octo millia ff. pro distribuendis tricesimis et eleemosinis inter omnes conventus regulares et moniales. Codicilli:

Monti pietatis ad commodum publicum uto:

gich ludzi hanc Eleemosinam quae non veterasset, scilicet operarium quorum merces in aeternum manet repono ex parato peculio trzydziesci tysięcy, adjungendo dawniej danych dwadziescia tysięcy, aby ci S. Boga prosili pro remissione peccator. meorum et misericordiam dostąpieniu duszy mojej impetrare mogli. Ktorej summy 50000 Protectores Rdm. Capitulum Cracov et Nobil. ac Spect. Magistratus Crac assigno, desiderando aby Mons pietatis quolibet anno anniversarium cum vigiliis z missis centum et distributione 30 f byl adstrictus pro anima mea. 32/

— Akta wskazuja że dał w r. 1721 - Zp. - 3000
1733 - 18000
Testamentem 1756 - 30000
Razem 51.000 Zp. 33/

X. Jerzy Kanc. Kam. od Biskupa Turskiego d. 17/7 1791. wydelegowany jako Wizytator Biskupi - Z powodu niespokojnych czasow wizyta ukonczona dopiero 1796 i wtedy nowa Ordynacya wydana.
Starszym Bractwa od 6/4 1796 do 7/5 1802.
Gabryel, Stanisław Ord. od 1814. Jacek, Maryanna Zona Jana Lodonowa - i jej corki Emilia i Julia od r. 1815. Stanisław od 2/11 1866. 34/

Krakowskiego Ogólnego Towarzystwa Dobro-czynności

Głównym Założycielem był Stanisław Ordynat M.
wraz z X. Jerzym M. i X. Bystrzanowskim, Józefem i
Stanisławem hr. Wodzickiemi, Józefem Michałowskim
Wojciechem Kucińskim i Józefem Matechim 1816.

Do pierwszej Rady ogólnej powołano 4/12 1816
Jako Prezesa Biskupa Woronicza – jako 1. dożywot-
niego Viceprezesa Stanisława jako Radców
X. Jerzego i Ignacego.

Przy inauguracyi przemówił X. Jerzy, Kwestowa-
ła Ludwika z hr. M. Siemieńska

23/1 1820 ustanowiono Ojców Sal. – Sala Stanisława
(teraz N. 18) przeszła na Jana – potem na Stanisław
Sali N. 20 Matką Felicya z hr. M. Wężykowa.

10/12 1821. w uznaniu szczególnych zasług Rada og.
poleciła portrety Tekli Małachowskiej i Ordynata
Stanisława (roboty Peszki) zawiesić w kaplicy i
kosztem Towarzystwa przez miedzioryt rozpowszech-
nić.

Jego † 15/12 1824 na posiedzeniu Rady czytał Ży-
ciorys Mikorowicz Prezes Appl. – mowę pogrzebową
miał Biskup Woronicz.

Należeli do Towarzystwa, płacili składki, robili
zapisy, urządzali:

Stanisław Ord.
X. Jerzy
Ignacy Ord.

Jan Ord.
Sobiesław Ord
Stanisław Viceprezes
przewodniczący w Komitecie
budowy nowego domu

Sobiesław Krzysztof.

Ludwika Siemieńska | Joanna Karolowa
Felicya Węgrzynowa | Tekla Janowa
Franciszka hr. Zborowska | Julia Sobiesławowa
Wiktorya Dembińska | Emilia Stanisławowa.
Elżbieta Mieroszewska 35./ Marya Janowa.

— ii —

W założeniu i utrzymywaniu
Ochronek dla małych dzieci.
domu Ochrony dla Sierot płci żeńskiej
brały udział Wiktorya Dembińska
Felicya Węgrzynowa
Tekla Janowa N. 36.

Sklep ubogich

Urządzili w własnym domu Felicya Węgrzynowa. 37./

Do Towarzystwa Bratniej pomocy Uczniów Uniwersytetu Krak. należeli jako Honorowi Sobiesław i Stanisław N. 38.

Do ochotniczej połowy Służby zdrowia Rycerskiego Zakonu Niemieckiego należą Wiktorya Dembińska - Sobiesław - Sobiesław Krzysztof - Krzysztof Emil i Stanisław ten ostatni otrzymał podziękowanie od Wł. Mistrza Zakonu za popieranie tej sprawy. 39.
i Krzyż Komandorski.

Towarzystwa Opieki Sierot Krakowskich
Członkiem Honorowym i Czynnym Stanisław. 40/

Lecz fundacya Stypendiów Ordynata Mie-roszowskiego 41/

później też przedewszystkiem. Ordynat Jan Szambelan złożył deklaracyę Ministrowi Gołuchowskiemu że chce 12000 fl. C.M. listami in-demnizacyjnemi opatrować na Stypendia 27/4 860. Statuty zatwierdziło Namiestnictwo d. 30/4 861. ułożone przez Stanisława, który Kuratorem mianowany. Treść główna

1° 3 Stypendya a 200 fl.
2. na czas nauk w Gymnazyum St Anny, po 2 lata najdłużej w jednej klasie - a potem na jakimbądź Uniwersytecie Austryackim i fakultecie przez lat 5.
3. dla Polaków pierwszeństwo dla zubożałej szlachty
4. Udziela ich Ordynat - Biskup współ Kuratorem
5. Z oszczędności fundować nowe Stypendia
6. Prawo zastosowania się do Statutów funduszu oddziela się do Ordynacji

— · —

Głowczyńskiego podanie o fundacyi Cekanów przez Miroszewskiego jest mylne 42/
Zaś Franciszek nie zrobił zapisu Miechowitom 43/

V

Przypisy do Rozdziału II-giego

1./ Acta Książęce L. 4. a°. 1441.

2./ " Cas. Inscr. L. 307. p. 1468 str. 519 ex a°. 1687
315. 1257 — — 1695

3./ Akta jego dotyczące, Geschichte v. Myslowitz. Pomniki Głębockiego Tablicy Mikołowskie. Łętowski Katalog. Prusy Miejscowy. Ustawy Arcybractw itd.

4./ Pamiętnik Tow. Dob. Łętowski Katalog z Jerzego i Jerzego Antoniego zrobił Jerzego — i Antoniego dla tej daty pomieszał.

5./ Act. C. Ins. L. 336 p. 1179 str. 490 r. 1720.

6./ Córka zapewne Stanisława Barania
Act. C. I. 30. r. 1516.

7/ " " " 343 p. 1948 str. 581. r 1727.

8/ " CR. 206 p. 1062 " 265.

9/ " CI. 253

10/ " " 320 p. 415 r 1700.

11./ Dyplom Łaza w Archiwum

12./ Lustig Geschichte v. Myslowitz

13./ w późniejszych czasach.

14./ Wiadomości o kościele Bendzińskim udzielił X. Czerwiński, Pleban tamtejszy. Ofiarował w Archiwum jego wierzytelne wypisy z Aktów.

15./ O tej restauracyi przez b. Trembeckiego wspominał Czas.

15b./ O tej zamierzonej restauracyi wspominał przedtem Czas.

26 a*)

16ᵃ Acta Crac. Colg. 1412 l. 990 . 3307 . 3308.
16ᵇ " " Cast. Ins. 343 p. 1948. 581. zr. 1727
16ᶜ Akta Bendınskie. ~~[illegible]~~
a w r. 1803 Stanisław Harosta fundował 100 [illegible] wyjnie
17. Akta Bendinskie w wypisie Ks. Czerniawskiego
18.) Act. C. R. 214 p. 2213. nr. 678 zr. 1783 odnośnie do zapisu zr. 1755.
19.) pomnik Sarnice - i Acta C. T. 352. 1261. 346 zr. 1738 Jozef i zr. 1691 - " 311. 715. 289 Marcin Lustig Gelte v. Myslowitz
20.) Acta C R. 263. zr. 1648. [illegible].
21.) " " 358 . 417 . m. zr. 1744.
22.) Pomnik w P. Maryi, Szopa, Łętowski l. c.
Zapytany Konsystorz dał wyjaśnienia będące w Archiwum
22.) Acta C R. 172. 1607. 409. zr. 1745.
23.) Lustig l. c.
24.) Świadectwa szkolne w Archiwum
25.) Acta C T. 394. 958. 343. zr. 1728 i Hoffowski Opaci Mogilscy
26.) Lustig l. c. 26ᵃ) obok.
27. } Akta Bendinskie
28.) }
29. Acta Crac Ter. m. 23. 2039. zr 1793.
30. Crac. N. 220 zr. 1865 i Act. T. M. 21. 243 zr 1792.
31.) Sprawa w Grotie N. 28.
32.) Testament Acta C R. 191. 2808. 991. zr. 1758. Sabie

V 116 ~~25.~~

impossowany w Aktach kapitulnych, w Księdze testa-
mentów pod 25/9 1756. – W kopii o Andrzeju M.
33./ Głębocki l.c. – Mączyński Pamiątka z Krakowa,
Pomnik itd.
34/ Ustawy Arcybractwa.
35./ Czaykowski, – Wiemię – Życiorysy Stanisława
Głębocki; Mączyński, l.c. Rocznik Tow. i
Pamiętnik Jubileuszowy.
36/ Roczne sprawozdania – Głębocki l.c. Czas 1855.
37./ Głębocki l.c.
38./ Roczne sprawozdania
39./ Personelstatus i Akta
40/ Dyplom.
41./ Wszystkie gazety polskie i Austryackie – Ga-
zeta Warszawska – szczególniej często Czas – postęp
Wiedeński – programy Gimnazium S. Anny
Szematyzmy Galicyjskie, Gazeta Narodowa N. 235
z d 14/10 865 feuilleton dzieje Krakowskich fund. stypend.
Akta.
42 Compendium legum p. 26
Cethaeus sive domus correctionis vel emenda-
tionis per Miroszewski prope Varsaviam fundata
approbatur a° 1738. p. 108. – gdyż Vol. Leg. VIII
a° 1736 p. 672 cytuje fundatora X. Adama
Rostkowskiego.
43./ Gdyż co Wieniecki powiada „Franciszek z Minsowa

./.

„Nakielskiego na linie" nie znaczy w linie
Dobrzyńców, tylko
Nakielski Miechovia Crac. 1634. T. II p. 645
Limitatio villarum conventualium Golharowice
et Staviany – praesentibus ... francisco Miroszowski
de Miroszow 1546. –

V

Dodatek

do Rozdziałów IV i V.

Spis

Godności piastowanych

przez

Mieroszowskich

Spis

Godności przez Mierosławskich piastowanych

Łącząc w całości co przytoczono w ich udziale w życiu publicznem z tem co podano między słowami ich pobożności i zamiłowania w naukach, okaże się że Mierosławscy piastowali godności w

I. Stanie Duchownym

a. w Koronie

1. Prałat i Kanclerz Kapituły Kated. Kamienieckiej
2. Kanoników Katedralnych Krakowskich dwóch
3 " " Sandomierski jeden
4. Infułat Archiprezbiter Kos. Ś. Maryi w Krakowie
5. Dziekan Kollegiaty WW SS. w Krakowie
6. Komisarz Biskupi Klasztoru Norbertanek
7 Proboszcz Dmitrowski
8 " Młodziejowski
9. Zakonnik Societatis Jesu
10 " S. Romualda na Bielanach przy Krakowie
11. Klasztoru w Imbramowicach przeoryszy dwie i Zakonnica jedna
12 Zakonnica u S. Jędrzeja w Krakowie
13 " w Starym Sączu

× cztery, bo i Stan syn Stanisława i Józef syn Władysława III.

×× Doktorowych nauk lekarskich Kazimierz syn Władysława, — w marynarce Austryackiej lekarz okrętu liniowego (stopień podporucznika)

V

b. na Szląsku

1. proboszcz Szewierski
2 " Mysłowski
3. " Michałkowicki
4 " Bozucicki

II. Naukowe i Szkolne

a. w Krakowie

1. Doctores utriusque juris ~~dwaj~~ trzej (Dr. Dr. Jan M.) ×
2. " philosophiae et artium liberalium magistri — dwaj ××
3 Professor philosophiae et contuberni philosophorum senior
4. Efor i przewodniczący w dozorze Szkół departamentowych (W. X. Warszawskie)
5 Wiceprezes Krakowskiej Zamiejskiej C. K. Rady Szkolnej Okręgowej (Galicya)
6. Krakowskiego Towarzystwa Naukowego Członek honorowy i czynnych Członków pięciu, etc.
7 Akademii Umiejętności w Krakowie nadzwyczajny członek jeden
Akademickiej Komisyi Archeologicznej Członek

(x) c Zagranicy

1. Królewsko-Włoskiej Akademii Heraldycznej w Pizie

b. na Szląsku

k. Wrocławskiego Towarzystwa historyczno-archeologicznego Członek rzeczywisty. (x)

III Dygnitarstwa, Dworskie Urzędy Ordery

a/ w Koronie

1. Kustosz Koron Koronny
2 Legat Królewski (od Rakoczego)
3 Sekretarz Królewski (czterech Królów)
4 Polskich Szambelanów Królewskich czterech dworu polskiego jeden i
 " rossyjskiego jeden i dworu W.X.go Sasko-Wajmarskiego jeden.
5.) Komisarz Królewski do fortyfik. Krakowa
 " Komissji Skarbowej
 " Starostwa Kolskiego do Szarek
6.) Komisarz delegowany pełnomocny (Senator W. M. Krak.) do zawarcia traktatu handlowego z Król. polskiem
7) i do wielkiego rozwiązania Mysztelu Uniwersytetu Jagiellońskiego
8.) Kawalerów Ord. Sw. Stanisława dawnego dwóch
 I. klasy jeden
 III " jeden

(x) Obywatel honorowy królewskiego wolnego miasta Skawiny.

x 15. Medal pamiątkowy wybitny 1. Cyrilly 2.

V

9/ Kawalerów Oficerskiego Krzyża Orderu Virtuti Militari dwóch

10./ Austryackiego Orderu Żelaznej Korony Klasy III Kawaler

11./ Włoskiej Korony Order Kawaler Krzyża Oficerskiego

12) Krzyża Maryańskiego Niemieckiego Zakonu Kawalerów czterech - dama jedna, Komandor jeden.

13./ Papieskiego Orderu Sᵗᵒ Grzegorza Wᵍᵒ Komandor (x)

14.) Medalu wojennego Austryackiego. x

b. na Szląsku

1. Księstwa Siewierskiego Kanclerz

2 " " Chorąży

IV w Wojskowości

a.) w Koronie

Cudzoziemskiego Autoramentu

1. Generał Adjutant JKMci - tenże

2. Generał Major piechoty.

3. Dragonii Kapitan

4. Piechoty Kapitan i porucznik

5. Delegowany Wojew. Krak. do fortyfikacyj krakows

6 tenże Inżynier JKMci i Rptej

7. w r. 1831. w Sztabie Głównym Pułkownik

8 " 1830 " " Major Adjutant

Xᵒ Namiestnika i Szef Biura w Mi. Wojny

9. CK. 13ᵒ pułku Ułanów Podporucznik i tegoż pułku Ułanów 27ᵒ

b. na Szląsku

1. Xięstwa Siewierskiego Wicehetman
2 Wojsk pruskich porucznik i Chorąży.

V. W Sądownictwie

a. w Koronie

1. Na Trybunał Koronny deputatów trzech
2. Województwa Krak. Sędzia Graniczny Apelacyjny
3 " " " Kryminalny
4 " " Podwojewoda
5. Podstarości Krakowski
6. Sędzia Ziemski Inowrocławski
7 Sędziów Pokoju ośmiu (Xtwa 3. Krol Pol. 2 W[illegible] 3.)

b. na Szląsku

1. Xięstwa Siewierskiego Starostów Grodzkich i Ziemskich Generalnych Sędziów dwóch syn po Ojcu
2. Siewierski Pisarz Grodzki
3. Państwa Bytomskiego Sędzia Ziemski
4 " Pszczyńskiego " "

VI. W prawodawstwie

a) w Koronie

1. Elekcyę podpisało dwóch
2. Sejmu Czteroletniego posłów z Woj. Krak.

x Skarocka Bendzińki
Marasik Bendziński

3. Sejmu Rzplitej Krakow. Reprezentantów dwóch
4. Komitetu prawodawczego tegoż prezes
5. Rady Państwa Austr. poseł z gmin Krak. Chrzan
6. i Wielickich 2 razy – z miasta Krakowa raz. na sejm galicyjski z gmin Krak. Mogił i Skawińskich dwóch

b. na Śląsku

1. szlachty Siewierskiej deputowany homagialny.

VII w administracji, Ziemskich urzędach

a/ w Koronie ×

1. Wojewodzki Stolnik podlaski
2. " Łowczy Łęczycki dwóch
3. " Cześnik Kijowski
4. " Marszałek konf. Generalnej, Krakowski
5. Burgrabia Zamku Krakowskiego
6. Ziemski podstoli Bielski
7. " podczaszy Wendeński
8. " " Halicki
9. powiatowy Chorąży Buski
10. " Łowczy Latyczowski
11. " komisarz Cywilno-wojskowych dwóch
12. " " porządkowych woj. Krak. dwóch
13. Asesor w Komis. Skarbu X. Warsz. Szef Biura dochodów stałych – mianowany Dyrektorem Skarbu w Krakowie
14. Radca powiatowy Michałowski

(x)

22. Radca Rządu Bośniackiego - potem CKr. Radca Rządowy
23. Adjunkt powiatowy w Trawniku w Bośnii
24. Adjunktów Sądowych galicyjskich dwoch, z tych jeden sędzią śledczym.

15 z Akad. pol. Mentatów [illegible] dwóch
16 z Mkr. Senatorów dwóch, których jeden dożywotni i Sekretarz Izby Senatu
17. Dyrektor Policji
18. Dyrektor Górnictwa
19. W Galicji prezes Rady powiat. Krakow.
20 Członek CK. Inspektoracyi komisyi katastralnej i
21. Członek CK. powiatowej Komissyi podatku gruntowego (x)

W. w Szlązku

~~22~~ 1. W Księstwie Siewierskim
Starosta Sławkowski
2 " ~~[illegible]~~
3. ~~[illegible]~~ "

Rozdział VI.

Mieroszowskich

Zamiłowanie w Naukach i Sztukach

Gospodarstwo

i udział w różnych Towarzystwach.

I Co do Nauk

1. Kształcili się po Uniwersytetach i Szkołach publicznych nawet stopnie naukowe pozyskiwali - I tak

AD. 1608. post Sol.m Epiph.a diem hi egregii viri, in magno Episcoporum ac Senatorum numero solemniter in Artium Magistros et Philosophiae Doctores sunt inaugurati et tandem promoti Albertus Mirosovius I.U.D. Herbopoli factus (niema go na Tablicy Genealogicznej - spotrzeszony pod. wojewody - ale wcale, lecz jego Syn Krzysztof rodzi się po 1600. 1/

AD 1674. die 17. Martii nobiles et egregii juvenes infrascripti prima laurea sunt ornati:
Alexander Mierszowic Curzelov. Zdaje się że to Alexander z Mierzowic Mierzowski rodem z Kurzelowa, który 1709 szwadcy ogranicach Tomie 2./

AD et jubilaei Magni - die 17 Octobr. nobiles et ingenui adolescentes prima in artibus laurea ornati:
1676. Franc. Miroszewicz. - Drugi raz tenże sam:

AD 1681. die IX Julii creati sunt in Artium lib. Magistros et Philosophiae Doctores
Franc. Miroszewski (Parochus in Włodowa) jest to inny niż ów co odkupuje od Dzięciołowskich Mierzkowice - na Tablicy go niema. Acta ziem. skogrodzkie nazywają go Andr. Franc. Miroszowski Phil. Dr. ac professor. Contubernii Philosophorum Senior, Parochus Włodziejoviensis, którego i Tarnowski w Dykcyonarzu wspomina jako Akademika Krak. 1687. Wieś parafialna nazywa się Włodowice a nie Włodowa, bo takiej w tych stronach nie ma - i nie Włodziejowice tylko parafii Węgleszówce należy. 3./

(x) Tamże pozyskał godność Doktora Obojga Prawa.

(xx) Jej Członkiem Sobiesław Krzysztof.

(xxx) Synowie Władysława: Kazimierz Doktor wszech nauk lekarskich, - lekarzem w Marynarce Austro Józef Ob. D. - w sądownictwie

VI

X. Jerzy Wierzbowski umieścił także na Uni-
wersytecie Jagiellońskim, gdzie jest Doctor Utriusque
Juris 4./

w r. 1788. Klasy I otrzymał Medal diligentiae w szkołach
Szczyrzyckich Józef M. Ojciec Bazylego Antoniego 5./
Sobiesław słuchał filozofii i historyi na Uniwer-
sytecie w Berlinie.
Stanisław w Kolegium Jezuickiem we Fryburgu
w Szwajcaryi filozofii, a na Uniw. we Fryburgu
w Bryzgowii filozofii i prawa
Jan odbywał nauki w Gimn. Sw. Anny w Krako-
wie a prawa słuchał na Uniw. Jagiellońs. 6/ (x)
Sobiesław na Akademii w Proszkowie agronomii
potem na Uniw. w Lipsku 7/ i Jena. xx

2. Piastowali Urzędy Szkolne:
X. Jerzy był Eforem i przewodniczącym w Dozorze
Szkół Wojewódzkich za Ks. Warszawskiego 8/
Stanisław był delegatem Rady powiatowej Krak.
do CK. Okręgowej Rady Szkolnej Krakowskiej
Zamiejskiej - i jej Wiceprezesem. 9./ (xx)

3. Robili fundacye.
Krzysztof zapisał swój księgozbiór wraz z manu-
skryptami Bibliotece Uniw. Jagiell. 10./
Onże zamierzał „znaczną część substancyi swojej na
„to łożyć, de proprio peculio et bonis przy Akademii
„Krakowskiej założyć szkołę Rycerską czyli Akademię
„Marsową." Konstytucya Sejmowa r. 1676 to wszystko
„nie przyjęto i aprobowało" - a z r. 1677 potwierdziła

i tę szkołę wprowadził „ad omnes libertates et immuni-
„tates Almae Acc. Crac. ad mittoratas incorporata"
~~zaprowadzę~~ wydanie stosownego dyplomu z Kancela-
ryi Krol., lecz takowego niema ni w Bibl. ni w Archi-
wum Uniwersyteckiem ni w Ziemsko-Grodzkich lub
Krak.-Miejskich Aktach ani w familijnych doku-
mentach. – Dlaczego fundacya w życie nie weszła,
niewiadomo. – W r. 1766 podczas obrad Sejmu nad
założeniem Szkoły Rycerskiej interpelował o funda-
cyi Mniszowskiego Józef Komorowski Kaszt. Bełzki.
Biskup Sołtyk jako Kancl. Uniw. odpowiedział że
Krzysztof przed spełnieniem zamiaru umarł, a suk-
cesorowie cały jego substancyę posiedli. Biskup
wszelkie się sprawy podjął a tę sprawę mógł.
albowiem w Aktach Miejs. Krak. znajduje się Reskrypt
Jana III z Jaworowa z 6 Sierp. 1678. Rozkazujący Ma-
gistratowi M. Kazimierza aby wyprzedawał grun-
tów przy Ulicy Żydowskiej Ur. Krzysztofowi Mn-
Sekr. Krol. na założenia Szkoły Rycerskiej, po-
nieważ wyznaczono już miejsce na tę szkołę w sta-
rym Krakowie przy Akademii. Słusznie więc
uważa Głębocki że musiała zajść co do wykona-
nia zamiaru nieporozumienie z Akademią.
Zrażony Krzysztof w niecałe dwa miesiące bo d.
26 Listop. 1678 przepisuje Akt fund. Prelacji
Mysłowskiej, która po jego śmierci 1679 prawnie i
rzeczywiście dziedziczy synowiec Jan Krzysztof dla
którego fundowaną była. 11.)

x i dwa manuskrypta Matematyczne

4. Autorstwem się bawili następujący:

(Dla dokładności przytaczam także nienaszego:
Jan Miroszewski h. Korczewa poemat do żony swej
Tekli Szyszkowskiej: Zwyciężycielka Lwow S-a Tekla 1632.

a. Jan Franciszek Akademik Krak. o którym było powyżej
Quaestio theologica de peccato Originali Crac. 1687 in 4o.

b. Paweł (zapewne Baraniec) do Jędrzeja Schoenus Głogowczyka Dr. pr. i fil. – Prof. fil., Rektora Univ. † 1615 wiersz na promocyą 15. Kandydatów zaczynający się „O Decus Aonicae Andreae Schoene Cohortis. – 12)

c. Krzysztof (fund. Ord.) dwie Ody po grecku i łacinie do Uczniów Ak. Krak. – zamieszczone na końcu dzieła Flores Attici – Krak. u Florkssina 1621. 13)
Łacińskie napisy pomników będące w kopii u Andrzeja są niewątpliwie jego pióra 14.)
Architectura militaris manuskrypt pięknie pisany z kolorowanemi planami, – po łacinie z terminologią techniczną łacińską, francuską i niemiecką, jest to wykład fortyfikacyi według systemu zwanego holenderskim Adama Freitag † 1650 Toruńczyka obejmuje fortificationem defensivam, sectionem I cum parte 1 i 2 fortificationem offensivam sectionem II i III, tej ostatniej brakuje ostatnie 4. Rozdziały. Znajduje się w Bibl. Uni. Jagell. – odkrył Głębocki
Architectura militaris manuskrypt po polsku. Szczegółowanie powyższego umiejętnego wykładu i rozróżnianie fortyfikacyi naturalnej, sztucznej i mięszanej. Był własnością (w jaki sposób?) Grabowskiego od niego przeszedł do Głębockiego, u którego 1850 podczas pożaru Krakowa pogorzał z jego zbiorami 15.)
Apologia pro libertate, t. j. dowód jasny że Królestwa polskiego nie godzi się żadnym sposobem dostawać ani mieć dziedzictwa, piękny Manuskrypt z czerwonemi

x. Listy Wojciecha Ł. do brata Krzysztofa.

Zapiski Stanisława Łętowskiego sądu swego, na którym był także Generał Felicyan – miał mowę 16a)
i listy jego z r. 1794.

ini cyatami ks. mniejszej 1626 sprawdzi zakupna
dóbr Żywieckich przez Arcyksiężnę Konstancyę Królowę
polską żonę Zygmunta III. (Z talentem i erudycyą ener-
gicznie dowodzi że Kptt. tego kupna dopuszczać niepo-
winna – pierwszy raz przezemnie w Bibl. Uniw. Jagiell.
znaleziony. 16°/ tutaj dodatek. II a ×

d. Helena z Łętowskich Feliczanowa. Autograf „pamiątka
pobożności i miłości Macierzyńskiej przestrogi i nauki
dla syna mego najstarszego Stanisława N. które czytaj a
w sercu zachowaj, napisane d. 2 Marca 1766.

e. Jej syn Karol Autograf książki do nabożeństwa wraz
dziennej modlitwy i częstokroć przez niego napisane

f. Jej syn Stanisław Mowy miane na sejmie 4letnim, jako
Marszałek Konf. gen. i w Radzie Gł. Tow. Dob. w
osobnych odbitkach i wdanych publikacyach 17/1

g. tego syn Alexander przyznał wierne okoliczności ojcowe
zaginięty aż do dziś

h. drugi syn Ignacy jako członek Tow. Nauk. Krak. czytał
Rozprawę o Malarstwie „która powszechnie z ukonten-
towaniem słuchaną była" – jest w t. III. Rocznika.
Nekrolog Dr. Kopczyńskiego „w którym przebiegłszy
celniejsze epoki tego uczonego męża, wymieniwszy
dzieła, którymi pamięć swą unieśmiertelnił i za-
sługi wdzięczne w prawdziwem świetle wykazał, i sto-
sownie do zamierzonego celu konieczną potrzebę
zasmakowania ojczystych rzeczy dowodził" – ~~zaginęło~~.
Groby królów polskich poemat ~~[illegible]~~ zaginął
niedrukowane w Autografie Napoléon poème en
XII chants
Zbiór poezyj ulotnych rozproszony przez Julię Grodzicką
przezemnie uzupełniony
Zbiór listów był w posiadaniu Pułkow. Gawrońskiego

x Zdaje mi się że rastrzy Galileusza są owym dziełem
Galileusza w Bibl. Uniw. Krak. – Tamże znaj-du-
je się
Oda do X. Woronicza Biskupa Krakowskiego.

i.) Zreci syn Jan Zako Członek Tow. Nauk. Krak. czytał następujące poezye. (18.)

Szyllera pieśń o Dzwonie, „Tłumaczeniem swem wyrównał oryginałowi, a pień ten już publiczność w Pamiętniku Warszawskim czytać mogła."

Popego Modlitwę powszechną, której przekład, który z ukontentowaniem był słuchany" drukowany w Szczutce Krakowsk.

Swifta Spowiedź Zwierząt i Dorata Orły „obie trafnie przełożone."

Odę do Konstytucyi

Król Zwierząt, bajka i

„Uczeń Zastępcy Galileusza. Te 5. zaginęły, również jak okolicznościowe Koniec świata wspomniany przez Ludwika De Laveaux w feuiletonie Czasu z 23/10 1868.*

Prócz tego były drukowane w Pamiętniku Warszawskim:

Zegar i Kompas

Proces Miłości i Czas, apologi,

z Szyllera Kolej Czasu i podział Ziemi

w feuiletonie Czasu: z Szyllera obie Części Filozofowie

w Dodatku Miesięcz. do Czasu Kaczka bajka i

Gimnastyka języka.

Wydał w Wiedniu

Nowy Komeniusz 1861. (Encyklopedia filozofii praktycznej z poezyami.

Polityczny Wokabularz 1863. tylko 100 Egz. oba przez Lucyana Siemieńskiego w Czasie (feull.) bardzo chwalone.

Pozostały w Manuskryptach

Niezapominajki polskie. Monarchom i Stanom ludzi polecony w krótkich wierszykach

Książka do Nabożeństwa dla córki Wiktoryi

Zbiór poezyi oryginalnych i tłomaczonych przezemnie zebranych.

× W Bibl. Univ. Jagiell. są listy do Prof. Ant. Walewskiego.

k. Sobiesław August, Ordynat, syn Jana.

Uwagi o zapatrywaniu się na sprawę polską 1861.

Rzut oka po za siebie i przed się 1862.

Rzeczy Ciąg dalszy 1864. Te powyższej części zawarty w Szkic dwuwiekowej polityki. (Dowodzi że Katarzyna pierwiastkowo miała dobre zamiary dla Polski. Pochlebnie wspomina to dzieło Walewski w Filozofii historyi polskiej, Słowo, Gazeta Warszawska, ostro krytykuje Czas, Dziennik poznański, Przegląd polski

Stimme eines Polen (federalistyczne)

Rewolucya i Reakcya

Bałamuctwa polityczne. Ostatnie cztery prace powtórnie wydane, przejrzane, w 3. Tomach pod tytułem Pisma Sobiesława Augusta Mieroszowskiego. Krytycznie o nich Tarnowski w Czasie, chwali Brandowski w [illegible]...

W manuskrypcie

L'affaire de Posen 1848.

Lamachan (poemat - parodya rodzaju Juliusza Słowackiego. x

l. Wiktorya córka Jana

w manuskrypcie przetłomaczona dla Emilii Mieroszowskiej Stanisławowej książka do nabożeństwa p. t. Christliche Andachten - Modlitwy Chrześciańskie

m. Stanisław syn Jana

Spis artykułów w różnych pismach, załączam ku osobno.

n. Sobiesław Krzysztof syn Stanisława

w Gazecie Górno Śląskiej „Dawni Właściciele Mysłowic"

o. Krzysztof Emil syn Stanisława.

w tejże Gazecie „Kościół Katolicki w Bośnii"

Artykuł w feuilletonie Czasu wycieczka z Wenecyi.

i szereg artykułów w Ruchu katolickim.

VI 134 17

r./ Jan z Odonowa kosztem Rzplitej zagranicą
wykształcił się w górnictwie, napisał:
Wywód ogólny o użyteczności i sposobach zaprowadzenia górnictwa kruszcowego i porządnego w krajach Rzplitej. Jest to rodzaj prospektu na dzieło pierwej wyjść mające. –
Łabęcki pracę tę nisko ceni. – Gronik Turczmanowicz bardzo chwalił. Bibliot. Pols. Turowskiego chciała ją drukować.
Linde z wdzięcznością przyznaje, że jemu zawdzięcza terminy górnicze, – a jego Brata.

s./ Jackowi rękopis Andrzeja del Aqua i wypisy z autorów tyrowych i mięgkich z XVI. w. – w Słowniku Lindego znaki M. Mier. Mierosz. ich oznaczają.
Ossoliński powiada, że od. dawnego swego przyjaciela Jacka M. posiada rękopis Moskorzowskiego.
Jacek zamieścił w Rocz. Tow. Nauk. Krak. T. I.
O politykach polskich rzecz krótka. Wydał także Uwagi nad pismem p. Hilarego Meciszewskiego pod tyt: Pożar Uniwersytetu Jagiellońskiego, 1850.
W Mamuszczyźnie pozostały u jego córki jego pamiętniki o Rzplitej Krak. – drukow. w Przewodniku Lwowie 1886.

t./ Jego córka Łuczna
Rady praktyczne o początkowem wychowaniu dzieci pochwalone przez Radę Lekarską Krol. polsk.
Mała książeczka dla małych dzieci (Elementarz) bardzo chwalone w feuilletonach Czasu 20/4 1856 i 24/6 1866.

u./ Elżbieta córka Augusta o ogrodnictwie
Poradnik ogrodniczy, i artykuły do wszystkich pism. np. do Słowa (Lwów) Głos (Kraków) i innych
Kwiatki pokojowe
Chów szparagów

x a Lenze Nowicki przypisał sij mężowi Stanisławowi Ordynatowi dramat p.t. Cnotliwi Szaruwce

5. Dedykowano następującym:

a/ Janowi Krzysztofowi hr. D. Kalendarz proroczy z r. 1737. mnie nieznany – ale widział go Bratowej Sobiesław

b./ Umieszczono w Zbiorach Stanisławowej: Jan Nowicki Tłumaczenie z francuskiego, Romansu Floriana „Gonzalw z Korduby": ponadam Exemplarz który był jej własnością.ˣ

c. hrabiemu Janowi Głębocki 1866. Wywód o szlachach Rycerskich w Polsce.

d. Wiktoryi z Kłosów Janowej Antoni Halm Fantasie de l'Opera la donna del lago.

e. Sobiesławowi hrabiemu Prof. Alfred Brandowski. O Manuskrypcie Wincentego Kadłubka

f. Emilii Stanisławowej z Wiktoryą M. Tłomaczenie z niemieckiego „Christliche Andachten" Modlitwy Chrześciańskie, od tych Jan dodał dwie modlitwy z te nalliemiecki przetwórz Stanisław.

tegoż Gustav Müller Sammlung von Lieder für die Zither 1853.

g./ ~~mnie jakieś głupstwo~~

x a oprócz wymienionych powyżej darów braci Jana z Odanowa i Jaksy Lnidena i Ossolińskiemu ofiarował Bibl. Univ. Jagiellońskiego

Jan z Odonowa:

Dialektyki Górskiego i

Rokoszu Zebrzydowskiego

Krzysztof M. wraz ze swą biblioteką i ze swemi pismami

Ślubu Zygmunta III i

Obrazowanie Kamienicy Mieroszowskich (Osobny dodatek)

6. Posiadali Bibliotekę
a./ Krzysztof, Alojzy Uniwersytetowi Krak. zapisał. ×
b./ Sobiesław, odziedziczywszy po Matce Księgozbiór D= Camilla Ghezzi obejmujący literaturę klasyczną – włoską i angielską i po Ojcu zbiór literatury 18=wieku – połączył takowe z Bibl. pieskoskalską obejmującą łacińską literaturę polską i ze swoim zbiorem nowej literatury polskiej, francuskiej i niemieckiej. Cała ta Biblioteka zgorzała wraz z zamkiem 1850 w czasie pożaru Krakowa.
c./ Wiktorya posiada piękny zbiór Autografów.
d./ Stanisław zebrał Bibliotekę i Archiwum rodzinne. i dzieła przez Autorów Mieroszewskim ofiarowane.
e./ Sobiesław Krzysztof połączył mój zbiór książek, Wiktoryi Dembińskiej, Brata swego Krzysztofa Emila ze swoim własnym – powstał z tego zbiór bardzo poważny, sprzedany wraz z Karniowicami p. Dr. Skrzyńskiemu.

VII 22a 137

7.) Należeli do Towarzystw uczonych

Do Towarzystwa naukowego Krakowskiego

Jako członek honorowy Ord. Stanisław
" " czynny " Ignacy
" " " Jan, który ofiarował

Tow. zbier. Rzeźb. Sztuk pięknych
Jako czł. czynny Ord. Sobiesław ofiarował
500 f. z tych komitet przeznaczył 400 f na cele wydawnictwa a 100 f na wydatki administracyjne
Jako czł. czynny Jacek - ofiarował dzieło Jana Fryd. Sapiehy: "Libertas" wydane po polsku przez Dembińskiego.
Jako czł. czynny Jan Sodowania, ofiarował przeszło 100 dzieł do Biblioteki.

Gdy ś.p. Feliks Wężyk[?] mąż hr. Felicji Dzieduszyckiej jako Prezes Tow. zbierał składki na wybudowanie domu Tow. ofiarowali

Jan Ordynat	f	300.
Tekla —		80
Wiktorya Wł —		300.
Stanisław		50.
z piemienia[?] hotm.		160.
Felicya Wężyk z hr. Wł.		24.
		914.

18ᵃ/

Gdy z Tow. Naukowego utworzono Akademię Umiejętności Ord. Sobiesław zamianowany został Jej Członkiem Nadzwyczajnym.

Specyalnych Akademickich wydziałów Członkami tz
historycznego Od. - Sobiesław
Archeologicznego Stanisław. 18^b/

Wrocławskie Towarzystwo historyczno - Archeologiczne
Śląskie mianowało tegoż
Członkiem rzeczywistym Stanisława. 18^c/

Królewska Włoska Akademia Heraldyczna w Pizie
Członkiem Korrespondentem Stanisława.

II Co do Sztuk pięknych.

1. Teatr. Jan M., zamiłowaniem sztuki kierowany przyjął przywilej na teatr po Kluszewskim. Przerobił on opustoszały kościół i klasztor Bonifratrów w Ulicy S^o Jana wielkim kosztem na teatr, i zebrał tak dobre towarzystwo artystów, jakiego Kraków nigdy nieposiadał, i żadne naówczas polskie miasto niemiało. Lecz kobiety do teatru z kościoła przerobionego chodzić niechciały, – wybuchło powstanie 1830 – więc po 6. miesiącach odstąpił entreprizy Juliuszowi Pfeifer 19.)
W amatorskich przedstawieniach w teatrze krol. wystąpiły z sukcesem Julia z Gruszeckich i Wiktorya M. 20.)

2. Malował olejno i rzeźbił Ignacy M. pozostały po nim u Zborowskich olejne portrety.
portret Alexandra Komo-
portret własny jako malarza.
Ord. Stanisława w mund. sędzi pok.
Uczył się malarstwa u Peschki i Stattlera
w jego Rzeźbiarni pomagał mu Kornecki – a uczył się Henryk Kossowski prof. Rzeźbiarstwa. który mu wiele talentu przyznaje. Z owego czasu 1827 posiadam z alabastru krajowego Biust Ignacego zrobiony przez Korneckiego.
Ignacy ofiarował się zrobić grupę z kamienia pinczowskiego „Krakusa zabijającego Smoka" własnym kosztem na plantacye (gdzie teraz pomnik Stra-

× prawie cały posiada Sobiesław Krzysztof a tylko niektóre.

× Rentę odziedziczył Sobiesław Krzysztof i sprzedał wraz dobrami Pierkowo Skała Adwokatowi Serafinowi Chmurskiemu.

VI

-szerskiego. Wybuch powstania w 1830 stanął temu na przeszkodzie. 21./

3. Brzynat Stanisław swoim kosztem wychował Michała Józefa Kuczowskiego, przyjaciela i towarzysza Ignacego.

4. Zbierali przedmioty sztuki

a. Kolekcya szkłów odziedziczyła po przyjacielu Jej Ojca, Kons. Król. Dr M. Gherri zbiór szkłorytów Angielskich.x ~~[illegible]~~ - wiele z P. Seweryna Czaykowska. 22./

b./ Ignacy przywiózł z Włoch zbiór odlewów gipsowych ze sławnych medalów - Zbiór ten już nie istnieje

c. Jan zebrał znaczny zbiór pięknych Kameów i intalios, które wystawione w Wiedniu w Oesterreichisches Museum wielkie wrażenie zrobiły i we wszystkich gazetach chlubnie wspominane były, - pięknych obrazów olejnych, - Rzeźb z marmuru, kości i drzewa, - monet etc. Zbiory te z wyjątkiem niewielu polskich stały się własnością Brzynata Sobiesława, 23./ on zaś we Włoszech kamee sprzedał.x

d./ Sam teraz posiada i stojący Stanisław posiadający także familijne przedmioty pamiątkowe 24./

x Sułkowy, Skała i Karniowice odziedziczył Sobiesław Krzysztof i jak wyżej podano sprzedał.

~~(x) Emilii Stanisławowej~~ i

x i Sobiesław Ordynat.

VI.

5.) Pięknie urządzali domy i Ogrody

Stanisław Starosta Będziński restaurował zamek w Bendzinie i piękny także Ogród założył 25/

Sobiesław wyrestaurował wspaniale i umeblował Zamek w Pies: kowej Skale, zgorzał wśród pożaru Krakowa. Odbudowany i jeszcze piękniej urządzony, spalony i zrabowany przez Moskali 1863 r. Znów odbudowany 26/.

Stanisław przebudował dom w Karniowicach. 27/. ×

6. Mają pomniki

w Bendzinie. Wojciech podczaszy Król i żona jego Dorota

Myszkowicach Krzysztof Sekretarz, X. Jerzy Kustosz kor. Feliksy Generał ~~[illegible]~~ z żoną Heleną, i Salomonowej Mikołajowej. O odnowieniu pomników Myszkowskich zobaczyć w Nekrologach i pomnikach. – Także kamień nagrobkowy Marcina Czeczotka Ki-jowskiego.

Szczu Katarzyny Szosky Krzysztofa i jej mężów Lipskiego i Skulskie-go

Wrzęcicach Katarzyny Generałowny

w Krakowie Grób Ordynatów Wielkowskich na Cmentarzu. W nim Jan Ordynat z drugą żoną Teklą. – Emilia Stanisławo-wa i Wiktorya Dembińska – przy grobie stare pomniki Kunegun-dy ~~Generałowny~~ i Maryanny Janowej z Odonowa. –

u Reformatów Heleny Generałowej. w Kościele P. Maryi Krzysz-tofowej, Kucikowskiej z domu Salomonowej, trzech Salomonów i Grzebskiego postawionego przez Joannę Karolową. u S. Piotra Stanisława Ordynata. W Ewangelickim Emilii Stanisławowej Tejże

w Karniowicach w kaplicy i

w Rudołowicach. – Zaś

w Siewierzu Hr. Józefa.

w Chrzanowie Wiktoryi Janowej

w Chomrancach Marcina

w Miejowie Ewy Leonardowej

Kaplica z Grobami w Bendzinie – i Groby w kościele w Myszkowicach.

7.) Uczczono portretami
Arcybractwo Miłosierdzia zawieszeniem w Sali obrad między dobroczyńcami portret X. Jerzego Mniszcha Kor.
Towarzystwo Dobroczynności w kaplicy swej portret Ordynata Stanisława i wydało litografowany portret jego „wdzięczności“ '28/
w Pałacu Kitłupin Biskup Wdowiec we freskowem malowaniu Monnal, – zawiesił w Sali narożnej Sejm 4ºlebi, a wenn. i Stanisława Ord. Zaś w Sali Krakowskiej w gronie Senatorów: Jacka – Sędziów Pokoju Stanisława i prezesa tegoż i X. Jerzego jako założycieli Tow. Dobr.

8. Istnieją portrety olejne

I. Generacya – N. 1. 2. Mojżeszka podwojewody i jego żony Doroty
II " . 3 Tychże syna Krzysztofa
" 4. 5 Jego siostry Katarzyny i męża jej Lipskiego
III " 6. – Ich synowca Jerzego Mniszcha Kor.
IV " 7 Jego synowca Generała Felicyana
V " 8. Stanisława Ordynata
" 9. Jego żony Kunegundy
" 10. Jego Brata Karola
" ~~11. 12. [illegible]~~
" 13 Hrab. Józefa Mojżesznego ich brata
VI. " 14. Jana syna Stanisława.
" 15. Jego żony Wiktoryi
" 16. 17. Jego Braci Ignacego i Aleksandra
" 18. 19. Jego siostry Franciszki i jej męża Zborowskiego
" 20. Jego siostry Heleny Jędrzejowiczowej
VII " 21. Jego syna Sobiesława Augusta
" 22. 23 Jego syna Stanisława i żony tegoż Emilii
VIII . 24. 25. 26. Jana, Sobiesława Krzysztofa i Krzysztofa synów Stanisława.

F. Stanisława i synów jego Jana i Krzysztofa

X 43 Maryi z Orzelskich(?) Janowej Mierzejowskiej
44. zmarłej jej siostry
45. Olejny przez Wojciecha Kossaka Janowej z jej siostrą Jadwigą
46. 47. 48 Olejne Szkice(?) Wojciecha Kossaka: Obrona
Krakowa przez Krzysztofa M. przeciw Szwedom — Ignacy porucz(?)
poranionego(?) w wojnie 1812 — Janie(?) pułkownik na Litwie
49. Syn(?) Jan prowadzący awantgardę pod Wandamem(?) w Borodinie(?).

VIII Generacya. Numer 26 i 27 ~~Krzysztofa i żony jego Maryi.~~ P

dalej zstępują 28. 29 Łętowskiego Chorążego Kral. i syna jego Stanisława Sędz. Głów. Wojsk. kor. Ojca Heleny Felicyanowej Generałowej.

30. 31. Maxymiliana Zborowskiego i żony jego Rodziców Kunegundy Stanisławowej.

32. 33. Kłosego i żony jego, Rodziców Wiktoryi Janowej.

34. Jacka Senatora Mieroszowskiego

35. 36. 37. 38. Jego Brata Jana z żoną i dwoma córkami

39. Kuropatnickiego Szwagra Generała Felicyana Czemeńego z Łętowska.

Pastele:

40. Felicyana syna Felicyana Generała

41. Katarzyny siostry poprzedniego.

42. Julii Sobiesławowej Ordynatowej +

Sylwetka - 43 Heleny Generałowej Felicyanowej.

9.) Należeli do Towarzystw

Sztuk pięknych w Krakowie

Stanisław

Wiktorya D.

Elżbieta 29 a)

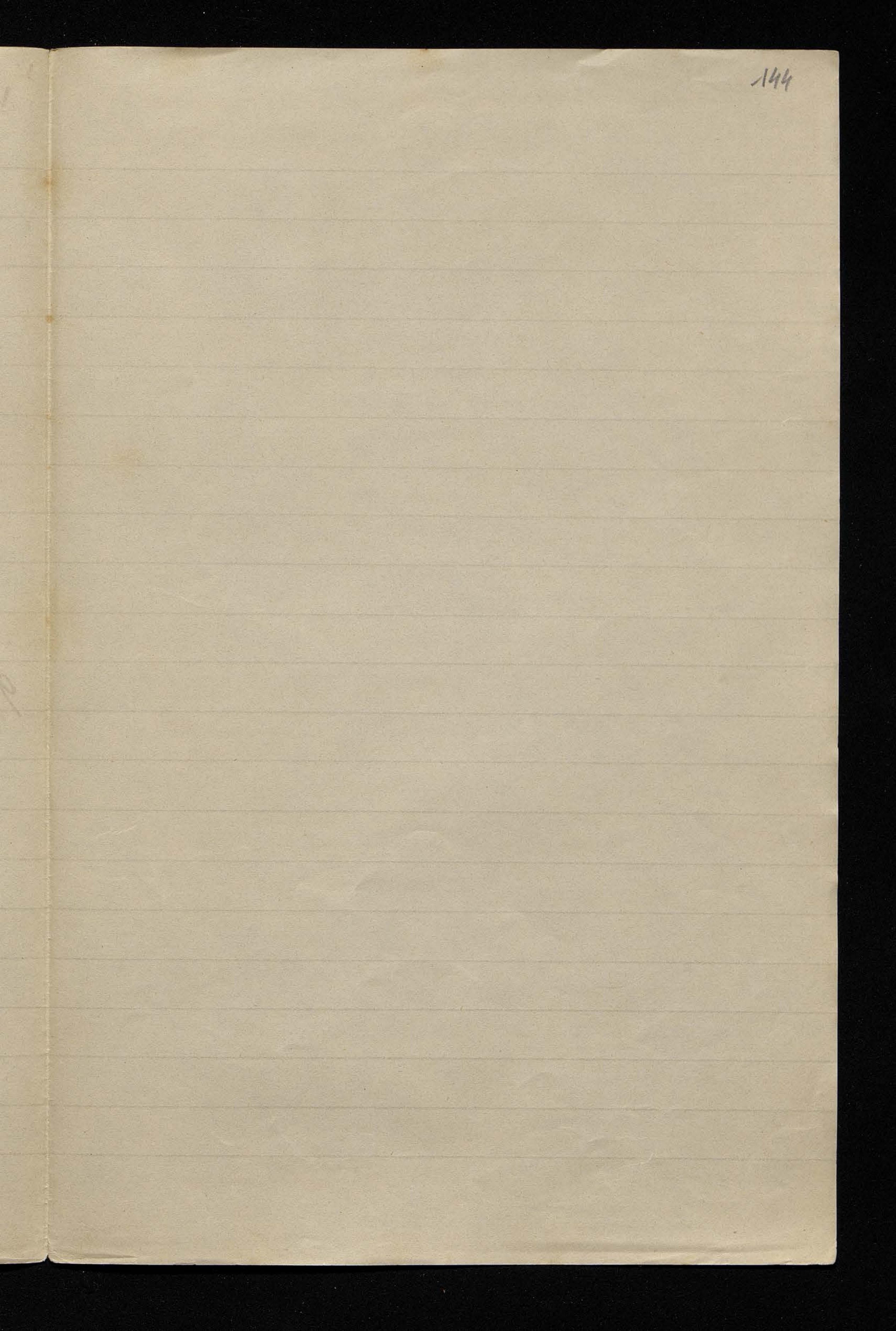
Przyjaciół Muzyki w Krakowie

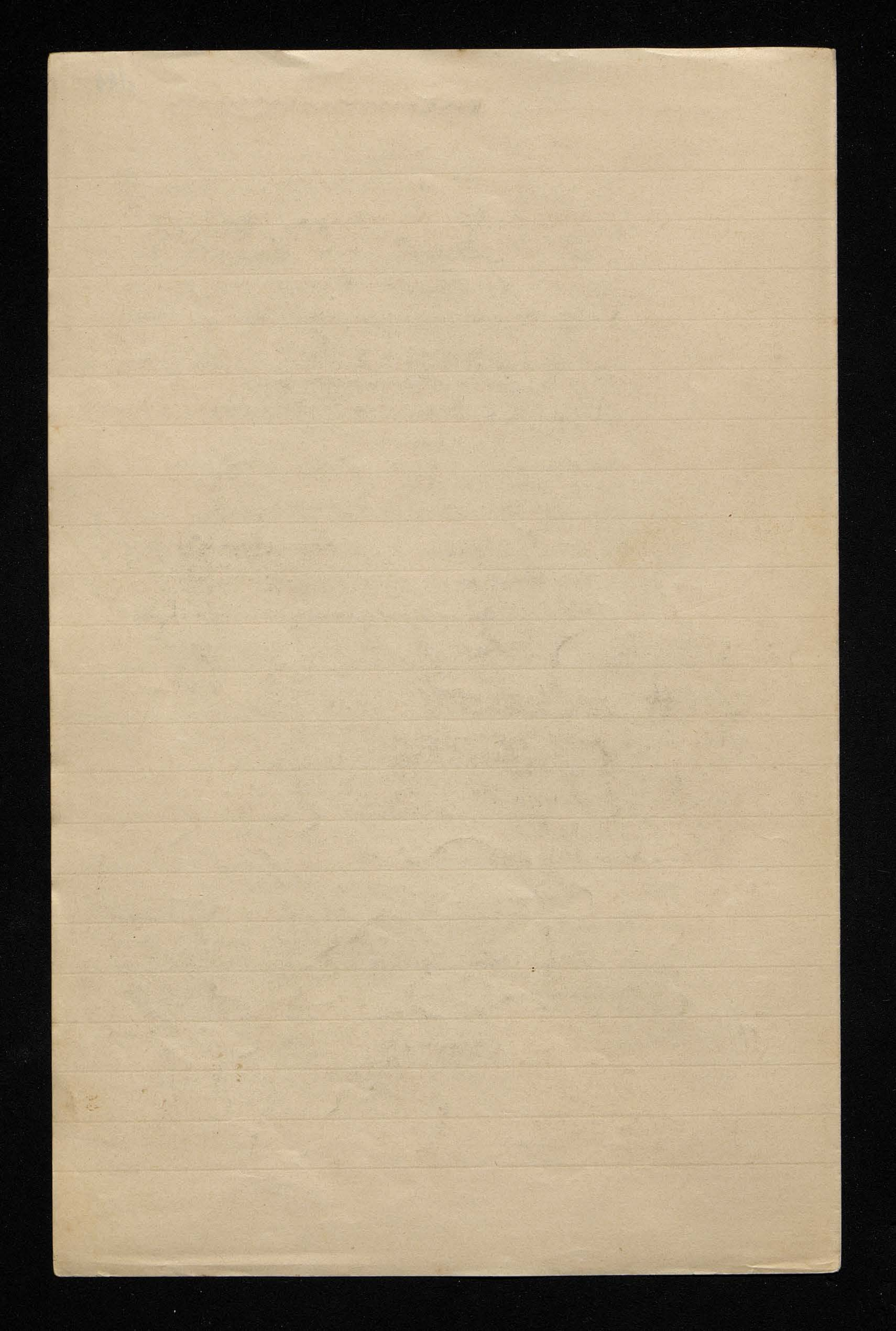
jako Członek Czynno-honorowy Jan Ord.

Freiburger Liedertafel

Stanisław

Emilia 29 b)

III Co do Gospodarstwa krajowego.

1. Górnictwem się trudnili, gdyż po Salomonach odziedziczyli kopalnie srebra i inne, - byli też gwarkami Olkuskiemi. Na 410 szybów należało do nich w r. 1761 w okolicy Olkusza 12. 30/ ostatnie odziedziczyła po Ojcu Janie Krzysztofowie córka zbolorratowny urodzona Józefa 31/ - Także w Mysłowicach były kopalnie węgla i Galmanu - szczególniej był Leopold i Stanisław. W dobrach hr Józefa w Lagorze Klimontowie. Niwice były kopalnie - szczególnie w tej ostatniej przy poszukiwaniu szeb przemeky Czarnej i trzeciej w funkcji bardzo ważnym w r. 1833 Stowarzyłtem Akcyonaryusz a 1837 Bank polski jako dzierżawcy wielkie zatrzymał przedsiębiorstwa 32/. -
O Janie wysłanym dla kształcenia się w górnictwie za granicę i późniejszym dyrektorze Górnictwa w Krak. było powyżej.
2. Co do Rolnictwa hr. Józef otrzymał Ord. 1° Stanisława za zaprowadzenie chowu owiec poprawnych.
Sobiesław był członkiem Tow. Gosp. Krak. Andrzej i Leonard takiegoż w Król. Pol.
Stanisław był członkiem kons. Tow. Gosp. Krak. 33/
3. Co do Leśnictwa Stanisław był współzałożycielem Tow. leś. Gal. Zach. - jego delegatem na zjazd leśny do Wiednia w celu założenia Tow. Centr. Austr. Delegatem na zjazdy Tow. Gosp. Krak. i Referentem Okręgowym.
~~Sobiesław~~ Gospodarstwo jego chwalił Rocznik Tow. leś. 34/
Sobiesław słynie z dobrego Gosp. leśnego w Niechowej Skale.

X. Z Zeitschrift des Vereines für Geschichte u. Alterthum Schlesiens. 26te Band. Breslau 1892. p. 89. 95. 109. 123. 127. 116. w latach ~~1764~~ 1763 do 1793 w Mysłowicach, a mianowicie w Janowie założył hutę szklanną Józef Burgrabia Krak. – Jego synowie Jan Nepomucen i Wincenty i Generał Feliczan starali się ją utrzymywać w ruchu. –

i Członkiem, Zastępcą przewodniczącego w Delegacji Galicyjskiego Ziemskiego Towarzystwa Kredytowego na powiat Krakowski. 40.)

4./ Co do popierania przemysłu X

Stanisław mianowany przez Ministra handlu Członkiem Krajowej Komisyi ogólnej Wystawy Wiedeńskiej – i

zaproszony na protektora Krakowskiej Wystawy przemysłowej 35.)

5./ Co do Towarzystw Kredytowych

Stanisław jako prezes K.T.Rol. dwa razy opracował projekta według których by można założyć w pow. krak. kasy zaliczkowe dla włościan – niepomyślne wpływy rzecz sparaliżowały 36)

Był Członkiem Kasy zaliczkowej pow. krakowsk. i Chrzanowskiego – i Kasy Zalicz. w Krzeszowicach 37)

Członkiem honorowym Kasy Oszczędności w Tarnowie 38)

i Współzałożycielem Tow. Wzajem. Ubezp. od Ognia 39)

6./ A więc należał do Towarzyst.

Rolniczych Polskiego i Krakowskiego

Leśnego Zachodnio Galicyjskiego

Zaliczkowych Krakows. i Krzeszowickiego

Oszczędności Tarnowskiego

Kredytowego Galicyjskiego Ziemskiego.

Ogniowego Krakowskiego.

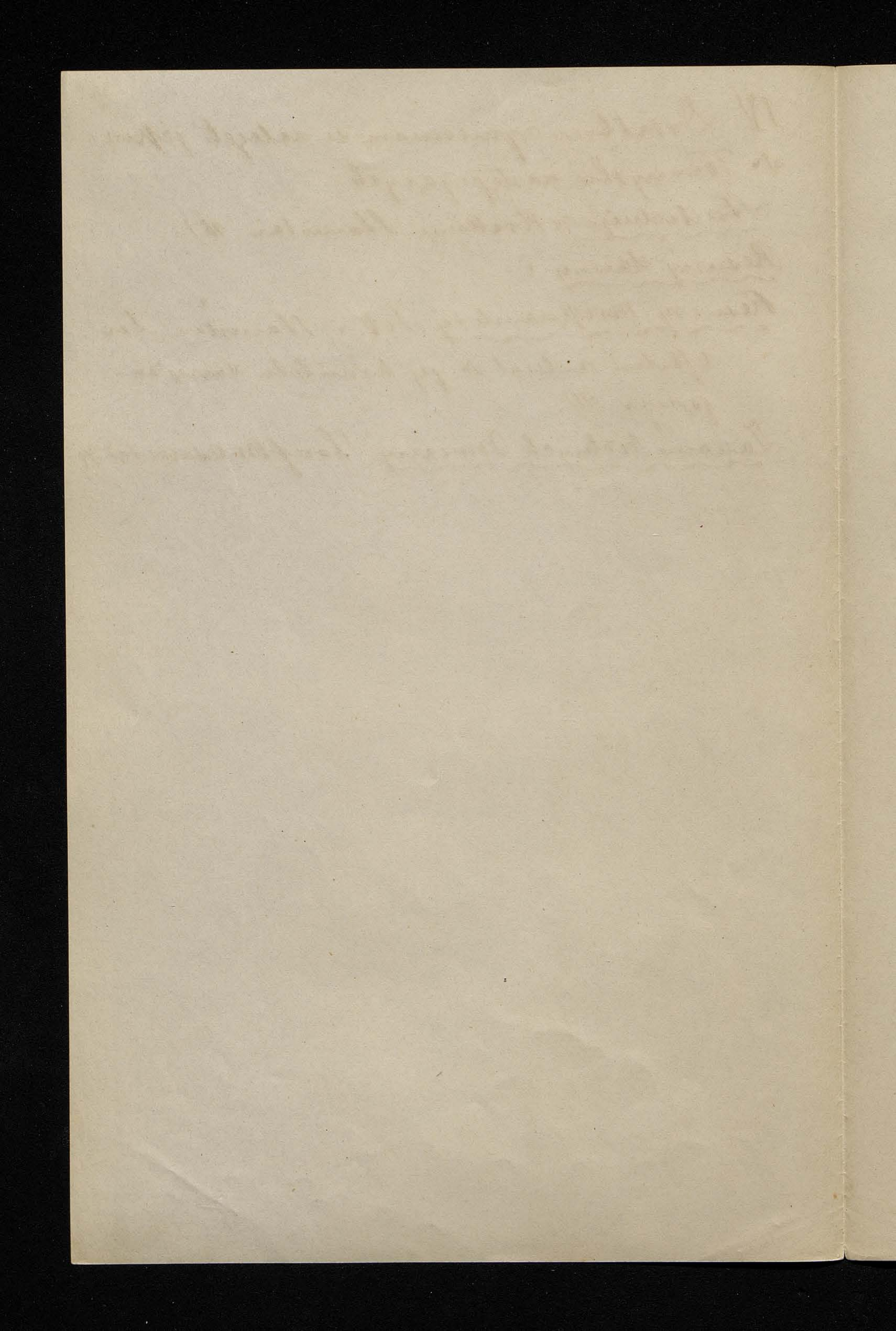
IV Dodatkowo wymieniam że należeli jeszcze do Towarzystw następujących:

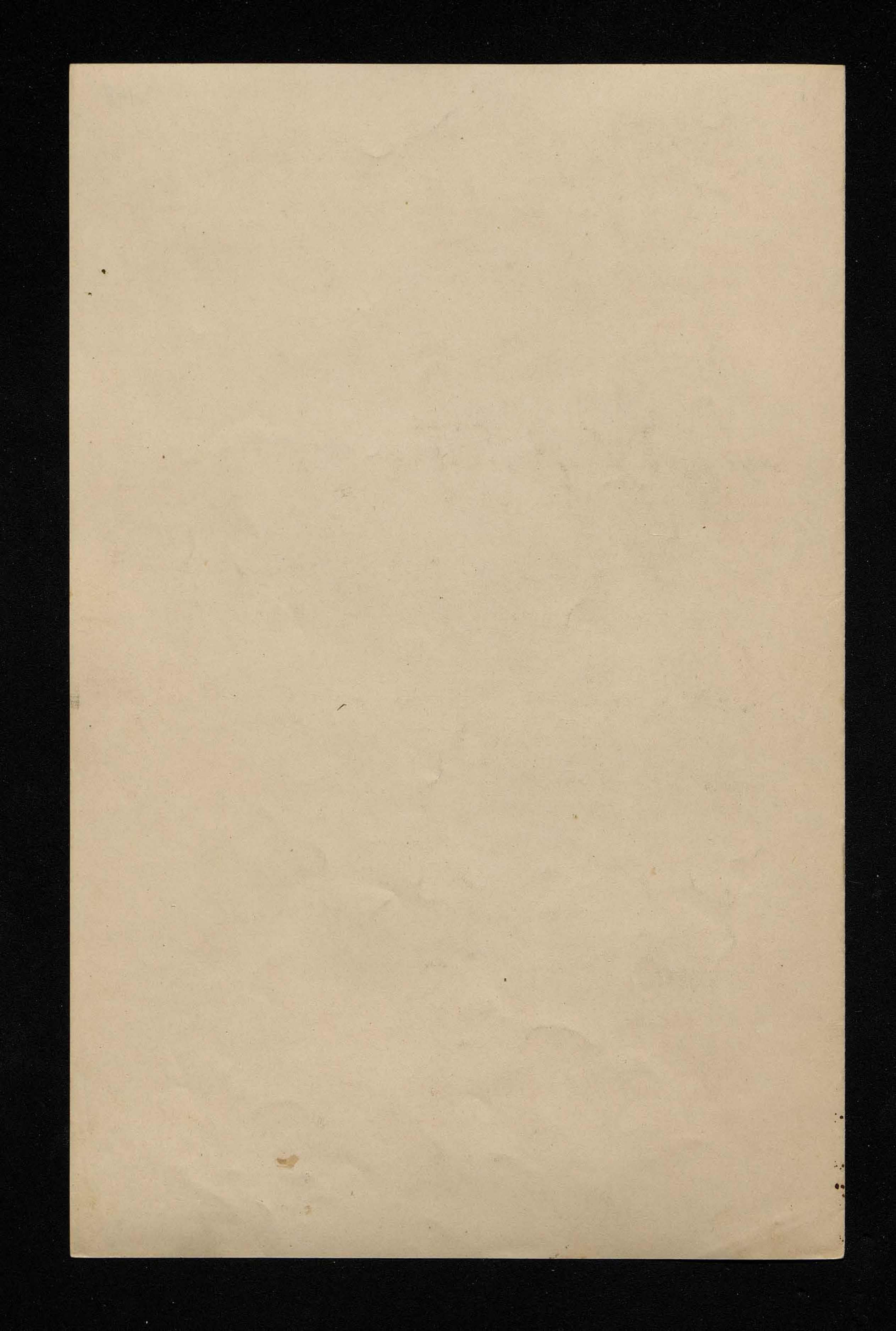
Strzeleckiego w Krakowie Stanisław 41/

Resursy dawnej i

Resursy Mieszczańskiej Sob. i Stanisław, ten ostatni należał do jej komitetu zarządzającego. 41/

Zakonu Wolnych Mularzy Józef M. asesor sąd. 42/

VI 41. 149

Przypisy do Rozdziału Szóstego

1./ Statuta nec non Liber promotionum Philosophorum Ordinis in Universitate Jagiellonica ab Anno 1402 usque ad annum 1849. – Wydanie Muczkowskiego w Krakowie p. 266. 267. Dec. Mgi Strzeński. –
Herbopolis znaczy Wirzburg – tam się więc Wojciech doktoryzował.
p. 266. Dec. Mgi Sebastiani
Mirosz Igolomie 1607. Zdaje się że to nie Mierosz[o]wski tylko Mirosz Igolomicensis, rodem z Igołomii, – zapewne ów, o którym feuilleton Czasu 24/3 1864 mówi że 1618 był prebendarzem u S^o Wojciecha w Krakowie i dopomagał do budowy tego Kościołka.

2./ p. 343 Decanatus Magistri Nicolai Broscii Ad. 1674
Acta Cas. Crac. Rel. ex a^o 1709 L. 133 p. 1340. n. tr. 443.

3./ p. 345 Dec. Mgi Krowicki
p 349 " Mgi Wojewodzki
Juszyński Dykc. po. pol. T. II p. 300
Acta Cast. Cr. Insc. L. 315 p. 1257 ex a^o 1695
Długosz Lib. Benef. T. II, p. 48. 216

4./ Rubrycella Krak. za. 1815.

5./ Druk: Uczniowie Szkoł Narodowych w Koronie drzewem [?] łaski JKMci, tj. Medalem diligentiae zaszczyceni 1788.

6./ Verzeichniss der Lehrer u. Studenten z Berlina i Freiburga, – Catalogus Sodalium, programy Gimn. i Czas ogłaszający promocye i matury.

F. Blagę X. Bielinica powtórzył też Teodor Morawski Dzieje Narodu Polskiego – Poznań 1877. t. IV pag 59. Tak to bajki się unieśmiertelniają.

7./ Verzeichniss zbiorkowa i Lipskie i publikacye Agrarzy z Prosztowa.

8./ Gazeta Krak. 1815 p. 812. Rozdanie Nagród w Gim. S. Anny w Krak.
"Zabrał głos JW. X. Kancl. Mier. Efor i w imieniu do-
"zoru szkół departamentowych podziękował JW Rekto-
"rowi Szkoły Głównej, Profesorom, Nauczycielom i uczniom
"za ich przykładanie się do nauk udowodnione i oświad-
"czył, że o tem wszystkiem w szczególności do Najwyższej
"Dyrekcyi Edukacyjnej raport z ukontentowaniem
"przesłanym zostanie."

9/. Szematyzm tejże Rady – i szkoły Galicyjskie

10./ Bandtkie Hist. Bib. Uni. Krak. 1821. p. 77. 88. cytuje dzieło X. Putanowicza.
Sołtykowicz o Stanie Akad. Krak. p. 603. 604.

11./ Konstytucye z r. 1676 i 1677 osobno drukowane.
Vol. Leg. V. p. 382 p. 476.
Inwentarze Ladowskiego, Głuszczyńskiego, X. Wagi, X Załuskiego, X. Szczeblickiego l. c.
Herbarze Niesieckiego (Bobrowicz), polskie Przyj. dom. Lwows. – Sniegki
Grabowski dawne zabytki Krak.
Skrzetuski Prawo polit. Pols. 1774. T. II p. 269.
Maciejowski Hist. pr. Słow. T. III p. 335
Sołtykowicz l. c.
Czas 29/9 866. o Głębockiego publikacyi
Głębocki o szkołach wyższ. w polsce najszczerzej. Według tego okazuje się i ze zestawienia dat że wszystko

rozbito się o wybór miejsca gdzie miała stać szkoła Rycer-
ska i o brak względów dla cudzoziemców chcących cały swój
majątek dla dobra narodu poświęcić. Że Sobieski Krzy-
sztofowi nieprzyjazny dowodem także iż gdy r. 1674 Paulini
postanowili obwarowanie Jasnej Góry odkładając za
1000 Zł ofiarowany im przez Jana Odrowąż Pieniążka Star.
Oświęcimskiego na śpiewanie godzinek w Kapl. M. Bosk.
i gdy Krzysztof „znakomity w owym czasie geometra" roz-
począł budowę, Jan III w r. 1676 zwiedzając konno takową
powiada „chociaż inżynier zrobił małą pomyłkę w roz-
„miarze baszt..., trzeba jednak kończyć co jest zaczę-
„te, boby zadto wiele kosztu wymagało zupełne na-
„prawienie całego dzieła!" — Wszystko wypada, aby konno
przejeżdżając tamtędy, król mógł poznać „małą pomył-
kę zrobioną w rozmiarze" — i to przez „znakomitego
„inżyniera" — Baliński Pielgr. do Jas. Góry p 305-309.

Domyśleć się można, że może nietolerancya Uniwersytetu z
jednej — a dyssydenckie wyznanie Krzysztofa z drugiej
strony były powodem nieporozumień, — oparte na
tem że fund. Mier. był spowinowacony ze Zborowskiemi Kal-
winami, — że Taszyccy, z których Achacy był sąsiadem i
przyjacielem (Cf Akt fund. Ord.) — a Gostawscy — z których
Dorota była matką Krzysztofa byli Aryanami,(x) — i że
Krzysztof w Bibliotece swej posiadał akatolickie dzieła

(x) Adryan Krzyżanowski: Dawna Polska: Aryanie wypędzeni z
Polski 1658. 1659. 1661 znajdują u X. Brzeskiego przytułek. W
Kluczborku wydają Manifest 17/6 1661. podpisany także przez
Taszyckich i Gostawskich. — Krupka Przecławski 1551. przez Bisku-
pa Krak. Zebrzydowskiego skazany na infamię za luteranizm. Może to jej
~~[illegible]~~ córka Jana Mich. Star. Szczer. brata Krzysztofa fund. Ord. M.

wstrzęła jednak ta sprawa, tyczyć sekwestrów daw-
niejszych jakie miał z Magistratem Miasta Kazi-
mierza niezezwalającym mu według woli tamże
budować, — dowodzi to tylko że Knysulof musiał
posiadać tamże znaczne parcele gruntu pod
Budynki tej kwalifikującego
cf 1663 CR.

(Sobieszczański l. c.); że X. Olszemba pastor krakowski
mówił mi że Mieroszowscy byli akatolikami, ni-
czego niedowodzę - gdyż chociaż w Lubaszewie był
zbór wyznań dyssydenckich w Polsce nigdzie niejest-
teśmy wzmianki - to należeniu przedewszystkiem osób do
onych wyznań niedowodzi by cały ród danego należ-
a Brat dowody Gostawskiej, wuj. Krzysztofa był X.
Michał protopopem Wyszkowskim. Wszystkie mamy w
tej mierze świadczące dowody. - (Grammer Chronik
v. Beuthen p. 118. 119.) Albowiem Krzysztof Dziedzic
Chropaczowa i Michałkowic, pomimo że polecił na
ten cel przeznaczone dziesięciny od właściciela i Gro
mady wsi Bytkowa, wstrzymał się utrzymywać swym
kosztem dla nich pastora, - i musiano uzyskać na
niego dwa wyroki Sądu Ziemskiego i Reskrypt Mar
grabiego Brandeb. jako pana Bytomskiego 12/1 1613.
Sygnowicz zaś i pisze Krzysztof w końcowym ustępie dzie
ła swego De Libertate powiada „y ia natus in sinu
„et educatus in gremio Sanctae ecclesiae Romanae
„catholicae, iako sam siebie cum omni sensu meo
„tak y tę pracę moię censurae eiusdem sanctae
„Ecclesiae subiicio" -

12./ Juszyński Dykc. poet. pol. wszystkich trzech wymienia
13./ Tenże - przypiski M. S. Wiszniewski Hist. lit. pol.
14./ Cf. Nekrologi i pomniki
15./ Grabowski Zab. kr. p. 220. Ostrowski Rys dziej. kośc. p. 150 o główne
o szkołach Rycerskich

18a.) Roczniki Towarzystwa, Czas z r. 1867. Tessaricyk Rplte Krak. T. II. p. 113.

18b.) Roczniki Zarządu Akademii

18c.) Czas — i publikacye Towarzystwa.

16a.) Pamiętniki X. Biskupa Łętowskiego w manuskrypcie — (r. 1776.)

F wiersz koniec świata wspomina Ludwik de Laveaux w swych pamiętnikach p. 261. Kraków — 1879.

16./ Głęboki z mojej wcharowkę opisał to dzieło – którego piękną kopię zrobił mi Dr Piechowski

17./ Osobno odbitych posiadam 4. – Gazeta Nar. i Obca 1792 – Dyaryusz Sejmowy i Rocznik T. D. takowe już to się ekstenso – gdy w skróceniu podawały

18./ Tu przytoczone sądy o czytanych poezyach lub tłomaczeniach wypowiedziane są w całorocznych zestawieniach prac Tow. czytanych przez Prezesa na ogólnych zebraniach F.

19./ Mączyński Pam. Krak. II p. 173 – Postęp 1861. IV. Estreicher o Teatr. Kr. w Afiszu – i osobne odbicie

20./ Czas.

21./ O Rozpraw. Sztuk piękn. Karola Sowińskiego w 24 tom wypracowanym przez Ferd. Kojsiewicza 1858. pięknie wspomina go Stattler w Kłosach 1874. Wiadomość o malarzu M. Kłosy w Rzymie malującego nad brzegiem Tybru dostał zawrotu głowy i utonął, podaną przez Stebrn polski (Dod. do przyj. dom. Lwowsk.) jest błędną – on zmarł tam Ministerstwa – mówi o nim Goszczyński w wspom. lat ubiegłych.

22. Przesłał tylko Głowniego opisany katalog z objaśnieniami historycznemi

23./ Die Presse 14/11 1864. Fremdenblat 15/11 864. Między obrazami były „Trzej Królowie" i „rzeź niewiniątek" ogromne – Weneckiej szkoły – między wtasnoś Królewicza Jakóba Sobieskiego, – następnie Bronikich – Kobotowskich od tych nabyte. Restaurowane w Rzymie przez sławnego Palma Rolli – te i Stattlera „Kain i Abel" i Marmurowa Kopia Wenus Medycejskiej zgorzały w b. Skale 1863. – O tym obrazie i Proboszcza Jana przez Stattlera Przeszł. Krak. 1823 p. 30.

w. 1853 w Krak. urządzono wystawę Obrazów olejnych na korzyść Ochronek – było na niej 10. Obr. mego Ojca.
Cf Spis tej wystawy.
Niemiec etc opisuje Józef Mączyński Kraków dawny i teraźniejszy 1854 p. 29. –
Korespondent z Brzeża w feuillet. Czasu z. 1857 N. 110. proponuje wystawę Archeologiczną by przysłużyć fundusz na budowę domu Tow. Nauk. Kr. urządzenie zbiorów X. Jerzego Lubomirskiego, Mrozińskiego, ks. Połockiego, Szamb. Mieroszewskiego i innych.
Po śmierci Ojca Czas wspominał że zbiory przeszły na Sobieszowo, i powtórzył z Gazet Wiedeńskich o wystawionej w Oest. M. Naszym tego z kamieniami – Komisja wystawy Wied. donosiła że on ma zamiar przesłać swe zbiory na wystawę
24.) Otwieh Balicki teorya melod. okres. – Rocznik dla Archeologów p. Krzyżanowskiego. – Wystawa wyrobów chińskich i japońskich urządzona p. Baranieckiego, – a w Czasie opisana. – Opiekun domowy Warsz. najświeższy. – ale niedokładnie i błędnie się opisał.
25.) Kalendarzyk polityczny z....
feuilleton w Czasie z. 1849 o Sieniawie
26.) Trudno cytować całą literaturę Połtawy. – Ograniczam się do następujących: Przyjaciel Dzieci, Lwów. III p. 147. Nowy p. Wied. III p. 210. – Tygodnik liter. Lwów 1864. p. N. 14. Grabowski Krak. i Okol. 1866. p. 282. Mączyński: Krak dawny i teraźn. 1854. p. 212. Czas z Lutego i Marca 1863 i tegoż czasu Const. – Oestr. Zeitg. – Der Bund (Bern) Le Salut public (Lyon) i wiele innych
27.) Opis w Tygodn. illustrow. Warsz.

28./ Katalog Antykwarski przedlecim. naczyrał ten portret rzadkim.

29./ Opis w Pszczółce Krak. z 1822 p. 152-175. Po później wydano we Lwowie litografię - lecz wtenczas te odnośne strony zatracone i nie mogły być skopiowane.

29a/ Sprawozdania własne - i Czas r. 1863.

29b/ Dyplomy -

30. Łabędzki Górnictwo w Polsc. 1841. p 267. 364. 472

31./ Act. Cas. Rel. Crac. 1755. l. 187. p 1546. str. 616.

32./ Łabędzki l. c.

33./ Czas 1860. 1861. Tygodnik wileński i sprawozdania 1862.

34./ Jahresschrift - Sprawozdania - tam jego raport o zjazdach na które był delegowanym.

35/ Nominacye - Czas.

36./ Czas - Akta Rady pow. Krak.

37./ Sprawozdania - Czas - Akta -

38/ Dyplom

39/ Czas i Sprawozdania

40/ Czas i Akta

41./ Czas i Sprawozdania

42./ Dyplom.

przewrócić

do strony 11. – Dodatek.

„Dr. Władysław Wisłocki Katalog rękopisów Biblioteki Uniw. Jagiell. – Zeszytów 8. nakładem Akademii Umiejętności w Krakowie. – Krak. 1877."

Cytuje pisma Mieroszewskich.

Zeszyt 1. strona 5. Numer manuskryptu 10. Krzysztofa M. Apologia pro libertate etc.
" 2. str. 150. 151. 179. N. 466. 468. 572. tegoż Architectura Militaris i Geometria.
" 5. str. 602. N. 2530 tegoż Matematyka
" 5. str. 602. N. 2530 listy Wojciecha do brata Krzysztofa.
" 7. str. 801. N. 3753 listy Stanisława Ord. ur. 1794.
" 4. str. 477. N. 1867 pisma Towarzystwa Naukow. Krak. w nich Nekrolog Kopernikowskiego Ignacego M. i poemat Sen Galileusza przez Jana M. (Krak. 18..)
" 3. str. 325. N. 1290 do Wroniecza Bibl. Krakowskiego przez Jana (tegoż) wiersz
" 7. str. 766. N. 3560 listy Sobiesława do Ant. Walewskiego

Dedykowane Mieroszewskim.

" 6. str. 667 N. 2980 Dramat Nowickiego „Szczęśliwi szczerze" – Ordynatowi Stanisławowi.

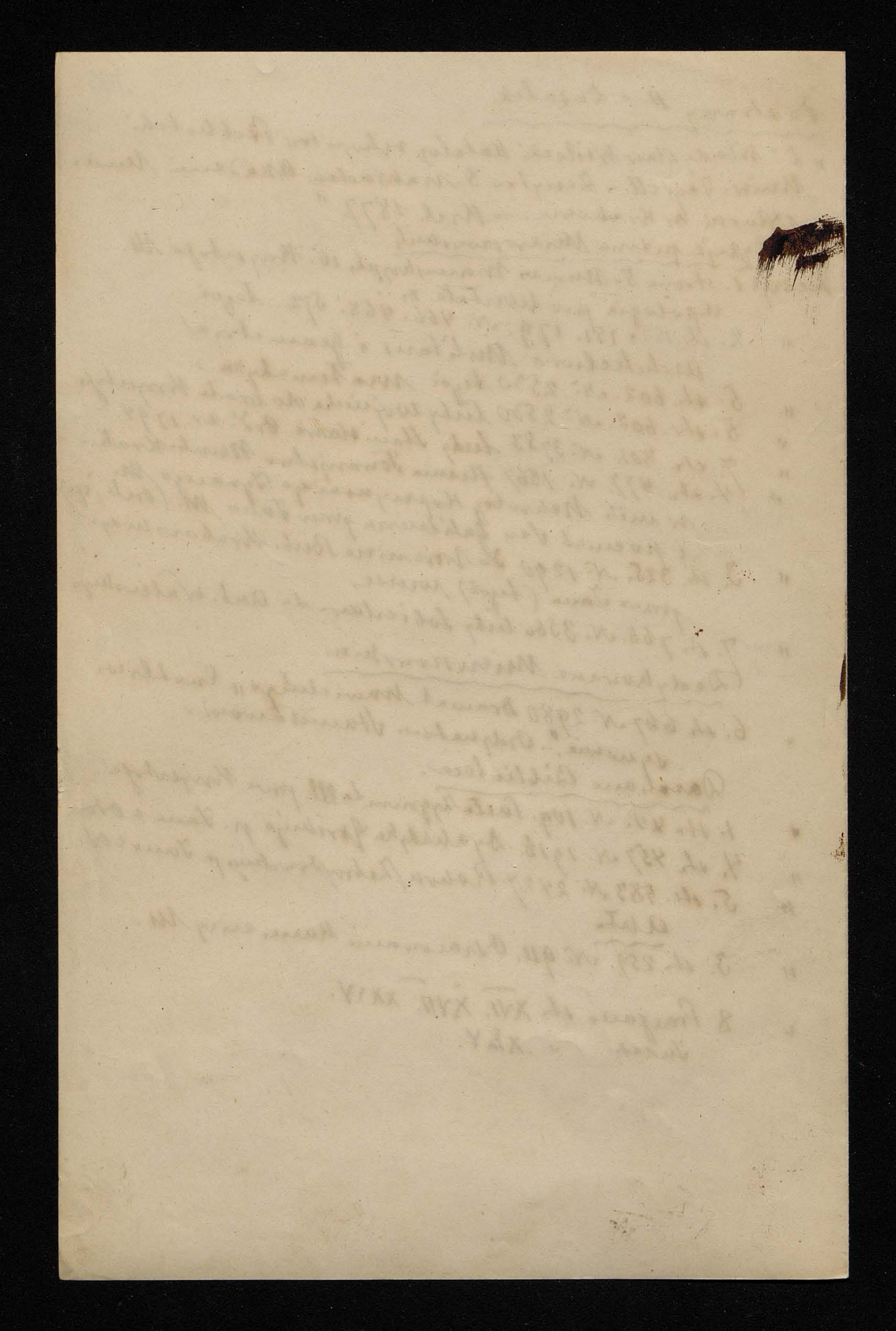
Darowane Bibliotece.

" 1. str. 44. N. 109. Sacta Zygmunta III przez Krzysztofa.
" 4. str. 457 N. 1916. Dyalektyka Goślickiego p. Jana z Ordyn.
" 5. str. 583 N. 2427 Rokosz Zebrzydowskiego p. Jana z Ord.

Akta

" 3. str. 259. N. 911. Oszacowanie Kamienicy M.

" 8. Praefacio str. XVI. XVII. XXIV.
Index. " XXIV.

Rozdział VII

Źródła z których czerpano wiadomości o Mieroszowskich

Wiadomości o Mieroszewskich

Czerpano przedewszystkiem w

I. Krakowskiem Ziemsko-Grodzkiem Archiwum, z którego wszystkich Aktów o M. mówiących Summaryusz Koppem Stanisława M. sporządzony i Akta od 1401 – do 1792 obejmujący znajduje się w Bibliotece familijnej M.

II Zbiorze Metryk, Intercyz, Działów Majątkowych, Kontraktów ważnych, Sepultur, Nominacyi i Dyplomów, Testamentów itd. jużto w Oryginałach już Kopiach, który stanowi Archiwum familijne M.

III Dziełach i Księgach rozmaitych, z których albo wypisy zrobiono i do Aktów tychże samych Osób dotyczących dołączono, – albo które stanowią Bibliotekę familijną

IV Gazetach, Broszurach, drukach ulotnych rozmaitych i pismach i drukach do uro-dzinnych czynności się odnoszących, a po odbiciu do właściwych Aktów dołączonych lub tomy w Bibliotece stanowiących

V Odpisach z pomników i nagrobków

VI w drobnych wzmiankach znotorycznych oraz pośrednich wiadomości o Osobach współczesnych.

Co do I Źródła wiadomości

W Kartonie N. 2 - Część II. obejmuje wypisane Akta stanowiące dowody do Tablicy Genealogicznej M. tak co do filiacyi, jak imion, nazwisk, przezwisk i przydomków, - co do urzędów tytułów i Majątków posiadanych - nietylko obojga płci Mieroszewskich ale i ich Żon lub Mężów - co do wszystkich linii Mieroszewskich

Co do II Źródła wiadomości

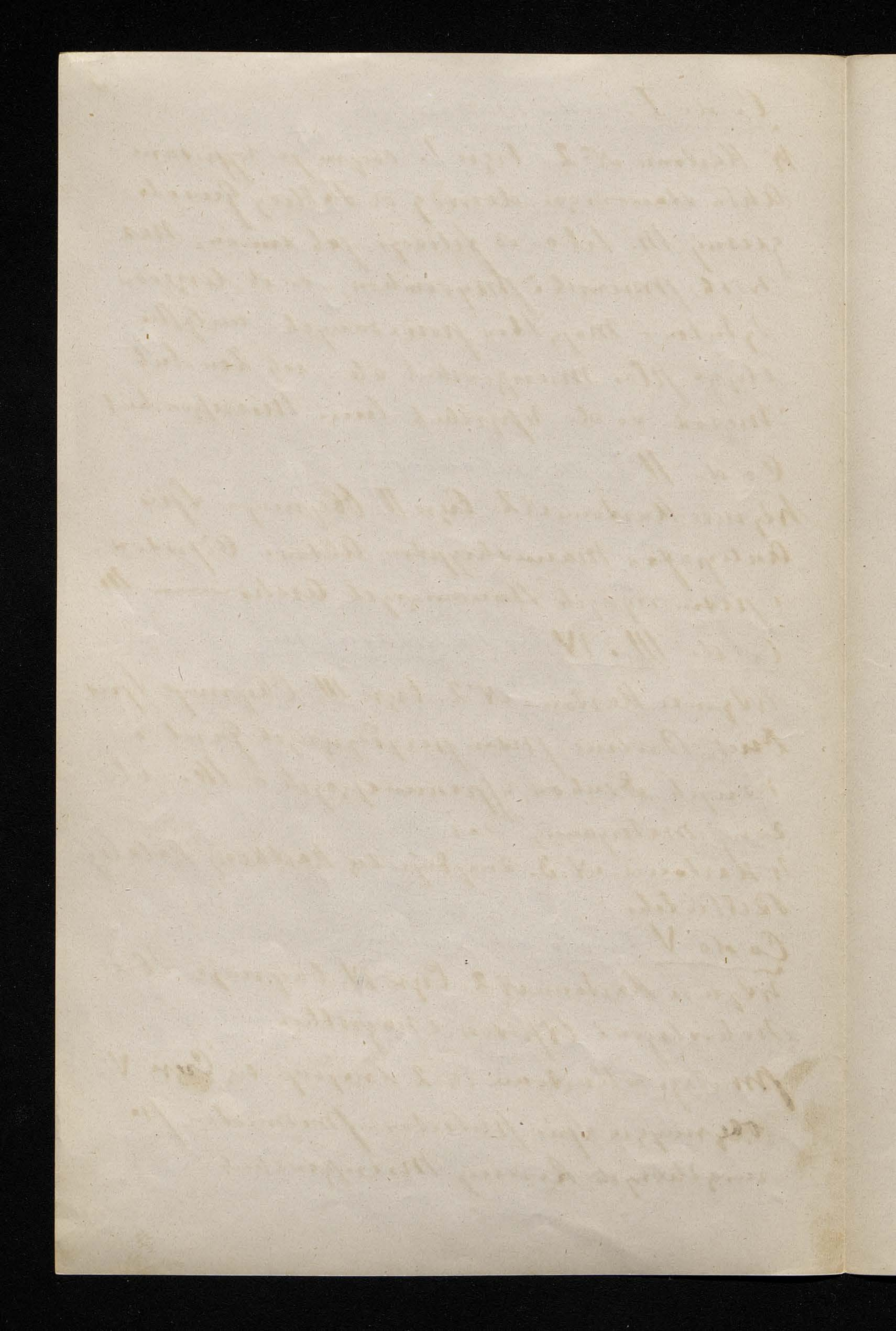
Wyżej w Kartonie N 2. Część III. Obejmuje Spis Autografów, Manuskryptów, Aktów i Odpisów i pism różnych stanowiących Archiwum M.

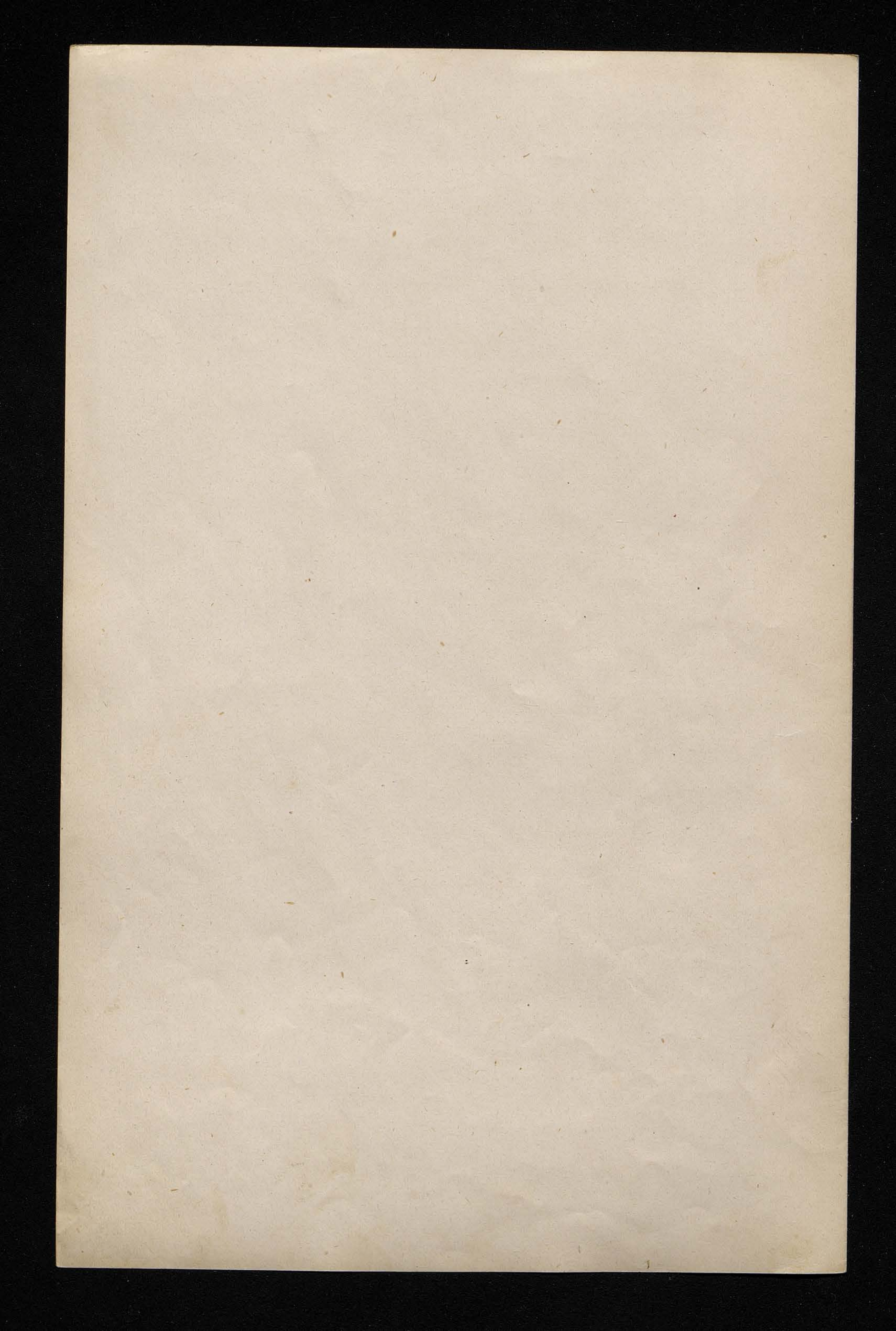
Co do III i IV Źródła wiadomości

Wyżej w Kartonie N. 2. Część IIII Obejmuje Spis Dzieł, Broszur, pism peryodycznych Gazet i różnych Druków wspominających o M. ułożony Materyami, zaś
w Kartonie N. 3. znajduje się Kartkowy Katalog Biblioteki;

Co do V Źródła wiadomości

Wyżej w Kartonie N 2. Część V. obejmuje Zbiór Nekrologów i Odpisów z nagrobków, i Biografię Emilii M-prostego w Kartonie N. 2 znajduje się Część VI obejmująca Spis portretów i przedmiotów pamiątkowych Rodziny Mieroszewskich

161

VIII

1.

Rozdział VIII

Spis rodów z Mieroszewskiemi spokrewnionych.

+ Salamandra.

Rozdział VIII

Spis Rodów z Mieroszowskiemi spowinowaconych.

1.

X. 1.

163

Powinowaci

Badania Genealogiczne lub podanie wiadomości dotyczących Rodów spowinowaconych tutaj miejsca mieć niemoże. Kilka krótkich tylko wzmianek lub skazówek się tu zamieszcza.

Lanckorońska była spokrewnioną z Generałem Felicyanem — wszakże sposób niewiadomo.

Laszczewska z Kluszewskich zapisała swój majątek krewnym to jest synom Generała — stopień pokrewieństwa nieznany.

Jordany spokrewnione — bo siostra Generałowej, to jest Łętowska poszła za Jordana — Druga siostra jej poszła za Kuropatnickiego hr. Ewarysta Kasztelana Kaw. Ord. Orła Białego — Autora Herbarza.

X. Ludwik Łętowski Biskup Jopejski Dziekan Kat. Krak. Administr. Dyec. Krak. Kaw. Ord. S. Stan. I. i Żelaz. Kor. II Kl. Medalu S. Heleny, Kap. Wojsk. pols. — fundator Klasz. Sierot Miłos. — Autor Kat. na Wawelu i Kat. Bisk. Krak. był synowcem Generałowej M. — Jordanowej i Kuropatnickiej: on był też Senatorem M. Kr.

Zborowscy powinowaci przez Łętowskich — i wprost dwa razy bo Kunegunda za Stanisławem M. — a jej Brat przyrodni Seweryn ożeniony z jej córką Franciszką — Syn Seweryna Prosper wziął Brat Cioteczny Sob. Stan. i Wib. Mierosławskich ożeniony z Wodzicką Hrab. Siostrą Alexandra, który znów z Jędrzejowiczówną także Mierosławskich cioteczną siostrą się ożenił. Prosper sławny talentem muzycznym i swych kompozycyj muzycznych — powtórnie ożenił się z Bobrowską hr. urodzoną z Lubienieckich — a jego Babka Lubieniecka

Zborowski Maximilian Graf v. Zborow 1792 od Franc. II.
podkomorzy i Krzyż Gt. ok. – Lamberg mieszkał i Stole.

x) on c. k. Tajny Radca (Excellencya) Gubernator Banku dla Krajów koronnych (Länderbank.)

xx) Adam Syn Stany, żona hr. Mier, – poseł sejmowy, do Rady Państwa wiceprezes Koła polskiego c. k. Minister dla Galicyi Tajny Radca (Excell.)

Także hr. Lubienieccy nasi powinowaci. Hrabiami od r. 1783. herb o 4 polach. w 1. h. Rola w 2. Las w 3 i 4. Rogala Las ze 3 czerw. pole a 4. srebrne. 4 hełmy 1. Orzeł - 2 od Lasu, 3ci pawi ogon ze strzałą 4. Rogala. Lambry czerw. i srebr. u 3go niebieskie i złote. Supporty 2. Lwy.

Fredrowie powinowaci przez Zborowskich. Hrabiami 1782. od franc. I Tarcza w górnym poprzecznym środku nieb. złota poduszka z jabłkiem król. - dalej 4 pola i środkowe. - w 1. mur nat. w srebr. polu. 2. Las. 3. [illegible] 4. Kaniec Środkowe Bończa. 5 hełmów. Lambry nieb. srebr. czerw. i złote Suporty 2 rycerzy.

Wodziccy. Józef hr. miał za żoną Wodzicką hr. - Alexander Jędrze-jowiczowną - Izabella Zborowskiego więc trzy razy. - herb. Leliwa - na hełmie pół Lwa trzymającego miecz. - hrab. Wodzicki Ludwik syn Alexandra - prezes R.P. poseł Sejm i Rady Państ. - kaw. [illegible] Minist. [illegible] Kraj. - żona Zamojska *)

Jędrzejowicze Helena M-a za Ludwikiem - Izabella za Ale-xandrem Wodzickim - Wodziccy za Zborowskimi więc trzy razy. - 20/5 1786 Johan Edler v. Jedrzejowicz - h. Podkowa srebrna w nieb. na hełmie ręka z mieczem w zbroi nad niej 2. nieb. strus. pióra -

Jan bardzo szanowany - o nim nekrolog w Czasie. Opiekun Ludwika Wodz. uratował mu majątek. **)

Ks. Wężyk kapit. - Senator. sławny swego czasu Autor. Okolice Krak. Barbara i innych. - Jako prezes Tow. Narch. [illegible] rat [illegible] domu i [illegible]

Z dawniejszych Lipscy przez Salomonów, Gostawskich dwa razy i Mierzowskich dwa razy spowinowaceni Według „Wojna Chocimska“, poemat p. Andrzeja Lipskiego

Alfabetyczny Spis Rodzin z Mieroszowskiemi spowinowaconych.

Obejmuje tylko nazwiska osób ożenionych z Mieroszowskiemi, lub które poszły za Mieroszowskich, dlatego inni choć bliżej krewni jak Lanckorońscy Fredrowie, Jordany, Kluszewscy, Kuropatniccy i t.d. są nietu wymienieni. — Wiadomości zaś o rodach wyliczonych trzeba szukać w Herbarzach.

1. Arciszowski z Masłowiączy herbu — Rola
2. Bełdowski z Bełdowa, jeden członkiem poselstwa ofiarującego koronę Batoremu. Jastrzębiec
3. Bogusławski . . . . Prus
4. Brzozowski z Brzezia . . . . Belina
5. Byszewski z Byszewa . . . . Jastrzębiec
6. Chlewski z Chlewic . . . . Odrowąż
7. Chronowski z Chronowa . . . . . . Gryf
8. Czapliński z Czaplina . . . . Lubicz
9. Darowski Weryha . . . . Slepowron
10. Dembski z Lubranica . . . . . . Godziemba
11. Dembiński z Dembian . . . . . . Nieczuja
12. Dobiński z Dobina . . . . Trąby
13. Dunin z Skrzynna hrabia . . . Łabędź
14. Dzięciołowski z Dzięciołowa . . . Ogończyk
15. Fritsch von Fritsche . . . . własnego.
16. Giebułtowski z Giebułtowa . . . . . Lis.
17. Gosławski z Bebelna . . . . . Oksza
18. Grodzicki . . . . Łada
19. Gruszecki, jedna z nich była żoną Cara Ruskiego . . . . Lubicz

41,a Lubieniecki Str. herbu Krzyż

20. Grzembski hrab. (ostatni z rodu) ... Jastrzębiec
21. Guzowski z Guzowa ... Jastrzębiec
22. Hodelski ... Janina.
23. Holly von Poniński Baron ... Brój.
24. Jabłoński Sarynsz z Jasiennicy ... Sarynsz
25. Jakuszowski (Jajuszowski) ... Jastrzębiec
26. z Januszowic (Brzek.) ... Wąż
27. Jędrzejewicz ... Własnego.
28. von Klose ... Własnego.
29. Kłosowski ... Rola.
30. Kmita z Woli ... Szeniawa
31. Koczanowski ... Strzemię
32. Kolovrat Novohradsky Hrabia ... Własnego.
33. Kostka ... Dąbrowa.
34. Kotkowski z Rudultowic ... Ostoja
35. Kostowski ... Jastrzębiec
36. Krasuski ... Nowina
37. Krzecz z Węgcin ... Leliwa Korczak.
38. Łagiewnicki z Łagiewnik ... Gryzmała
39. Łaskowski ... Korab'
40. Lipnicki na Lipnicy ... Hołobój
41. Lipski z Lipia (Ks. ex Lubomirscy) Szeniawa.
42. Lubojenski Skarbek z Lubojenki Abdank
43. Łuczycki ... Nowina
44. Łętowski z Łętowa ... Ogończyk.
45. Maciejowski z Maciejowic ... Ciołek
46. Mieszkowski z Mieszkowa ... Mora
47. Mitkowski z Mitkowa ... Abdank
48. Mstowski ze Mstowa ... Jastrzębiec
49. Myszkowski ... Jastrzębiec
50. Myszkowski z Mirowa ... Jastrzębiec

58[b] Częgalski herbu Kosciesza

66[a] Rekowski herbu Abdank.

51. Medwiecki z Golyszyna — — — Ogończyk
52. Nowosielski — — — — — własnego
53. Nowowiejski z nowej wsi — — — Potkopic
54. Oerterle — — — — — — własnego
55. Olszowski — — — — — — — Lis
56. Oppersdorff hrabia — — — własnego
57. Orlenski — — — — — — — Ciołkowa
58a. Otwinowski, Jaxa z Otwinowa — Gryf
59. Parzniowski z Parzniowa — — Szeparowa
60. Pawłowski z Pawłowic — — — Leliwa
61. Pirocki z Pirocic — — — — Nałęcz
62. Poniatowski z Poniatowa — Ciołek
63. Pruszyński z Pruszna — — — Rawicz
64. Przecławski Kruszka von Kreutzberg
z Przecławia — — — — — — własnego
65. Psarski z Psar — — — — — Jastrzębiec
66. Rey z Werszowic Naztowic i Swinka Oksza
67. Romiszowski — — — — — — Sarynsz
68. Rusocki z Rusocic — — — — Korab
69. Rytorski (stary Ród senatorski) Oksza
70. Szalomo de Benedictowicze — Łabędź
71. von Schimousky — — — — Ostoja
72. von Schwellengroebel — — — własnego
73. Siemienski — — — — — — Broy
74. Skulski ze Skulic — — — — Korab
75. Śliz z Cedronowic — — — — Jastrzębiec
76. ze Smolic (Smolski) Jeden sświch
był jednym z 3 Gubernatorów Polski 1436 Jastrzębiec
77. Starowiejski Biberstein von Altdorf Biberstein
78. Stęrycki — — — — — — — Rola

+ 88b Hrabia Virtugo herbu Własnego

98b # Zawisza herbu Przerowa.

79 Stocki ze Stoku - - - - Rawicz
80 Sulerzycki - - - - Własnego
81. Sulimski - - - - Jastrzębiec
82 von Szamb - - - - Własnego
83 Szawelski - - - - Oksza
84. Szwykowski - - - - Ogończyk
85. Tomicki z Tomic - - - - Drya
86 Trepka Nekanda - - - - Oksza
87 Tur ze Surowki - - - - Rownia
88 Ujejski z Wilkowic - - - - Nowina
89. Umiński - - - - Cholewa
90. Wexman z Korabnik - - - - Własnego
91. Wężyk Rudzki z Wielkiej Rudy - - Wąż
92. Wieloglowski z Wieloglowy - - - - Starykoń
93. Wiktor - - - - Brochwicz
94 Wilczek Baron von Gross Dubensko und Schobissowitz - - - - Własnego
95. Wilczek - - - - Doraj.
96. Wilkowski z Wilkowic i Wojciechowic Sasyusz
97 Wodzicki z Granowa hrabia - - - Leliwa
98 Zięski z Warnowa - - - - Oksza
99. Zborowski z Rytwian i Zborowa hrabia Jastrzębiec
100 Zielinski z Zielonek - - - - Ciołek
101. Zwierkowski - - - - Betty.

Baronów 2. Hrabiów (owczesnych) 7.

Zestawienie według herbów

Herbu własnego . rodzin	- - - -	~~14~~ 1[illegible].
Abdank	" - -	~~2~~ 3.
Belina	" - -	1.
Betty	" - -	1.
Biberstein	" - -	1.

herbu Brochwicz rodzina — — 1.
" Bróg — — — 2.
" Cholewa " — — 1.
Cielę skóra — — — 1.
Ciołek — — — — 3.
Dąbrowa — — — — 1.
Godziemba — — — — 1.
Gryf — — — — — 2.
Grzymała — — — — 1.
Hołobog — — — — 1.
Janina — — — — 1.
Jastrzębiec — — — 14.
Korab — — — — 1.
Korczak — — — — 1. Kościesza 1.
Leliwa — — — — — 2.
Lis — — — — — 2.
Lubicz — — — — 2.
Łabędź — — — — 2.
Łada — — — — — 1.
Mora — — — — 1.
Nieczuja — — — — 1.
Nowina — — — — 3.
Odrowąż — — — — 1.
Oksza — — — — 6
(Ogończyk — — — 4.
Ostoja — — — 2.
Paparona — — — 1.
Połkozic — — — 1.
Poraj — — — — 1.
Prus — — — — 1. Pzerowa 1.
Rawicz — — — 2.

Herbu Koła w dzin ---- 3.

Kowina ----- 1. Salamandra 1.

Saryusz ----- 3.

Stepowron ---- 1.

Szeniawa ---- 2.

Stary Koń ---- 1.

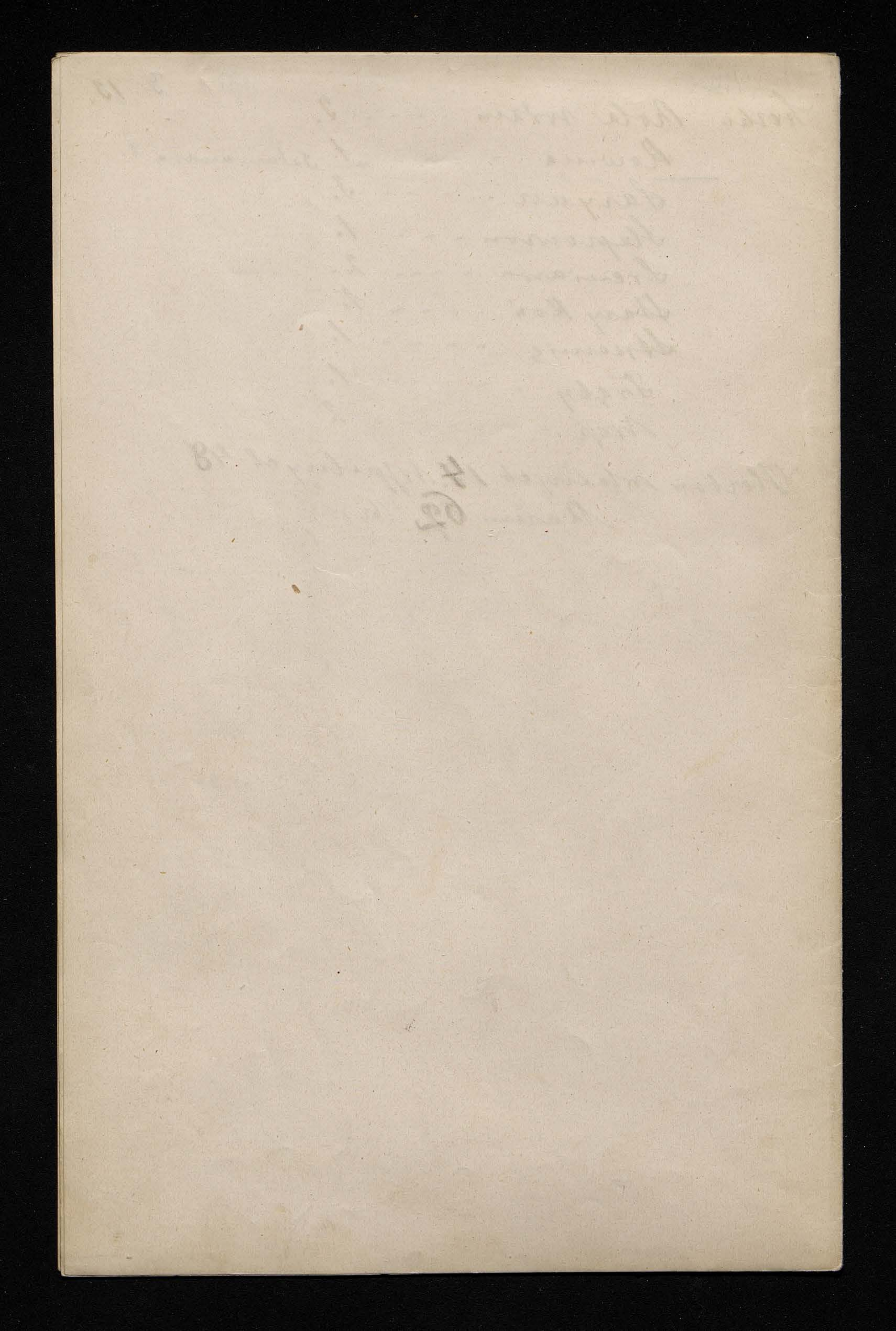
Strzemię ----- 1.

Trąby ------ 1.

Wąż -------- 2.

Herbów własnych 14. wspólnych 48.

Razem 62 (62.)

171

Rozdział IX.

Spis Majątków przez Mierzwowskich posiadanych i ich kamienic w Krakowie.

Dopisać majątek kupiony przez Felicyana M.

2b Będzin i Mijaczów (zamek) Starostwo, kupił Stanisław, po nim syn jego Józefa hr.

3c Bożecka Kuźnica, w Bytomsk. Jana Krzysztofa M.

3b) Bielnyrice i Frąkki kupił (w Wadowickim) Henryk M.

Majątki

Wyliczam tylko które albo przez kilka pokoleń w Rodzie naszym przetrwały, albo które przynajmniej nabywca przez całe życie, jako główne posiadał. —
Gdy ziemia towarem się stała i szła szybko do rąk, byłyby w większej części wyliczone dobra znów wkrótce po nabyciu sprzedane.

1. Banzów w Śląskiem Państwie Rytomskiem. Około 1570 władnął Jan M. — 1624. Syn jego Wojciech podw. Krak. On sprowadza komisyę dla Grenzberichtigung między temi dobrami a Siewierskiem miastem „Czeladź" którem zawiadywały starosty. Jego † synowie podzielili się 20/9 1651. — Banzów dostał Wojciech Star. Stawkow. po nim 1676 syn jego Stanisław. Ten sprzedaje 23/7 1692 Kasprowi Hütler. Posiadaliśmy więc przeszło 120 lat przez najmniej 4. generacye.
2. Bernatowice w Woj. Krak. ε. 1420. Stanisław M.
3.a Bieńkowice pow. Chęcinski Jadwiga Barańczówna M. sprzedaje je Krzysztofowi ... Ord. — ten zapisuje Stanisławowi Stawiszowi Stan. — 3. Generacye
4. Brzeszcze, Skidzin i Nowawieś (Państwo) w Ks. Oświęcimskiem Wiktorya z Kłotów Janowa M. facyenduje zarazem z siostrzeńcem Karolem na Państwo Chrzanów
5. Buczyn na Ukrainie Julii z Grusserów Sobiesławowej M. przez nią sprzedany.
6. Buczków w pow. Przeworskim Balcera M † 1615 w Wierbicy

11^{t} Crosnow Wielki i Mały Katarzyny z Miłkowskich Wojciechowej M.

7. Cieślin, Kwaśniówka i Leszczanka w pow. Olkuskim Elżbiety z Czaplińskich Wojciechowej M.

8. Chropaczów w księst. Pan. Bytomskiem Krzysztofa, syna Krzysztofa M.

9. Chrzanów miasto, Balin wielki i mały, Kąty, Libiąż, Jaworzno, Moczydło (państwo) w Krakowskiem za Brzeszcze itd. nabyte od Arcyksięcia Karola jako sukcesora X. Saskiego Cieszyńskiego przez Wiktoryę z Kłosów Janowę M. sprzedane przez jej dzieci 1856.

10. Czajowice w Olkuskiem Adama, potem syna jego Józefa.

11. Czechy w Proszowskiem od Ostrowskiego kupuje 1747 X. Jerzy M. tegoż roku daje synowcowi Felicyanowi (Generałowi) po nim 1806 jego syna Karolego, po tym tegoż córki Elżbiety Józefowej M. po niej Władysław M. ten je sprzedaje Andrzejowi M. — Już 6. generacya i 130 lat.

12 Dalewice w Proszowskiem Wojciecha, potem syna Jacka, potem jego córek, które sprzedały — 3. generacye.

13. Dezno, Wojciechowice i Kierski pow. Książ 1759 kupione od ~~Pr~~ Stechich przez Felicyana — 1806 syna Karola 1840 tegoż syna Karola. ten je sprzedał 1868. — Trzy generacye 109 lat.

14. Dziemierzyce woj. krak. Jakóba Myszk. M. ē 1580. znowu Adama i tegoż syna Gabryela.

15. Dziewięcice w prosz. Piotra c. 1450. znów Jerzego 1515.

16. Dziekanowice w krak. Katarzyny M. żony Piotra Wilkowskiego

17. Jaszczurów i Bachnik w X. Oświęcim Agnieszki ze Starowiejskich Krzysztofowej M.

18b. Głuchów, folwarków Winiary i Pławcice sprzedaje Anna z Krasuskich Mikołajowa M. 1526.

21b. Gorzów, Dołów Plechów Agaty z Dobieńskich Józefowej M. po niej jej syna Jana Nepomucena M. dawniej Plechów wojewódz. podw. krak.

25b. Jurczyce woj. krak. Adama M.

x) po nim syn Sobiesław, ten je sprzedał Skrzyńskiem po 40. letniem posiadaniu.

18. Garlica w Olkuskiem powiecie Baranów M.
19. Górki i Zabełcze w Tarnowskim Cyrkule Stanisław dziedziczy po Klupszewskiej - po nim Jan M. sprzedaje 1846.
20. Górka w Proszowskim Kaniego, potem syna Augusta
21. Górka Narodowa w Krak. Ignacego M.
22. Gołkowice w Olkusk. kupił Sobiesław M.
23. Jakubowice Donacye XX. Apolskich, najpierwsiej 1526 - zapewne Mikołajowi - powiada że tego syn Jan - ... od Kozaków 1587 po nim Wojciech syn wraz z Banjowem - tym razem Wojciech Star. Stawkowski i syna jego Stanisław sprzedał je 1692. po 166 latach i więcej niż 5. Generacyach.
24. Jaworniki Drużina w X. Oświęc. Felicyanni który je Apolonii Kotkowskiej, odziedziczone po Klupszewskiej.
25. Jlikowice w Proszow. Gniazdo Baranów. posiadają pri 1409 Mikołaj Andrzejkowicz, po nim syn Stanisław po tym syn Andrzej, po tym Mikołaj - ten 1505 je sprzedaje po 4. Generacyach i 96. latach przeszło.
26. Kaczyna w Woj Krak. Kaspra M. i 1590.
27. Kapelanka w Cyr. Bocheńs. Jacha M.
28. Karniowice w Krak. kupił Stanisław 1856. x)
29. Katowice w Bytomskiem Jan Krzysztofa M.
30. Klein Dambrówka tamże tegoż - znowu Alexandra.
31. Kościejów w Proszow. Franciszka 1570.
32. Kowalów w Woj. Krak. Gabryela M
33. Kocięcice pow. Krzesz. kupił Felicyan - po nim syna Stanisława, po tym Alexandra - 3 Generacye ten je sprzedał Bejerowi.

39.b – Michałkowice w Bytomskiem z 1570 Jana M. po nim syna Krzysztofa, ten zapisuje je Bratu Wojciechowi podw. Krak. po nim siedmego Brata Jana (syna jego) po nim 1702 syna jego Jana Krzysztofa, po nim córki jego Józefy tak je wnosi po 5 generacyach, z 200 latach do Schwerengrebów.

IX. 2 10. 175

34. Lipnica w Woj. Krak. Anny z M. żony Piotra z M. pierwej tej córki Pstruchy żony Stanisława Chełmy M.
35. Łękawica nazywany Wielgiemi w X. Oświęc. Agaty z Dobińskich Józefowej M.
36. Maniszkowice w Bytoms. Alexandra — zapisuje po Paulinie hr. Zborowskiej.
37. Malkowice Stanisławice Sokołowice Skałka w Krak. Stanisław dziedziczy po Kluszewskiej, po nim Jan je sprzedaje.
38. Małobądz, Grochów, Podlipie w X. Siewierskim, własność Jana Starosty Siewierskiego przed 1678 — po nim 1702 syna Kazimierza, po nim 1750 syna tegoż Stanisława Star. Będzińs. po nim tego syna Józefa hr. tego córka Ludwika wnosi je do Siemieńskich jako Grochów po 5 Generacyach i 150 latach
39. Męcina i [illegible] w Sądeckiem Anny z Krzeszowa Krzysztofowej M.
40. Mirowice w Proszow. Mikołaja Jaskła M.
41. Miroszów w Proszow. — o tym wyżej pod [illegible]
42. Mieroszowice w Łęczyckiem podobnie
43. Motkowice drogą Mikołajów Cholewów Szczęsnego i Synowca.
44. Mysłowice Miasto Szopienice, Bogucice, Brzęczkowice, Rozdzień, Rozdzieńska Kuźnica, Brzezinka Janów, państwo w X. Pszczyńskiem — o tem powyżej pod Ordynacyą.
45. Obiechów i Zarzecze w Woj. Krak. Kazimierza. po nim

47. Ogrodziniec - Bonar pisał się Baron na Ogrodzińcu

*) po przeszło 50 letnim posiadaniu synowcowi Sobiesławowi który majątek rozparcelował, a Zamek sprzedał Adwokatowi Chmielewskiemu

Własność jej córki Cezaryny hr. Aleksandrowicz

54a. Poręba Wielka kupiona przez Julię M. sprzedawszy Żyłowice

54b. Radziszów i Wola Radziszowska kupione przez Wiktoryę z M. Dembińską sprzedane przez Sobiesława M. Lisowskiemu.

54d. Rudołowice podobnież przez Wiktoryę z M. D. kupione, Sobiesława M. Radziszów odziedziczony przez jej synowca Sobiesława, przez tegoż sprzedany. Rudołowice odziedziczone przez tegoż Sobiesława

1750 Syna Stanisława po nim Józefa kr. potym córki Felicyi czynoszczej je do Wszystkom po 4. Generacyach i pro 80 latach

46. Odonów Woj. Krak. Tegoż Kazimierza po nim Syna Józefa Burgrabi potym Nepomucena. – Drugi raz Wacławowi Wojciecha a po tym Syna Jana M. – a więc 5ᵗᵒ M.

47 Ogrodzieniec Miasto, Zamek, Kiełkowice, Kostkin, Podzamcze Ryczów, Stubarnia, (Państwo) w Olkuskim Elbiety z Jabłonskich Kantowej M. potem Augusta.

48. Pawłowice w Woj. Krak. Stanisława Barania M.

49. Pstrostan Gabryela M.

50. Pieskowa Skała (Zamek) Sułoszowa, Przesinia, Kalinów, Wola Kalinowska, Wielmoża, Podzamcze, Milonki Sęspów; Konczany Dąbrowa, (Hrabstwo) kupił Jan po nim Sobiesława M. (w Olkuskiem) ten je zmarł*)

51. Prociece w Proszow. Zachny Prochiej Żony Mikołaja Chołewy – potem wraz z Granicami znów Anny żony Mikołaja M. 1411.

52. Podczerna: Brzozowszczna Petronelli z Brzozowskich Janowej M. powiej Syna Józefa.

53. Pozowice w X. Siewier. Marcina M.

54.ᵒ Rzemki w Krak. Woj. razem z N. 52. Jana M. potem jego Syna Józefa M.

55. Siemianowice w Bytomskim kupuje od Siemianowskiej Krzysztof – potem Brata jego Wojciecha Podw. Krak.

*) kto je sprzedaje

65. Zawada i Wołowice w Wadowskim Cyrkule – kupuje je Marya z Męcińskich hr. Janowa M. – sprzedaje [illegible]

Proboszczowice własność Tadeusza Mieroszewskiego.

po nim 1651. idą razem z Bauzowem – ale to wieś nie Henklów państwo Siemianowskie

56 Siemonia i Mierzęcice wójtowstwo w Ks. Siewiers. Kazimierza – po nim Felicyana.

57. Sulisków woj. Krak. Kantego syna Adama – potem syna jego Józefa, po tym córki Heleny żony Trepki

58. Wojanowice 1740 kupuje Adam od Kleinowskiej ten je odkupuje 1765 – potem kupuje je Kanty syn Felicyana, po nim też Augusta po tym syna jego Tadeusza x)

59. Winiary w woj. Krak. Anny z Krzeszowskich Mikołajowej Jurek M.

60. Wola Lubecka w przem. Jana Baranica M.

61. Wyżnianowice Gwardolina Wyżnianskich. Andrzeja potem córki jego Jadwigi żony Stanisława Mikosz M. 1459.

62. Zagórze, Klimontów, Niwki (państwo) w Ks. Siewiers. od Wojciecha Księżnej męża Korelia M. kupuje a 1776 Stanisław, po nim syn Józef M. – po nim druga jego żona Siemieńska.

63. Zabrze na Śląsku Anny z Strachanów Józefowej M.

64. Zatęże w Śląsku Wojciecha podw. Krak.

65. x) Zarogi w woj. Krak. Anny z Krochich Jakubowej Wyżnianskiej, po niej syna Bartosza, potem jego syna Mikołaja M. – więc w 3 generacyach – Razem z Kotrowcami Katarzyny z Olszowskich Mik. Cholewy M. żony.

66 Zawada z Garlicą Górną w woj. Krak. Wojciecha podw. Krak.

67 Żytowice i Kopyzki w Tarnowsk. Julii z Gruneckich Sobiesławowej M. Zamienia je na [illegible]

Kamienice

posiadali w Krakowie następujące:

1. Generoso Francisco Mroszowski in Mir. pow. haeredi Mcs Martinus de Zborow pal. posnan. Odolanow Szydlow. z Cap. zapisuje dożywocie Kamienicy w Krak. 1558. T. J. 18. 1384. 827.
2. Generoso Christophoro M. in Chropaczow haeredi Gs. Joannes Smolik de Kotphicz curiam suam Stradomiae ad Cracoviam, prope Coenobium Bernardinarum sitam sprzedaje 1591. CJ. 142. CR. 17.
3. Gen. Alberto M. Vicepalatino Crac. Rev. Alex. Mozilnicki lapideam penes Aciem, Apteka Krolewska dictam sitam sprzedaje. 1637 CJ. 241.
4. Tenuis Gs. Seb. Tarnycki lapideam Cracoviae pro 650 flp. vendit 1630. CJ. 229.
5. Magnificus Josephus de Mierosiowice M. Venator Lanciciensis sortes suas Lapideae Mierosłowskich dictae, tum sortes per Illustrem et Magnif. Joannem Christophorum in Mierosowice M. Capit. et Judicem Severiensem sibi donatas Mfco Szczratkowski sprzedaje 1747 CJ. 361. 1137. 306.
6. Felicyan Ordynat kupił dom na Ulicy Sławkowskiej (dziś Kremera), dla tego zwany Ordynacki, po nim Stanisława, potem Aleksandra ten go sprzedał – Ztąd myśl wybudowania Ordynackiego domu. 1)

(x) sprzedany Szwarcowi – odkupiony przez Annę Oederle Sobiesławową Mieroszowską i przebudowany, i znowu sprzedany.

IX. po Kluszewskiej odziedziczył — 4. 18. — 179

7. Jan Kanty syn Felicyana miał dom na Ulicy Sławkowskiej (dziś Hefelmajera)

8. i 9. Józef hrabia posiadał dwa domy od rogu Ulicy Sw. Jana (pod Szybką)

10. Jacek na Ulicy Kanoniczej pod Karyatydami

11. Janowie dom po Wielopolskich naprzeciwko Sw. Anny – potem Kluszewskiemu odstąpiony

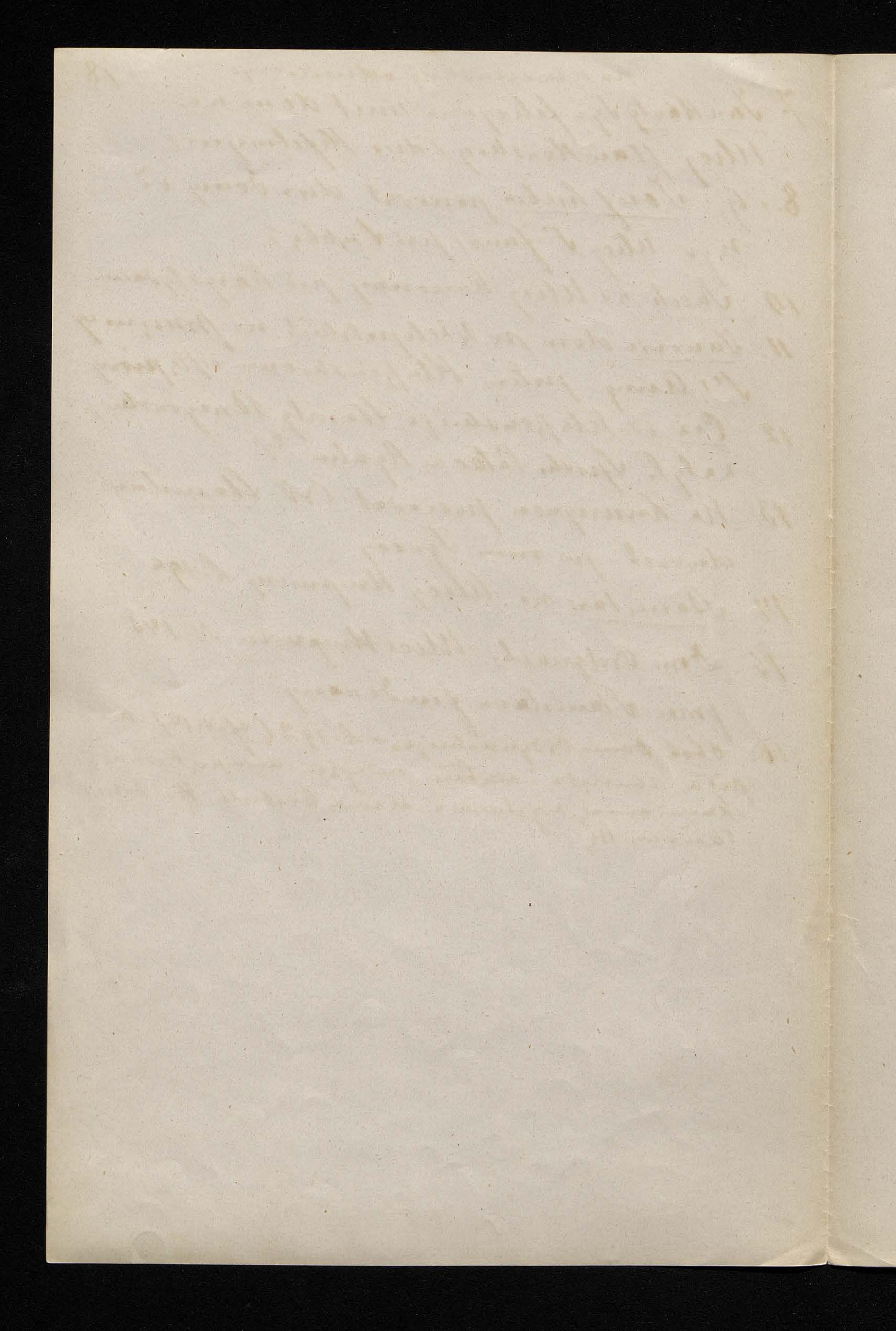
12. Ciż od Kluszewskiego Starosty Brzezowskiego nabyli Spiski Pałac w Rynku. 2/

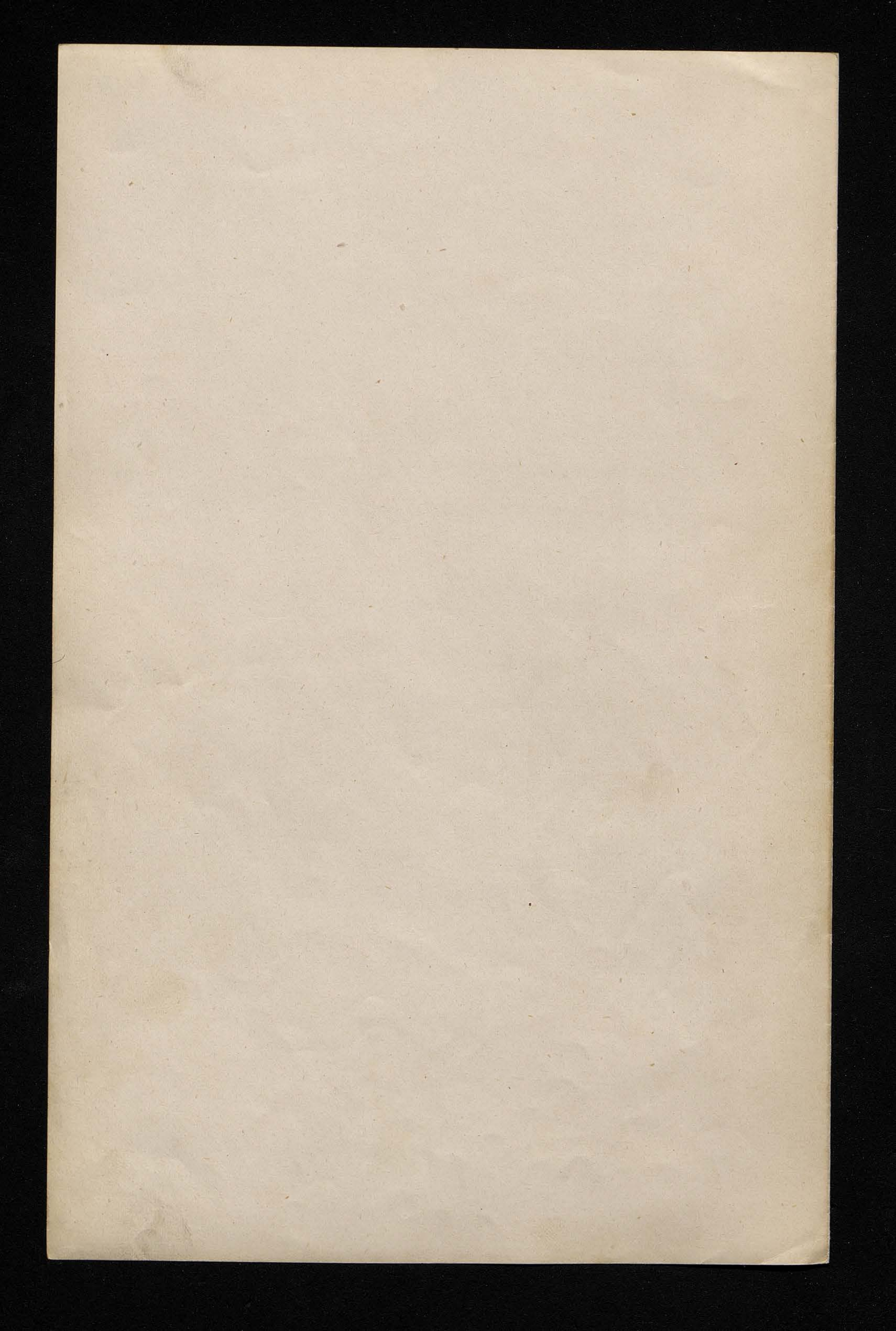
13. Na Zwierzyńcu posiadał Ord. Stanisław dworek – po nim Ignacy.

14. Stanisław na Ulicy Krupniczej L. 19a. (x)

15. Dom Ordynacki Ulica Krupnicza N. 145 przez Stanisława fundowany.

16. obok domu Ordynackiego, – L. 19a (Cf. N. 14.) kupiła, zburzyła i w tem miejscu dwupiętrową kamienicę wystawiła Anna Ceslerle Hr. Sobiesławowa Mi. i Kabowu sprzedała.

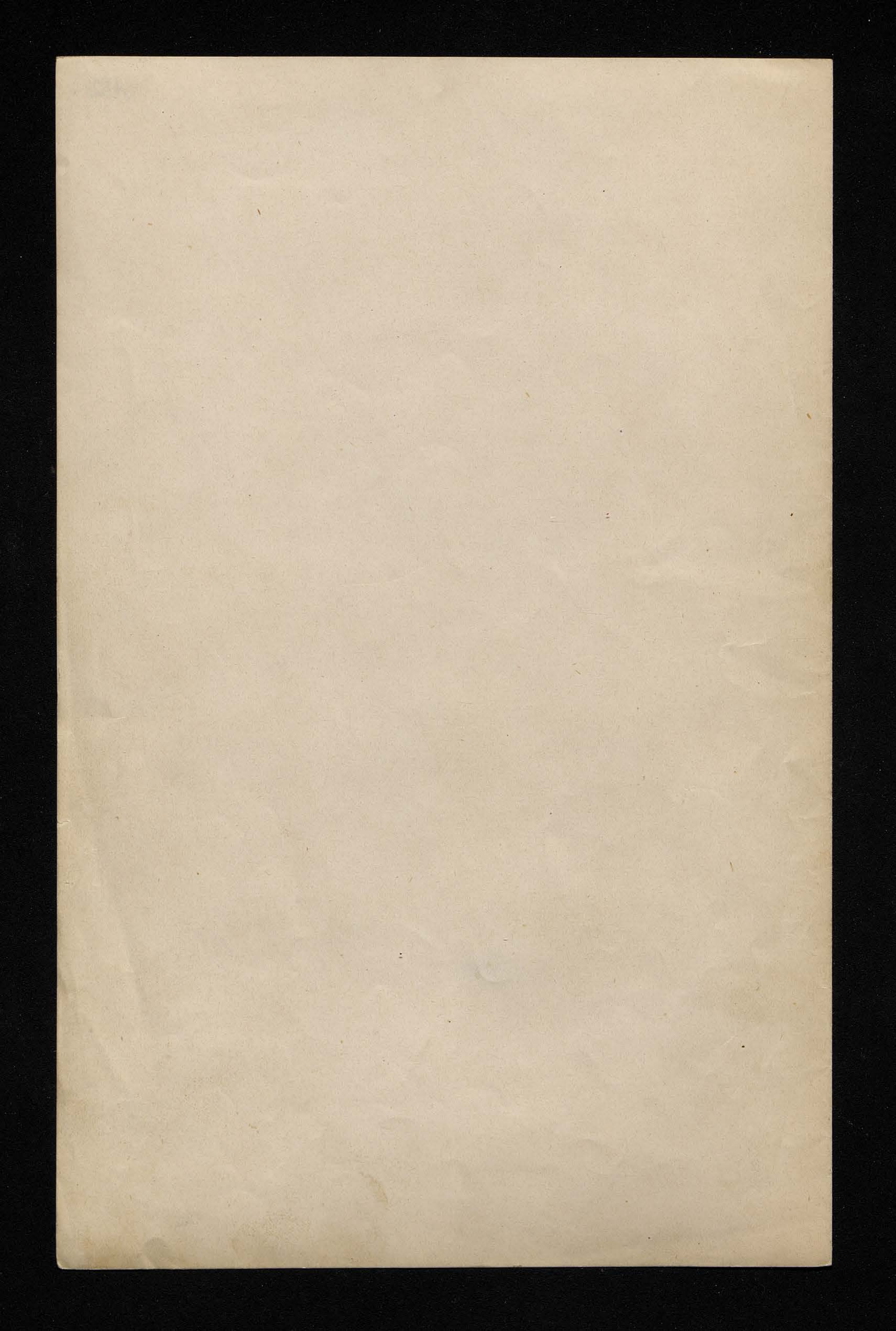

Przypisy do Rozdziału Dziewiątego

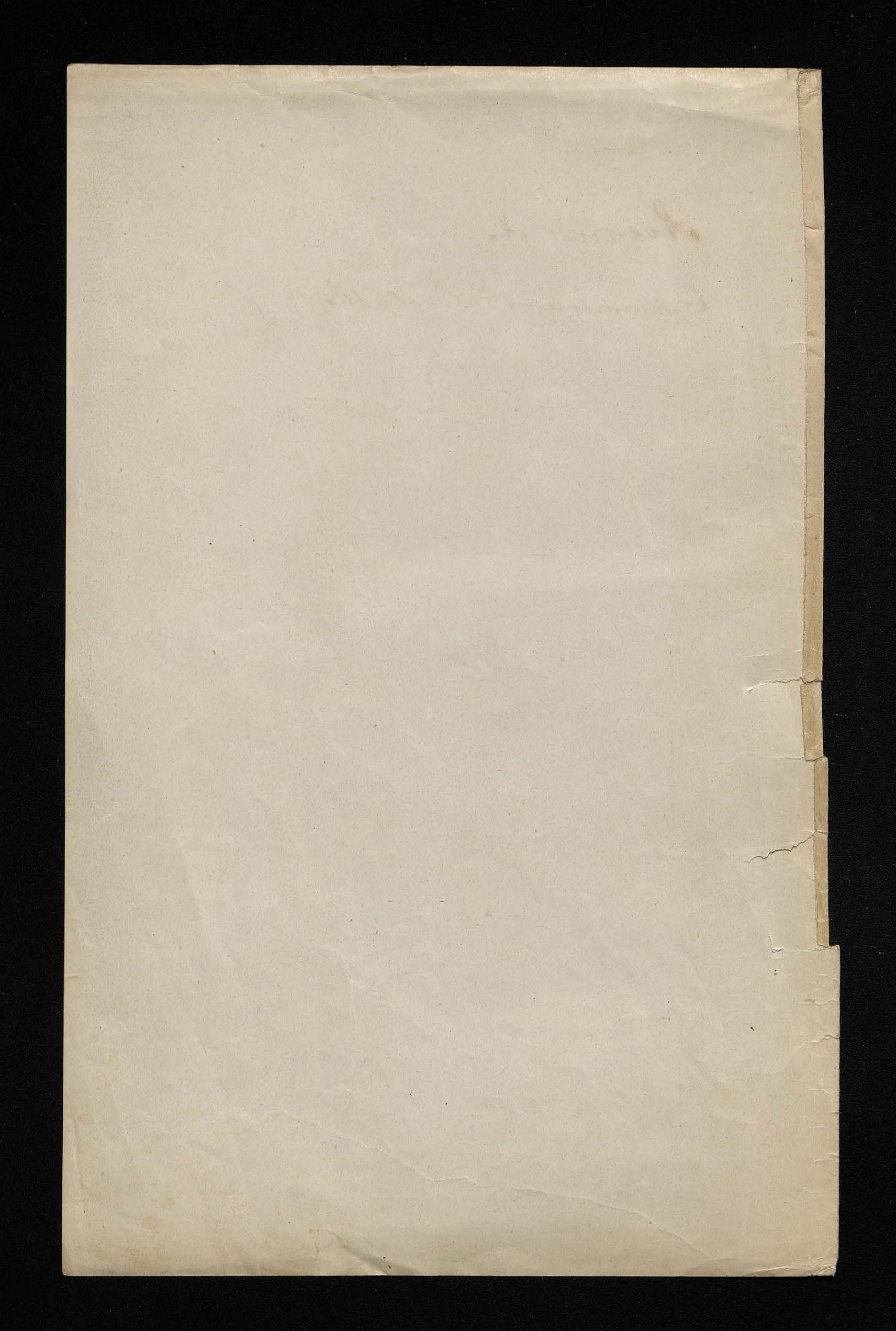
1./ Wcześniejsze dokumenta odn. do udziału w losach Zakładu nauk. M. Krak. – Maciej Józef Brodowicz Wykaz Zakładów 1815–1850.
p. XLVIII wynajmowano zajętemu prywatnemu w domu niegdyś śp. Ordyn. M.

2./ W piwnicach tego domu będący przez opuszczenia najszacowniejszego zwolenników pomnik z czerwonego marmuru średn. przedstawiający leżącego rycerza – ś.p. Sebastyana Lubomirskiego hr. na Wiśniczu Starosty Spiskiego, fundatora tego domu. Z tego od niego oderżnięto dwa blaty – tworzą stoły w Salonie – zaś pomnik darowany hr. Arturowej Potockiej, przez nią umieszczony w Kościele w Krzeszowicach.

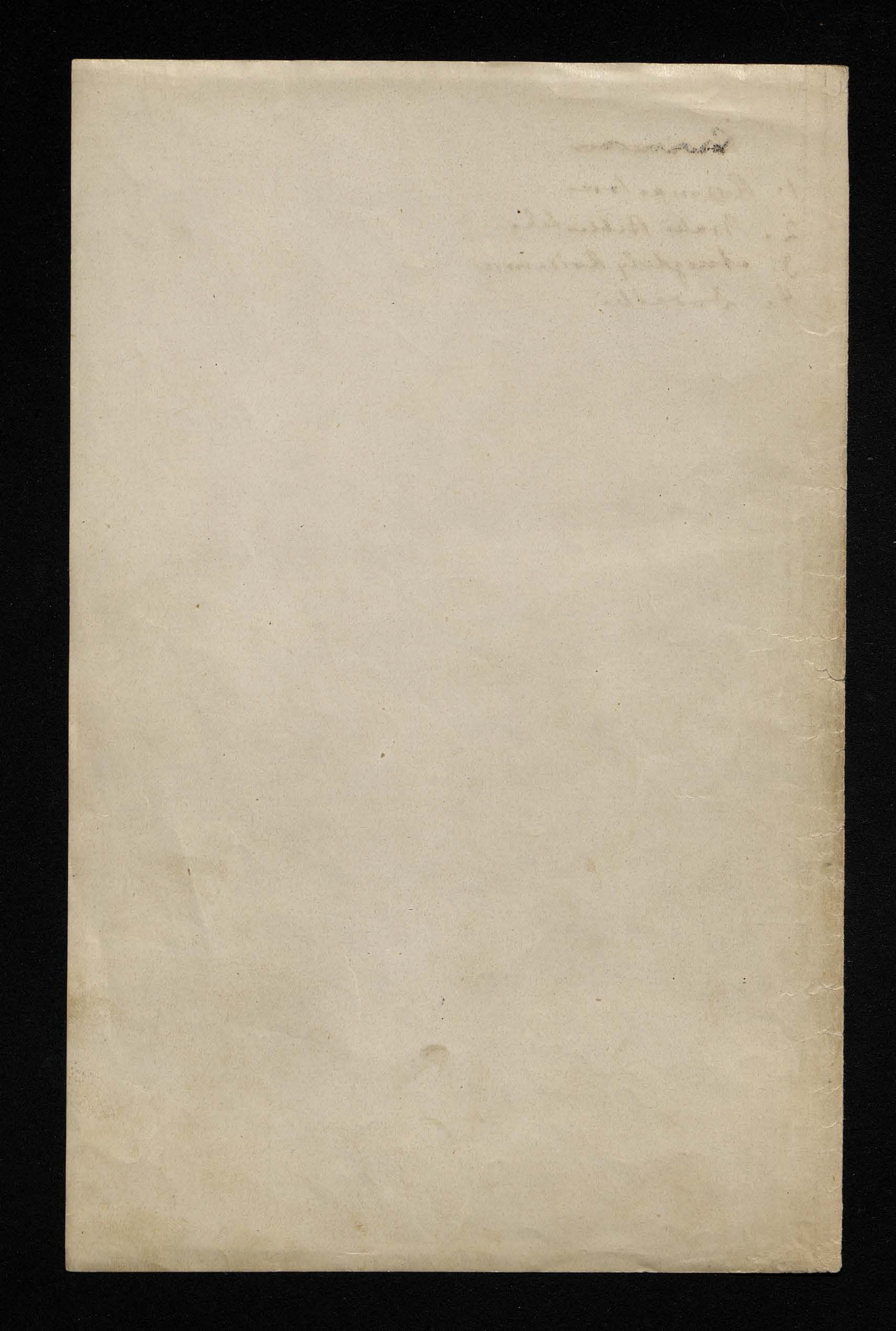
Rozdział X.

Rozmaitości i Dodatki.

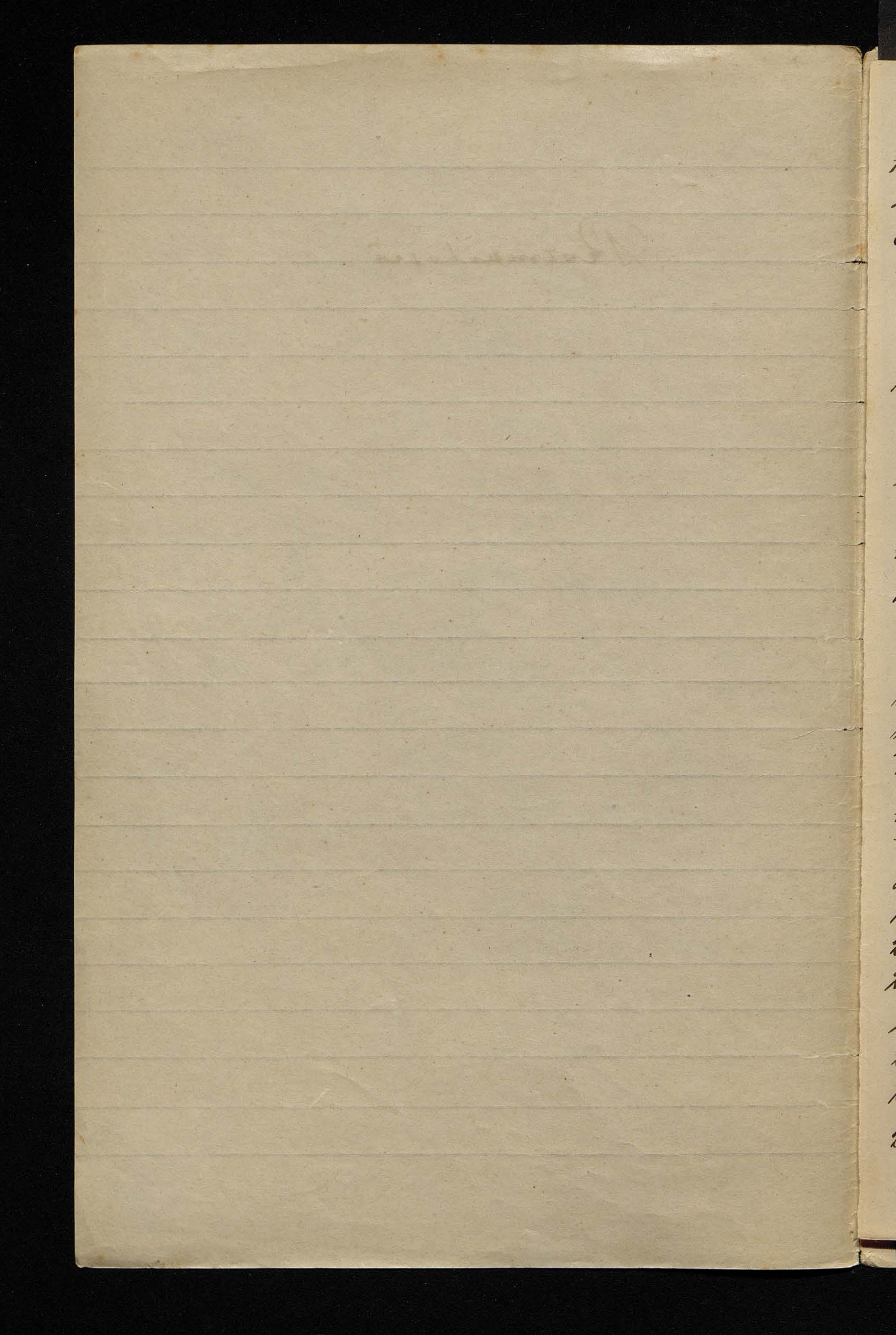
~~[illegible]~~:

1. Rozmaitości
2. Braki Biblioteki
3. Anegdoty Rodzinne
4. Dodatki

X.

Rozmaitości

Co by mogło mieścić się w Albumie ?

1. Widok Mieroszowa
2 " Mieroszowic
3 " Mysłowic
4 " Kościoła paraf. tamże zewnątrz
5 " " " wewnątrz dla pomników
6 Portret Krzysztofa fundatora Ord.
7 Widok Krakowa w 1657.
8. Bendzina w r. 1657 – i w 1770. –
9. Widok Olsztyna 1657.
10. " Częstochowy 1674.
11. " Biblioteki Uniwersyteckiej w Krak.
12. Widok pomników w kośc. P. Maryi w Krak.
13 " domu Ordynackiego tamże
14. portret Stanisława.
15 Widok Grobu Ordynackiego
16. pomnik u Śgo Piotra
17 Widok domu Tow. Dobroczynności
18 portret Stanisława Ordynata
19 Sala Arcybractwa Miłosierdzia
20 Portret X. Jerzego.
21. Portret Jana Ord. fund. stypendiów
22. Widok Mogiły kościelnej
23. Portret Jacka senatora
24. Pałac Biskupi
25. Kościół Św. Krzyża w Mysłowicach
26 " w Bendzinie
27 " w Zagórzu
28 " Reformatów w Krakowie
29 Portret Generała.

30. Widok Pieskowej Skały
31. Marcinowice
32. Rudotowice.
33. Pomniki w Sączu
34. Pomniki Salomonów w Krakowie.

X.

187 2.

Rozmaitości

Wszystkie Gazety od č $\frac{7 i 9}{10}$ 1868 donosiły o kradzieży kilkudziesięciotysięcy Reńskich Wekslowych ś.p. Dembińskiej w Wiedniu przez jej lokaja. (Czas).

—·—

Kronika Krakowska o pożarze Stajni przy domu Ordynackim Stanisława M.

Taż sama o końcach tegoż bliskiem ukończeniu w Wiśle

Taż sama o zamiarze zakupna Szachów srebrnych dla Cesarza Austryi – i Artysty Stanisława.

Też sama tejże o Borówkach.

X.

Bibliotece i Archiwum brak:

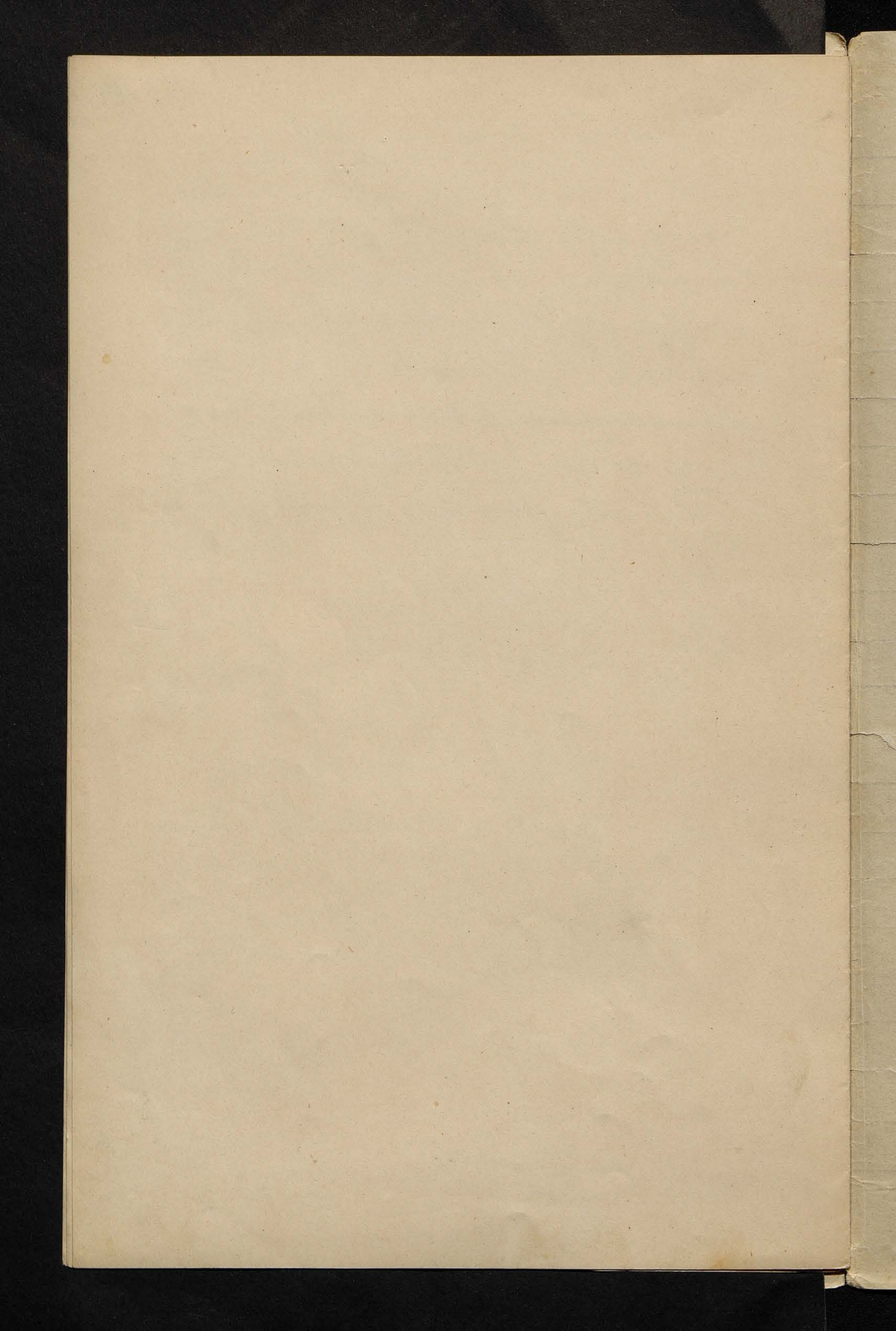
Flores Attici z obrazami greckiemi – niema ich w Bibliotece Uniwersyt. Jagiell.

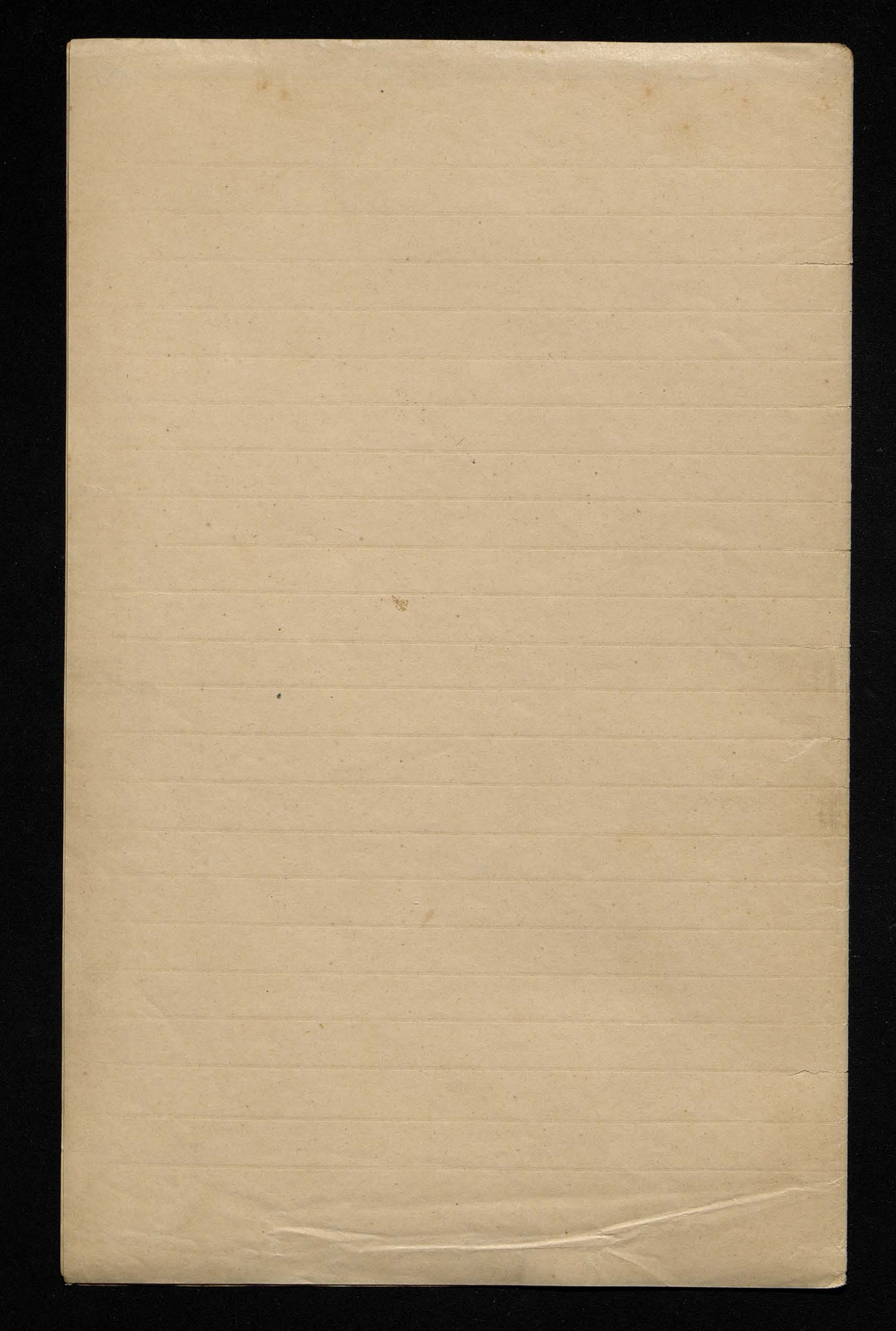
Feuilleton Czasu o Siewierzu z 1849.

Listów Ignacego M. do Rafał. Gawrońskiego w posiadaniu (Gymn. Sobolewskiego w Krak.

~~[illegible]~~

i Druk. i druków spisem w Tece 2. – III Spisem Druk., Broszur etc. jako takich wybieranych.

Anekdoty Rodzinne

zebrał
Stanisław hr. Mieroszowski

Wieden
1878.

192

7

Spis.

\# Zamężna 1° Voto za Hrabią Verdugo.

Wstęp.

Skromniejsze wiadomości Rodu naszego dotyczące, ze-
stawiłem, jak się dało, w „Sumarycznem Zebraniu" —
tutaj chcę zachować fraszki, drobiazgi, dzieciństwa,
ale stanowiące owę nić co to wiąże ze sobą znaczniejsze
przedmioty, — drobne szczególiki, ale wcale dodające
portretowi plastyczności, wyrazistości, — a chodzi
tu o drogie portrety naszej Rodziny. —

Najpierw co do kilku tradycyj.

Brat mój Sylwester powiedział mi iż w Rodzinie
miała być stara Ordynatów rezydencya, że ta pogorza-
ła i dopiero Dwór w Mysłowicach zbudowano. — Jest to
zupełnie błędne. Dzieło D. J. Lustig, die Geschichte
von Myslowitz dowodzi, że od najdawniejszych cza-
sów das Schloss zu Myslowitz, to jest Dwór, znajdy-
wał się na ~~tak~~ dzisiejszym miejscu. Może facecyo-
nista Alexander wymyślił tę tradycyę dla uspra-
wiedliwienia skromności swego dworu.

Krzysztof fundował Ordynacyę dla Synowca Jana
Krzysztofa — ten ~~miał~~ był[?] córkę Józefę wydaną za Schwe-
rengraebel. Józefa#: Otóż zdaje się iż ten za dziedzica My-
słowic się uważał. Tabliczka genealogiczna Ordynatów
przez Generała pisana wymienia Ordynatem Józefa
Schwerengraebel Mierowskiego. — Miał być proces o
Ordynacyę, który wygrał Józef znalazłszy w budynku w
Speichlern akt oryginalny fundacyi — Zdaje się że i
ta tradycya trochę upoetyzowała rzeczywistość.

O synach tego Józefa, to jest o Janie Nepomucenie i Wincentym Mieroszowskich mówił śp. Karol Mieroszowski ich brat stryjeczny, który ich znał dobrze że byli zniemczeli i źle po polsku mówili. – Lecz i ta tradycya też niewiele, bo ich ojciec Józef Burgrabia Krol. polski urzędnik, miał znaczne dobra w Polsce i dwa razy z polkami się żenił. Syn jego Nepomucen (podobniej polskiej tendencyi) ożeniony ze Szybowską – prawda że wnuczka jego poszła za pruskiego pomocnika P. Schimonsky [prawie] – polskiego pochodzenia a brat jego był [chorąży] Chorążym w Wojsku pruskiem ale [gdy się] zabił [się] spadłszy skokiem z mostu w Mysłowicach w 22 roku życia, [więc] nawet nie miał czasu zniemczeć – a i Pan Karol, który był źródłem, także był [illegible].

Utrzymuje mój Brat że Jan Krzysztof był Cesarskim Komisarzem przy odgraniczaniu Szląska od Polski. Być by to mogło – niepewny – ale nie ma też żadnych dowodów.
Tradycya zaś że August II w jego domu nocował jest fałszywa, bo według Geschichte von Oberbeuthen że działo się to w Deutsch-Piekar.
Kalendarza dedykowanego Janowi Krzysztofowi nie znam tem bardziej go nie zaprzeczam, tembardziej że P. Smoniewski guwerner Sobiesława słowny stróżej na Ukrainie, wiele dzieł Ojcu mnie ukradł – także i Aktów Mysłowskich, kiedy je Dr. Lustigowi wypożyczał[illegible] nowemu Kommisarzowi – Gdy ów który zapisał Akademii

zrobiono go po śmierci wielkim człowiekiem, mogło więc
niejedno zginąć mimo Brata przepisu Smoniewskiego.
Szczęściem atoli Brat mój wydrał stąd pewną liczbę pa-
pierów, zwrócił niebieską wstążeczkę — i prócz Szpady
Alexandra, który mu ją zachował — te ukradł Michał
Mrozdzelewski ożeniony ze Siostrzenicą Ordynata Łuszczka
Zborowską — wprawdzie odpowiedział on mi potem z
Akta, — ale co jeszcze u niego przepadło lub zgi-
nęło dowiedzieć się nie mogę.
Tradycya że Krzysztof założył Arsenał w Grodzkiej
Ulicy za Władysława IV — to zbałamucenie że chciał za-
łożyć szkołę rycerską —
A za tym pod względem to anachronizm, bo umarł
w Lutym 1679 r.

Przejdźmy teraz do Anegdot i to w porządku
pokrewieństwa.

X. Jerzy Kustosz Koronny

Że Ks. Jerzy Antoni zapisał wieś Czechy przez siebie kupioną synowcowi Felicyanowi Generałowi, to prawda zaś [illegible]. Ale jest tradycya że wieś tę i dwór w niej urządzony - dwór umeblowany - kredens, spiżarnię i piwnicę zaopatrzony X. Kustosz sprawił na obiad sąsiadów i kazał i synowcowi przyjechać. Na końcu obiadu kielichem ad hoc sprawionym wypiwszy zdrowie nowego Dziedzica Czech, i poleciwszy go łasce sąsiadów nadto do zaprzężonego pojazdu do Krakowa odjechał.
Puchar pozostał w Czechach - po Generale przeszedł na X. Kantego po nim na Augusta w Wojanowicach - i od niego go nabyłem.
W Czechach były dwa portrety X. Jerzego jeden a drugi tercio prenata, to jest Stan. Lelowskiego - pierwszy zachował właściciel owczesny Czech, Władysław dla siebie - drugi mi darował wraz z 3ma wazonami blaszanemi zbrany przed Kustosza urządzonej powolutemi. I z nich stanął na erkerze Oranżeryi Ordonu Brzyackim w Krakowie gdy tę stajnie się spaliły - 2 stoją na Dworze w Kamionowicach - na dwóch przystankach obejmujących oranżeryę i bibliotekę.-
Dom w Czechach utrzymał - lecz przy restauracyi zmienił Władysław do niepoznania - jest on modrzewiowy.
Jest tradycya że na Kępie czyli wyspie nawet [illegible] koło ogrodu płynącej, a strzeżonej topolami nadwiślańskie na [illegible] zbierali się goście i Kustosz wina - a gdy ani mostu, ani czółna dla nich nie postawiono, musieli tam bawić póki wina starczyło - Miało się to utrzymywać jakiś

u Felicyanów i u ks. Kantego.

Rzeczy wybrano bardzo i urządzono w familijnej Majętności. Dziś one najdawniej tylko w naszem ręku bo już w krótkiem posiadaniu. Pani Jenerałowa zrzekła do nich w potrzebie zgodze-ta.

Jenerał Felicyan.

~~Mazowsza~~ Wielkiej postawy i eleganckiej. Dziś przeżywał na dworze Augusta II i miał być bardzo przez niego lubiony. Był bogaty. – Gdy odziedziczył po synowcu Wincentym Wysłowice, oglądając takowe zawołał, wielkie kościoły – ale chudo, – bo wtedy kapelusz jeszcze lepszego znaczenia nie miały.

– Jeżeli prawda, miał on przed śmiercią wołać rządcy by wszystkie rachunki z całej administracyi do pokoju jego przyniósł – Co gdy nastąpiło powiedział „Rzuć to Asan w piec" – Na zdziwienie rządcy powiedział mu „Co ludzie mają kpić ze mnie i z Asana." –

„Rzuć to w piec" – przeszło u nas wyrażeniem na oznaczenie siły czegoś tej postaci – używał go najbardziej syn Felicyana Karol – i od niego mam tę anegdotę.

Felicyan żył dawno – Pani Jeneratowa jeździła 6 koni do kościoła – a obok kolebki konno komissarz, rezydent, którego nazwisko zapomniałem. Liberya miała być biała ze złotem, czyli ze złotem – Dlaczego te kolory? –

12

Żona Felicyana Helena Letowska, przez nią pokrewieństwo z Jordanami Kuropatnickimi, bo dwie jej siostry wyszły wtedy za mąż i z Łanczyńskimi, z których jedna, zamężna Klussewska, dama krzyża gwiaździstego, a synem Felicyana — jego ciotka zaproszona prosiła

Posyłam leśnie filiżanki ofiarowane Felicyanowi przy ślubie przez Panią Kuropatnicką.

Karol

Będąc Kapitanem Regimentu Dragonów Królowej Jadwigi cudzoziemskiego Autoramentu konsystował z plutonem w dobrach Pana Karpia gdzieś na Litwie czy Wołyniu. – Kochał się w córce onegoż. – To też wracając pod dobrą datą na kwaterę w nocy na pytanie Szyldwacha „Stój! Kto idzie?” – odpowiadał „„Amant Panny Tereny!” – Na jej imieninach przy obiedzie we dworze wniósł toast „Karp od głowy
„Szczupak od ogona
„A Panna Karpiówna
„Od serdecznego dzwona!”

Jako Adjutant Hetmana Wielkiego Koronnego Ksawerego Branickiego miał być świadkiem owej późniéj dopiero bardziéj znajomej sceny gdy Oficer Artyleryi Hetmanowi po obiedzie na ganku chcącemu do lulki zgasłéj swojéj zapalić na rozkaz „Porucznika Ognia!” – kazał strzelić z 6ciu armat na zapytanie „A to co?” odpowiedział „„Stosownie do rozkazu kazałem dać ognia”” – „Ależ ja do lulki ognia chciałem” zawoła Hetman, – na co Oficer „„Rzeczpospolita lulki nie kurzy, – do jakiego ognia służę, takiego daję.”” –

Wspominał Karol że u Hetmana światła przy wieczerzy tak gęsto były kielichy, że nienad-

nicy jeden za drugim pod stół spadali aż tylko jeszcze Hetman z Adjutantem byli na placu.

Żył w wielkiej przyjaźni Karol z ś.p. Rożyckim Majorem tegoż Regimentu w bardzo podeszłym wieku zmarłym w Krakowie — Znałem go i pamiętam — Gdy pi[illegible] bardzo był chorym, Karol odwiedzając go rzekł mu „Do Pana Bracie pełny puhar starego Węgrzyna a stężejesz" — a „kiedy o to chodzi odrzekł chory tym też nie sięgał"" — Niezgadzali się oni co do oceniania piękności dawnego munduru ich pułku — „Szlufy" chwalił Rożycki — Karol zaś powiadał że wyglądały „„jakby pies ozór wywalił.""

Lubiąc anegdotki i o sobie je opowiadał, — nieraz ich niezgodność okazując. Mówił mi że jeździł w odwiedziny do pięknej wdowy Pani Grzybskiej i jej się zalecał. Aż dnia jednego gdy z oświadczynami swej miłości wystąpił, powiedziała mu „idź Aść do ogrodu — tam są moje trzy córki, — wybierz jedną sobie, — a nie mnie starą kobietę" — Skonfundowany poszedł — a po drodze myśląc po czemby mógł poznać którą ma obrać, postanowił zwrócić się do najnaturalniejszej z nich — Gdy im więc powiedział że „dzisiaj bardzo gorąco," — a Panna Joanna odpowiedziała że „prawda, bardzo gorąco" — ją obrał, a nie te których jedna powiedziała że gorąco, — a druga że gorąco.

Była to Joanna Łączna i mądra i przywiązała Karola by
bardziej zatrudniał się gospodarstwem. – Mieszkali oni w
Krakowie – doszła jej raz wieść że Szydera cały las w
Desznie wyniszczył – posłała męża na miejsce by się prze-
konał. – On odjechawszy na górę z Brodzisławiem na-
kazał stanąć i zapytał stangreta „a widzisz ty Deszno"
Widzę panie – a Wiejski – a Trzciechowice (folwarki
– tak sama odpowiedź – a widzisz ty las? – a widzę
Panie. Jest las? pyta dalej „a kiedy się podział" pono-
da służący – „To nawróć" zawołał Karol – „kiedy się
las podział – jest las" – i wrócił z tą relacyą do Kra-
kowa. –

Jeżdżąc z Łężna do Krakowa, wstępował po dro-
dze do Czech, które wraz z Kazanowicami należa-
ły do Brata jego, Kantego Wierzbowskiego. Zaraz
po przybyciu szedł z gospodarzem do jego pokoju
Pan Kanty z Kominka dobywał butelki i przy
gawędce bracia wielce się bawili. – P. Karol
skarżył się na złe czasy, brak intraty, wielkie wy-
datki, – i prosił o pożyczenie pieniędzy potrzebnych
do Krakowa na sprawunki. – P. Kanty prawił mu
morały „Pan Brat źle się rządzi, pan Brat za dużo
wydaje" – ale pożycza na skrypt oddzielny, bez procen-
tu – Pan Karol wzruszony mu dziękuje mówiąc „
przecież ja bezdzietny, to całą substancyę Gucio

(August syn Kantego) po mnie zabierze." Zatat-
towawszy interes idę do dam – Zastaję je przy ka-
wie – Pani Kantowa (Jakubska z domu,) krzyknie mi-
ter zaraz z góry „Czemuż Jegomość Pana Brata
chciały sampanki wina niepoczęstuje?" – Jegomość
tylko tego czekał, każe przynieść butelki, – i jakby
były pierwej nic nie piły, biorą się do sceny odpo-
wiedzialny tylko „Zaraz moja Imość, jak
Imość rozkaże." — Wracając Panów Karolo-
wie z Krakowa – panowie znowu razem osob-
no – P. Karol pyta się „Wieleż ja też Panu
Bratu winien?" P. Kanty dobywa Skrypta z kan-
torka i zaczyna je przeglądać i sumować. –
Wtem P. Karol bierze skrypt na największą
sumę opiewający i wołając „ten szelmiec mój"
rzuca go w ogień lub pali nad świecą. P. Kanty
przestraszony pyta „Cóż to Pan Brat robi?" – Lecz
P. Karol do tego poruszony powiada „ja bendzie-
cy – wszystkę substancyę zabierze po mnie
Gucio" – i Bracia się ściskają – – W rok po
śmierci Pani Joanny z Grzembskich, Pan Ka-
rol ożenił się z Panną Teklą Betelowską – za
drugi rok urodził mu się syn Karol – a ów
Gucio – August nie otrzymujący w mamony

tej anegdoty nie ~~opowiadał~~ udzielił ! ...

Opowiadał Pan Karol że raz był wielki obiad w Deszynie. Dzieci przy stole siedziały – a jego ponieważ coś zwarjował, zakazy zamknięto w oficynie w pokoju na klucz. – Był głodny, patrzy – a tak zwany popychacz, to jest mały chłopak z kredensu niesie półmisek z pieczonym jęzorem z kuchni, będącej w tejże oficynie, do dworu. Wyskakuje Karol przez okno – chłopaka w łeb, porywa jęzora i wraca do swego więzienia, gdzie go pochłania. – Tym czasem pani Jenerałowa pyta Wojciecha Kamerdynera: Wojciechu a jęzor? po cichutku on odpowiada P. Karol go zjadł! – przeraziła się pani jenerałowa i westchnęła – tenże Wojciech zapytany raz czy to dobry talar czy nie fałszywy – obejrzawszy dokładnie i przeczytawszy ze ex marca pura (były i były zgrzywny ich bito) odpowiedział, dobry jaśnie Panie, w marcu bity.

– Z Wysłowicami sąsiadowali Państwo Pinoccy – ich przodek podpisał jako świadek akt fundacyi [illegible] – ich ostatnią, wodu meldował. Wojciech mówiąc przez nos: Panna Pinoconka. –

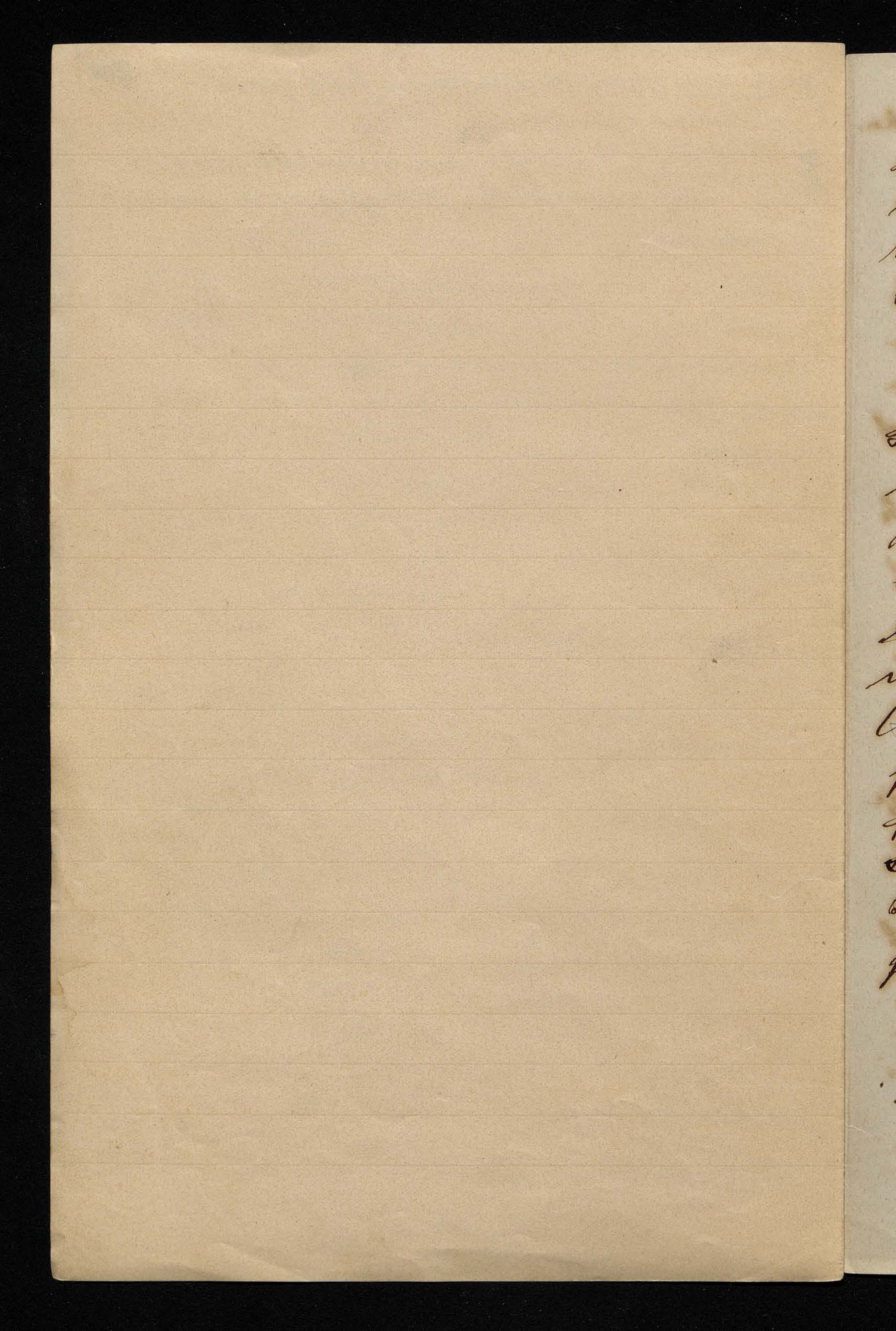
Nie wiem co to była za piosneczka, którą P. Karol lubił śpiewał: dukat, dukat, dukat bity, talar talar, talar bity, złoty – bity, szóstak bity.

na Kolędy nazywał Węgry: Babus, Kartabus, bekdolec szwedzki. –

Staruszkiem będąc, ciągnął patyczkiem, lub rysował z przyjaźnie
dla ludu widoki - Łabne sobie widoki wszystkich architektury
wyrysował - wcale dobrze - naturalnie tylko kontury i to
grubemi kreskami.
Na Sekretarzu miał mnóstwo drobiazgów. Gdy wnuki jego
Stryjeczne to jest trzy dzieci Jana do niego przychodziliśmy
do W. Karolowie wspólnie z moim Ojcem na I. piętro
Spiskiego pałacu mieszkali - ustawiał nas do szeregu, ręce
nam składał na plecach i mówił „wolno patrzeć a nie
ruszać" - w innem znaczeniu to mówiła moja Żona o
mężczyznach żonatych
Lubił żarciki - Guwernantkę mojej siostry p. Greter pytał
Avez vous déjà bue la cave -
Starego francuza W. Colson, bardzo brzydkiego tłum francuszczy-
zny dowodził mu że podobny do Napoleona - Wzywał lecz po-
mocy Solwiterów mówiąc Monsieur Votre grandoncle m'as-
somme avec son français.
Do Żony mówił moja ma chère
Na Wielkanoc uczył nas mówić:
Alleluja Dziaduniu, Chrystus z martwych wstaje
Dobrydzie Kozika na święcone jaje.
Był Kawalerem Krzyża Miechowskiego Bożogrobców - i ten
krzyż posiadał - szkoda że go wdowa po nim wraz z innem
niepotrzebnem srebrem [illegible] na co innego.
On miał najwięcej pamiątek familijnych - Bezpośrednio
Autograf Matki „Nauki i przestrogi" wstęga orderowa po dziadku
Ojca (u mnie) - przepaska (u mnie) Sylwetka na szkle
Matki (u mnie)
Miał przysłowie = Jakoś było, tak było, tyle się zwał Połczytko"

91. X. Jerzy wiersze okolicznościowe, lecz zaginęły. posiadam tylko dwa.

92. Józef Major znany był z humorystycznych poezyj, które tylko w odpisach kursowały. Niszczył je – posiadam ich tylko trzy.

Kanty.

Syn Felicyana, najprzód Chorąży, potem Porucznik Regimentu pieszego pod imieniem Najjaśniejszego Królewicza chodzącego, Cudzoziemskiego Autoramentu, Dziedzic Wojanowic, — Czech i Górki a Szablińskiej Dziedziczki Bzrodzienica ożeniony bardzo Zamożny i rządny. — Sędzia pokoju, — żądał pożyczki 100.000 Złpol od Nowo tworzącego się Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego — Dano mu tylko 93000 — Czem się zgromiony czuł obrażonym, uważając to za brak zaufania do niego — By więc pokazać że niejest biednym, sprowadził swego Mecenasa (Adwokata) Rejenta (Notaryusza) i innych znajomych w Kielcach do Cukierni. Po wódeczce spytał Cukiernika „Co waść chcesz za ten cały swój proceder?" — Jakto z sprzętami? zapytał zażądawszy „— Oczywiście, tak wszystko razem jak stoi i leży, — dasz za 3000, bo więcej nie dam?" — Przystał Cukiernik, — a Kanty otworzywszy drzwi prosił Znajomych i nieznajomych na wódeczkę, — a dawał Karmelków dla żon i dzieci — Całe Kielce się tam

Uleciały. Przybiega z płaczem i żona cukiernika
wołając „cóż teraz będziemy robić?" – i do-
piero się uspokoiła, gdy P. Kanty jej półki
i całe urządzenie sklepowe darował.

(Z Czechami graniczy Kolonia Brus
w tym Brusie miał stary biedny szlachcic
folwarczek. Żona chora, kilkoro dzieci, bieda
straszna. W dzień Św. Jana Kantego karo szlach-
cic prosi do siebie P. Kanty, i powiada że
tylko pod tym warunkiem mu pomoże, jeżeli
za danym hasłem wyprzedzonym podczas
Obiadu, – gdy będą pić zdrowie Solenizanta,
Szlachcic zabi chlew swój lub stodółkę za-
pali. – (Miało to wtedy Towarzystwo ubezpie-
czających od Ognia) – Szlachcic przeląkł się
zemonstrował – ale nadaremnie – Uległ więc
i przybywszy na Solenizanta i po strzale z
moździerza kamerdyner wbiega i donosi
że „na Brusie gore". P. Kanty wysyła natych-
miast bryczkę po biedaka i kazał żywego lub
nieżywego sobie dostawić, a tym czasem wy-
chwala przed swemi gośćmi jego przezorności
niebieję smutne, opłakane położenie

przyrósł na pół martwego szlachcica — P. Kanty jego zdrowie wnosi — jego do picia przymusza a na srebrny talerz kilkanaście dukatów kładzie i „co łaska dla dziada” do składki zaprasza. Ulżył się ucieszony, szlachcic Brus zmarł — a mnich kupił mu i chleba się jeszcze dorobił.

Powiadali o P. Kantym, że kupił od Kozaka szkaradną klacz z ogromnym łbem, a to dla tego, „żeby kobyła co ma wielki łeb i za niego była martwa.”

August.

Syn Kartego miał spazm i kurcz w oczach straszny — pro-
sił do protomedyka Dr. Jabłonowskiego sławnego leka-
rza w Krakowie, przedłożył spazm mijającego i prosił go
by mu co na tę słabość poradził — Jabłonowski dziwnie
się krzywiąc powiedział „Gdybym mógł terytoto (to i owo)
tobym terytoto od siebie zaczął. —

Przez ożenienie się z piękną panną Teodorą Bogusław-
ską wbrew woli Matki; przepadł u niej w niemiłość. Naj-
większe wrażenie zrobił duży majątek Ogrodzieniec, pożyczała na
lichwę od Żydów pieniądze, które w bardzo niepotrzebne straty
mnożąc że dokazała tego, że nie będzie jej za co pochować — Ojciec
po jej śmierci August chciał wyratować Ogrodzieniec, zawi-
kłał się w procesa, — i celu nie dopiął — i gdy śmierci uni-
kał i Kaganowice przyłączył, wtedy też przyszedł do zata-
rgi i spółkowania z sędziami i adwokatami.

Gdy ojciec umarł, tłomaczył to wstrętem jaki ma do tych
stworzeń, które kiedy głodne beczą — kiedy syte beczą — gdy
sieroto beczą — gdy smutne beczą — a więc których nigdy zro-
zumieć niemożna. — Opowiadał że ma groch w polu we-
soły, bo się śmieje i zęby wyszczerza.

Cierpiący na podagrę odpowiedział przyjacielowi odwiedzają-
cemu go i prawiącemu morały „jak Cię kocham, gdybym
jeszcze raz na świat przyszedł, tobym.... tak samo żył jak
tę razą!" — A córce która mu przedstawiała projekt jak będą
żyli gdy stryjka wstanie, że kupuje wino i wódkę — a tylko
świeżą wodę pić będzie — odrzekł „to będę miał żyć jak kro-
wa!" —

Lubił on o swoich procesach niestworzone opowiadać
rzeczy. — Żyd któremu upłynął czas dzierżawy niechciał

wyprowadzić się z dzierżawionej, a w środku lasa położonej
karczmy. Zamiast udawać się opornie do tygodnia, kazał
August jednej nocy obłożyć karczmę ogromnie czystym
wałem ze ziemi. Żyd odcięty od ludzi zarobkiem od wody
zaraz kapitulował. Mając wyrok exmisyjny na dzierżawcę
folwarku, zamiast pojechać po komornika kazał wnieść
do jego mieszkania parawan, stolec, różne sprzęty, wszyst-
ko assafetidą wysmarowane. Na zapytanie co to ta-
kiego odpowiadają ludzie to meble P. Mieroszewskiego
który się tu sprowadza. Smród był straszny — dzierżaw-
ca bał się prędziutko gratki, ... by przyniosło ... kum-
nat wyprowadzić, zaraz folwark opuścił
Dla większej intraty z propinacyi chciał podnieść sławę
tamtejszych jarmarków — kazał więc ogłosić że wydają
tamże darmo bigos. Przez oszczędność jednak nie kazał
do kapusty wrzucać mięsa, tylko kawałeczki bu-
raków surowych do kupy, co doskonale wieprzowinę
udawało. Amoratorów zaś prosił na obiad — gdy wielu to
co dać na pierwsze kazał lebiody ugotować dać na ogrom-
nym blacie porcelanowym znalezionym w składzie.
Lebiodę zaś ugarnirować w około 24ma medalionami z
jaj sadzonych. — Goście nie brali się do tej potrawy brali
ale był tam także młody malarz, temu to smakowało
więc na wezwanie banco Panie ...ciechowski zjadł
wszystkie medaliony i całą lebiodę.
O tej kuchni po szlachcie opowiadał że była gotowana tłusto,
łojisto i brudno — bulion kucharz wyparzał ze ścierki, a
przy biciu pianki palił fajkę na kościanym cybuszku
Raz w Krakowie mówił do portiera hotelu Pollera że mu ko-
niecznie zaraz kucharza potrzeba. Zaledwie człowiek to słyszący
zgodził się, wziął 5 f. zadatku które zamówił sobie, z
narzędziami do Wygiełzowa przyjechał. Był to murarz nie
mający wyobrażenia o gotowaniu. 5 f. przepadło a murarz
poszedł w świat.

Major Józef

Szwagier Augusta - z siostrą jego Eleonorą ożeniony. Sławny dowcipem i wierszy okolicznościowych - których jednak nie zebrał i nie dozwalał zbierać; a których wiele między ludźmi krąży (acz niejedne bardzo śliczne.) np o Olszewskim co się ożenił z Kaniczówną Dembowską, ta którą się starał Gelazowski.

Od Kan. kr. Bystrzanowskiego nader korzystnie dzierżawił Kacice, niedaleko własnego majątku Sulisława czy żoninego Czech. - Gdy księża inni o wiele więcej ofiarowali i przekonał się że czynsz jest za niskim, żądał od Józefa niejakiegoś podwyższenie kwoty. Ten mu na to „Żebyś mnie w Popie pocałował - to grosza nie dam więcej". Kanonik odpowiedział „Całować nie będę - a wsi więcej nie wypuszczę!" i dla grubiaństwa upadł interes a wielkie znacznie zrobione wkłady w gospodarstwo przepadły.

W późniejszym czasie trochę zdziwaczał - i lubił niektóre potrawy sam sobie gotować.

Hrabia Józef

Syn Stanisława Starosty Bendińskiego i Magdaleny von Szaub Niemki – Z wielu dzieci on jeden się uchował.

Otrzymał Ord. S.^tu Stanisława za wprowadzenie poprawnego chowu owiec – Od orderu tym, to jest ze wstęgą przez piersi siedział w domu nawet w ciągu roku. – Gdy jakiś oddział Konfederatów albo opryszków rabunkowych się udających wpadło do Ślązka i uprowadziło dla okupu hr. Haenkel v. Donnersmark ze Siemianowic – mieli jako represalią aresztować prusacy Józefa. Jest to tradycya ustalona – ale dowodu na takową nigdzie nie znalazłem żadnego. – Od Fryderyka Wilhelma II otrzymał hrabstwo. – Był niezmiernie nadęty i zarozumiały. Wrota od podwórca gdzie był Zajazd w Zagórzu przed dwór były zawsze zamknięte. Trzeba było przed niemi wysiadać i iść do dworu piechotą. Gdy Namiestnik Król. Pol. Książę Zajączek kraj objeżdżał, zapowiedział się z wizytą u niego. Zajeżdża – a tu brama zamknięta. Adjutant Księcia Major Józef Mieroszewski kazał żandarmowi pomódz – i wrota się otwarły i Namiestnik wjechał – ten widział to hrabia z okna. – Gdy więc potem przyjmuje i Książę mu powiada: „Hrabia tu bardzo pięknie mieszka" – odpowiada mu na to: „Mopan panie, bo ja tu u siebie jestem Sułtanem, a mopan, panie Wezyr." Fryderyk Wilhelm IV będąc w Mysłowicach a chcąc go odwiedzić, gdy się o tem dziwactwie nieotwierania bramy dowiedział, – wysiadł przed nią i piechotą poszedł do dworu.

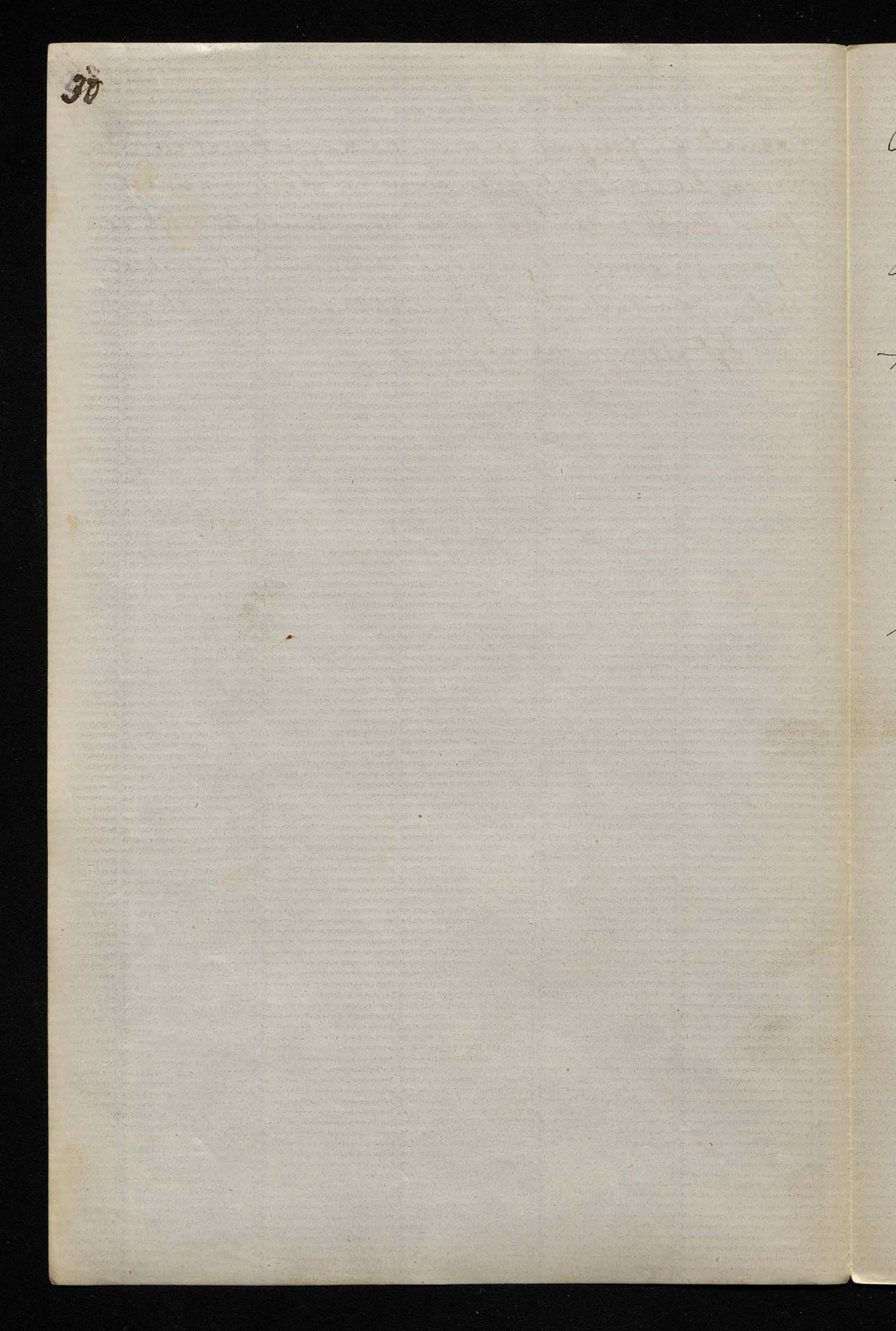
Lubił młodszego Brata Karola. Gdy ten do niego na dłuższy czas w odwiedziny przyjechał, – a objadłszy się czegoś na żołądek zachorował, Józef narobił pigułek z chleba, mąką je obsypał i niemi i dietą chorego wyleczył, ten powiada.

nał „Żeby stróż mopan panie tyle zjadł, toby zachorował.” –

Bardzo lubił też Stryjecznego Synowca swego Alexandra – Ten gdy w Krzeszycach gospodarował w królestwie, przyjechał w odwiedziny do Zagórza do Stryja. – Pyta on go „Masz mopan panie owce?” – odpowiada że tyle a tyle sztuk, i t.d. „ale ich mopan panie przecież nie dość cię?” „A wołki to ich tam czasem pociągną!” – „Mopan panie „ja Mopanowi dam stryjego barana, dam mopanowi „owiec pięknych ale niech mopan panie przyrzeknie że tego „owczarza wypędzisz, mopan panie to złodziej.” Ledwo się uspokoił. Główny owczarz objeżdżający owczarnie miał po Stryju rocznie 1000 talarów, a przy obiedzie jeżeli coś było, co sądził Józef że może przyjemność zrobić, to sam kładł na talerz i posyłał „Mopan panie dla pani owczarzowej” – albo „dla dzieci pana owczarza!” –

Gdy Alexander został Ordynatem Myszkowskim, długo oba żyli ze sobą – Raz w niedzielę po południu, jednocześnie wybrali się oba by jeden drugiego odwiedzić – Wtem powiada Stangret do P. Józefa „Pan Ordynat jedzie do nas” – „a kiedy on do nas jedzie, to nawróć że zaraz” – bo go chciał w domu przyjąć – lecz w tej chwili powiada Stangret do P. Alexandra „Jechał ku nam pan hrabia ale jak nas zobaczył, kazał nawrócić” – To i ty nawróć na to Ordynat – dość długi czas minął – aż się to gdzieś [illegible] wyjaśniło. – Raz miał P. Józef powiedzieć do Alexandra „Opowiadaj mopan, a ja będę spał [illegible]”

„ A wszyscy to byśmy się za dobrze bawili –
Zdarzało się Józefowi że chory na nogi – kazał się wcze-
snym tureckim jak przedtem nosić na krześle o noszach [oyk]
przez dwóch lokai – gdy go do obozu zanieśli, a tych żoła-
czyny go zerwał taneczek i tańcem się zwrócił,
zeskoczył z krzesła p. Józef i uciekł do domu – ale potem
już był zdrowym na nogi.

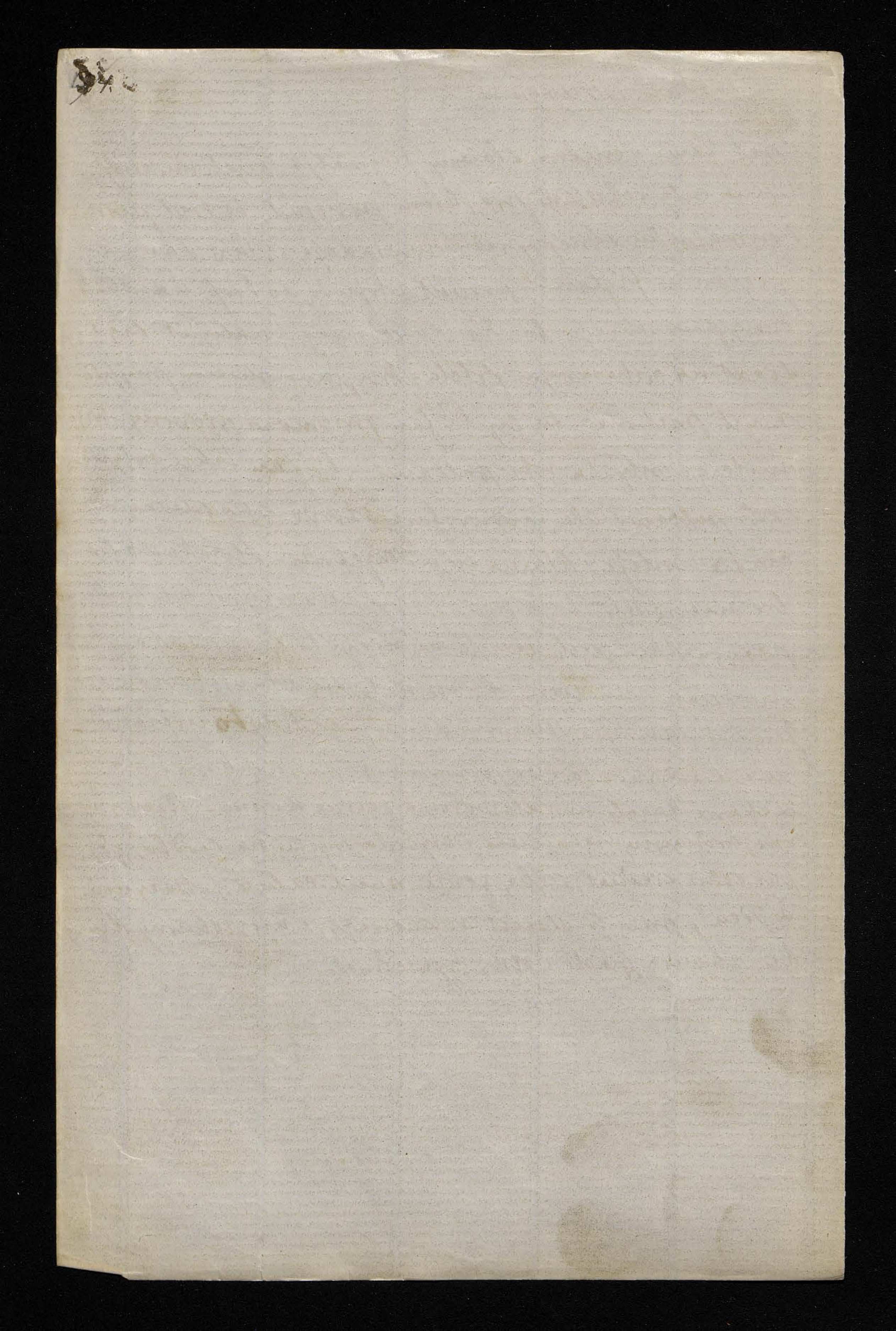
Senator Jacek.

Człowiek zacny - uczony - poważny i cichy. Ożeniony z Wilczkówną - mieszkał przy nim staruszek teść jego P. Wilczek a że był odludek - więc wymyślili ludzie na niego że był dworzaninem Wojewody Potockiego [illegible] że nawet wiedział o całej sprawie p. Komorowskiej. Zapewne wszystko plotka.

Najstarsza córka jego Lucyna bardzo była wesoła. Opowiadała anegdoty o pewnych panienkach - na Examinie pytają z historyi o Numie Pompiliuszu - panienka odpowiada „stara to historya, która dziś się skończyła jak wszystkie zawsze się kończą, że Numa poszła za Pompiliusza. — Zapytana o trzy cnoty kardynalne odpowiada „wiara, nadzieja i ... rumieni się i ze spuszczonemi oczami odpowiada miłość.

Jan z Odonowa

Brat Jacka Senatora – sławny flegmatyk. Jeżeli mu mój Ojciec cały sekretarz przetkiem popsuł, to brał pióro i pomaluteńku skrzypywał, powiadając „Pan Jan – figlarz – figlarz." poszedł z wizytą do Prof. Wojciecha Krzyżanowskiego, bardzo dowcipnego, ukłonił się i siadł na wyskaszanym fotelu – Krzyżanowskiemu przyszła myśl przekonać się czy P. Jan przemówi pierwszy – więc milczy i wystukuje obu palcami – P. Jan także wystukuje obu palcami ale w odwrotną stronę – po pewnym czasie, wstaje, kłania się – i wychodzi – Storka do siebie niewielki: Żona jego Marya z Kurowskich była wielką pasyonatką – jeżeli zaczęła na niego łając i wołała „nudziarz, nudziarz", to on nisko się kłaniał mówiąc piękne – damy – śliczne – damy, – a wtedy to nieporozumienie się wyjaśniło i on powstawał zwycięskim. – Lekarze kazali mu dla zdrowia jeździć konno – pierwszy raz, wdziawszy rękawiczki i wydostawszy się na siodło, gdy już dobrze siedział, rękę żonie rzucił całusa „Marynia à dieu", przez to stracił równowagę, i niezrobiwszy kroku, z konia spadł i rękę zwichnął.

Stanisław Ordynat

opowiadał że na Sejmiku wojew. Krak. w Proszowicach Małachowski był Marszałkiem. Ksiądz pewien napisał mu mowę zagajającą z uwagami w nawiasach — on zaczął odrazu czytać bez względu na parentezy „Jaśnie Wielmożni, Wielmożni, Urodzeni, Nam wielce „Mościwi Panowie a Bracia tu się trzeba ukłonić" Ze śmiechem szlachta chórem zawołała „to się ukłońmy!"

— . —

Na drugim takimże Sejmiku obradowano nad zaprowadzeniem mundurów obywatelskich Wojewódzkich. Marszałek pyta jakiego koloru ma być kontusz? — Wrzawa, hałas, każdy z inną barwą się wyrywa „Cynamonowy, cytrynowy, jabłkowy, tabaczkowy, piernikowy" — niema zgody. — Szlachcic z kąta wstawszy prosi o głos. „Oto kontusz niech będzie stalowy!" — Zgoda! wrzasnęli wszyscy, każdy bowiem, niemogąc swego projektu przeprowadzić, wolał zgodzić się na ten niespodziewany niż przystać na wniosek antagonistów. — „Jakiegoż koloru ma być żupan?" pyta Marszałek — Wszystkie poprzednio upadłe projekta znów podnoszą głowę. — Zgiełk większy jeszcze. Szlachcic ów wyciągnąwszy znów o głos prosi, — z zaufaniem wszyscy ku niemu się zwracają — a on powiada „kiedy kontusz stalowy, to niechże żupan będzie żelazny!" — poznano że drwi sobie — Dalejże na niego! — „To zausznik królewski, — rozsiec go na szablach!"

Potem będąc na Wielki Sejm czteroletni, gdy raz z zamku wracał do siebie, musiał po drodze wstąpić do jakiegoś domu. Wtem słyszy że go stróż od wewnątrz zamyka. Na pukanie i wołanie stróż pyta „a któż tam?" — „poseł krakowskiego" odpowiada zamknięty — „a to s... w krakowskie" tem dziwny federalista na to i dopiero wypuścił za dobrym okupem.

Wspólnie jemu i Józefowi ofiarowanego tytułu hrabskiego od Fryderyka Wilhelma III nie przyjął.

Z Kołodziejski Rządca w Mysłowicach — (a Ojciec inżyniera w Krakowie) miał być jego synem naturalnym przynajmniej Kołodziejscy się tego niewypierają.

Najpiękniejszym pomnikiem po nim zostałe przez niego Towarzystwo Dobroczynności. — On nakłonił do zapisania się na Członków Królewicza polsko-litewskiego Jaśn. W. Xia Sasko-Cieszyńskiego Alberta męża Arcyksiężny Chrystyny — i Xcia Anhalt-Koethen-Pless — tj. Xcia Pszczyńskiego, który był suzerenem nad Mysłowicami.

Alexander. Ordynat.

Odziedziczywszy po Ojcu Krzęcice, dom Ordynacki w Krakowie i Mysłowice zaczął żyć nader wystawnie. emulował i to z dobrym skutkiem z Arturem Potockim. Miał kilka wierzchowców w stajni. Brat Ignacy dodawał konceptów - do kaplicy kamiennej, grobli murowanej, krytej rajtszuli, w szyn-skie malowania zdobnej - urządził ogródek z altaną malowaną perspektywicznie w kolumnadę - w niej stała grupa gipsowa Ifigenia w Aulis roboty Ignacego, bo sam w tym domu miał na parterze ~~miał~~ pracownię rzeźbiarską. - Urządził ~~tam~~ dioramę - nawet zachciało się Ignacemu obserwatorium astronomicznego - ten na to Alexander nie przystał. - Na taką skalę żyjąc, trzeba było Krzęcice i dom sprzedać i wynieść się do Mysłowic. -

Lecz i tam fornale w liberyi - konie fornalskie poradne częste [ich] sprzedawanie i kupowanie ~~koni~~ (czasem tych samych), tak że Alexander Szembek z Kościelca jak nie miał pieniędzy mówił trzeba Ordynatowi w Mysłowicach jakie konie sprzedać) - wydzierżawianie folwarków - a potem gwałtowne ze odstępnem zrywanie Kontraktu dla zakładania w Janowie ogrodu angielskiego - meblowanie trzech domów w Mysłowicach w których się na przemiany jadło obiad - spało lub śniadało - oddanie się w ręce Freundowi Żydowi a potem co gorsza p. Winklerowi, - musiało doprowadzić i doprowadziło do Katastrofy - Ordynacya zamieniona na pieniężną - Alexandrowi zostało do życia tylko pa-

wyprawie dworu i ogrodu i Leibrente.

Przyjął on wszystkie okolicznościowe, jak owego Branewskiego Ignacego, właściciela Brodka. Który wieczór odebrał go z latarnią – a gdy latarnię stłukli posłał ją Aleksandrowi dla sprawienia szyb – wiersze te są

Gdy kto gościa zatrzymuje
Niech latarni nie żałuje.
Mała strata gospodarza
Dla gościa się nie uważa

Lecz puszczamy żarty na stronę,
Bo szyby w latarni stłuczone.
Nalakuj więc robotę
Gdzie szyb nie ma się drasztoka

Szklarz niech to sprawi zagodzi
Chłop niech ust oci, szyb nie chodzi

A postanowiwszy się na Ormianskim zemścić sprzedał mu jakieś charty, mówiąc że są liche, gdyż Ormianskie mnóstwo zajęcy wszystkich w sieni żołnierzy do nich się zapełnił – a nie wiedział że to zające strzelane i skupowane ad hoc.

I w Mysłowicach przyjęcie wierne. Sam widziałem dziękowanie do X. Marcheffki tamtejszego proboszcza jakiejś perorę.

Bawił się w jakiś dwór fantastyczny. Pani Szczypuska żona lekarza miała tytuł Wojewodziny. Umiał był Biskupem. Nauczyciel szkoły Rektorem Uniwersytetu i t.d. dopiero w imieniu Wojewodziny do niej gości zapraszał – sam był to szpotrebo – woźnymi, kucharza, stróża, a on chodząc mówił po cichu do gości – Niech Baby za wiedzą – sklepał wszystko ściąga.

Później miał jakiegoś skrzypka u siebie, który grał solo – i razem duety grywali.

Własną wioskę Maciejkowice zapisał Paulinie hr. Złotowskiej siostrzenicy swej którą lubił.

Wychowywał Alexandra Łyżę, nazywał go Mirowskim, syna organisty - myśleli ludzie że to był jego syn naturalny ale tak nie było. Ten Mirowski miał sam posiadłość ale ją stracił - bawił się w demagoga - był potem koło Krakowa pisarzem gminnym - rozpił się - już umarł.

Ordynat Ignacy

natury czynnego i niespokojnego umysłu. Gospodarował na Górce pod Krakowem – ale ją wnet sprzedał. Miał dworek na Zwierzyńcu, tam sprowadzał krakowskie towarzystwo, miał bacik na Wiśle. – Kochał się w Pannie Szturm, gdy już długo gości było – a ona pewnie nienadczęsto patrzała na Barometr czy będzie Szturm. – Kochał się w Julci Grodzickiej – ale nie dbał co ona – gdy namawiała go by ją z Aleksandrem wyswatał powiedział jej „A za cóż mnie ty masz". Pozostało po nim wiele rzeczy lekkich, eleganckich. – Był powszechnie kochanym. Malował ~~[illegible]~~ olejno z talentem. Jego portret własny jako malarza – i Aleksandra Kosino – oba w Zborowskich są wcale niezłe. (mam ich dobre kopie). Trudnił się rzeźbą. Miał pracownię w domu Ordynackim. Krzysztof Kornecki mu pomagał – Henryk Wojciech Stattler, późniejszy profesor, u niego się uczył – ten mi powiadał, że wprawdzie nauki tam nie było ale że Ignacy miał wiele talentu. Grodzicki miał bardzo piękne ~~[illegible]~~ odmodelował. Chciał Krakusa zabijającego smoka darmo zrobić jeżeli mu miasto kamień pińczowski dostawi – i ustawić tę grupę na plantacyach – gdzie teraz pomnik Straszewskiego. – Model był wykończony. Z rzeźb jego nic nie pozostało – bo trudno żeby uważał przez Bazar nadzwyczajnej wielkości z drzewa – i Napoleona III pół wielkości konno z Cynku w jego Villi we Francyi. Tam bowiem osiadł wyjeżdżony i zakupił górę Capo de haut pod miastem Pau ~~w Pireneach~~ – departement de basses Pyrenées. Dom wyrestaurował, drogę jezdną na tę górę wielkim kosztem zrobił. Nazwał tę villę Mont-joie. W Dwyrzeciej ~~[illegible]~~ zapisał ją kolei Chlebowskiemu – po jego śmierci. Mój Ojciec ⅓ darował Solikowskiemu – ten odkupił ⅓ od Ludwika Grodzickiego, który-

ceniu jego Babki a naszej Ciotki siostra Ignacego trojgu dzieci darowała – i od Modzelewskiej 1/3 którą ja od ~~swej~~ Matki Zborowskiej drugiej siostry Ignacego w danie otrzymała – Policatow chciał tam nieczynić – ale plan ten upadł a realność on sprzedał.

Ignacy młodym chłopcem będąc uciekł z Mysłowic i wstąpił do Braune Husaren. Był w Ojca właścicielce. Awansował na Oficera, jest tradycya że Xżę York w jednym biuletynie wspomniał go jako tego Lieutenant Mieroszowski – Całą kampanią przeciw Francuzom 1805 odbywał. Po ustanowieniu Xięstwa Warszawskiego prosił Rząd pruski o pozwolenie wstąpienia do wojska polskiego i takowe otrzymał. Służył w Strzelcach Konnych – awansował na Kapitana. Odbył kampanią Moskiewską. Z owego czasu jest anegdota – że gdy w marszu przez Litwę czy Rosyę głód był wielki, on zaprosił kilku oficerów do siebie na Kolacyę, powiedział im że będą dwa Fazanki, noga na zimno, a może się znajdzie i zając w Kapuście – gdy się zebrali, chodzili po izbie i uśmiechali; na reszcie goście powiedzieli że byłby przecie czas pomyśleć o tym jedzeniu. A przecież już dawno odbywacie Fazanki po pokoju – myśl że macie jeszcze nogi na zimno – a patrzcie przez okno – tam w tej Kapuście może się i zając znajdzie – Rozczarowanie było wielkie – lecz stopniowo wyrazem jak by dochodzić mięsza na Kolacyę – idę za tym odgłosem i z nowy drzwi 2 Ordynansów przy ścianie trzyma stół bijących. Wtedy czarna wypar ich ozarnięta – która dopiero z pojawieniem Kolacyi się rozwiała. Kaz zaprosił ich na włoskie Kolacye – składała się ona ze sałaty z jajami, sera, fig, orzy-

datów i wypadków. – Ten także polskie potrawy potem przypomniały
pokrzepienie. Był w Moskwie – szpalerzy się wychodząc zwiódł
szpalerzyst cukierni czekolady w tabliczkach i te mu były wielką
pomocą – Pod Berezyną ranny, dostał się do niewoli, był
więcej 2 lata. – ~~Do~~ Włoch odbył podróż pieszo z Kurow-
skim Melchiorem wychowańcem mego Dziadka wszystko z
towarzystwa Dobroczynności; bo tam względem na ścianie
Karykaturę nauczyciela wyrysował. Ten wieszając ra-
zem z szpiegiem raz widział z rana jego spodnie. Na za-
pytanie „Kurosiu, co to za portecki?" zaczął balanso-
wać i mówić „prawdziwie nie wiem jakim sposobem". –
Pomagał Kurowski malować dekoracye, gdy Dziekcy mego
Ojca namówił do objęcia teatru w Krakowie w r. 1830.
– dobrze się bawili – ale Ojciec źle na tem pieniężnie wy-
szedł. Dziekcy w powstaniu został Majorem, na Litwie
Podpułkownikiem, szefem sztabu Dembińskiego
zarazem tem dostał krzyż oficerski i awans na pułkow-
nika w wielkim głównym

W urządzonym przez siebie Dioramie, różne przedstawił
przedmioty – a Stanisławowi Potockiemu pokazał Tamerlana
w Krzesiwie był to P. Khittel ze spiczastą czapą z papieru
od cukru na plecach i przyprawioną brodą z konopi –
Potocki wołał, cóż za dziwna fizionomia –

Także urządzał żywe obrazy – na nie zaprosił Rezy-
denta Austryackiego. Tenże Khittel przedstawił Leo-
polda I przybyłego z czego się zasłonił.

W Pan mrau pra, który zanim dostał śniadanie pierwszy klakier
się na ziemi przy księżcu, przewracał więcej karty tapa-
mi i rozmaite sposoby mruczał przy tem i wczasu. Wtedy

Który powiadał O'Brien – pokazywał mu jakieś miejsce w książce i mówił mais lisez moi encore ce morceau s'il vous plait – pięć czytał a potem tłumaczył.
Nauczył się znaczny języka tamtejszego – Sobiesław gdy go tam stronami odwiedzał słyszał go w imię mówiącego np. Attocha el can, – przyjmij psa.

<u>Ordynat Jan</u>

Mój Ojciec opowiadał że P. Stanisław po francusku się nosił, i dopiero na Sejm 4 letni po tem długiego składu wytrawny polskie suknie sobie sprawił. – Po onych dwóch latach znowu narodowy strój zarzucił – wtedy to sprawiono cały garnitu-rek do majątku i Kuleszkę Ojcu ze Żupana Seledyno-wego, – ale to była jakaś ostra materya więc Ojciec mój biegając szelest wyprawiał. – Opowiadał że także zręcznie między kraty okna od spiżarni strzelał z łuku do jabłek strzałami gwoździem zakończonemi a na cieniutkim sznurku umocowanemi. – W Wysłowicach mieszkał na oficynie – Guwerner X. Juszyński (ów autor dykcyonarza po-etów polskich) na kilka dni wyjechał – Ojciec korzystając z tego mydłem doskonale wysmarował jedną deseczkę w podłodze idącą prosto od drzwi – i na niej się ślizgał. Gdy Ksiądz wieczorem do domu powrócił, wchodząc, a o niczem nie wiedząc poślizgnął się i upadł jak długi. Wypadek ten był z niemiłemi konsekwencyami dla Ojca połączony. – Miał niepoprawną gramatykę łacińską – Ojciec grubo masłem obu stron posmarował i pies ją zjadł. Ale no-wą sprowadzono było przecież trochę przerwy w nieznośnym przedmiocie. Kazał mu Ksiądz tłomaczyć na piśmie z pol-skiego na łacińskie Żywot Sw. Katarzyny. Nie lubił gdy mu przerywano pytaniemi w jego robotach – więc raz na zawsze kazał brać ze słowniczka pierwszy wyraz jeżeli ich jest kilka. Ojciec też napisał Venter Sae Catharinae.

Potem był u niego Guwernerem Nowicki, tłomacz Gon-zalwa z Kordowy Floriana(x) – Stała to była głowa a uchodził za literata. Gdy umarł w Krakowcu posłano

(x) Tłomaczenie dedykowane Pani Stanisławowej

mu szumne nekrologi. Znałem jego syna – był krótko czas sędzią w Dessau – pewnie rozumu po tym rodzicu wiele dziedziczył bo skądże –] Mieli synowie P. Stanisława małą machinę elektryczną. Tancerzek jej polecili sklambę i przez okno zawołali Żyda – wielka była radość zgromadzonych biedaka gdy dostał uderzenie.

Młodego bardzo odmówił Ojciec od wyjazdu do Warszawy ale polecił pierwszym Ministrom jak Metternichowi, Badeniem, Sobolewskiem – przydzielono go zaraz do Komisji Organizacyjnej w Dreźnie przebywającej jako protokolistę – ale bezpłatnego. Były to więc czasy ciężkie, bo z domu mało pieniędzy przysyłano, – a trzeba było żyć z pierwszymi towarzysko. Przechodząc raz ulicą słyszał mój Ojciec jak w kontoarze jakiś buchhalter rachując, – znowu głośno rachuje i znowu lamentuje – przysłuchując uważa że on zawsze ten sam błąd robi w dodawaniu. gdy więc na tę liczbę nadeszło zawołał mu korektę głośno, – a zaraz usłyszał ja so – Gottlob! –

Synowiec chciał przysłać patent oficerski w wojsku polskiem. Zażądał pośrednictwa Ojca – ten idzie do Ministra wojny× i na poręczenie otrzymuje patent do którego pułku piechoty. Poszło gotówką – lecz wkrótce go napowrót dostaje z uwagą że tylko Jan powinien przyjąć medice że Synowiec wojskowe studyje niebędzie. Idzie Ojciec znów do Ministra wojny, – opowiada mu że niewiadomie z bratem wariatem – a Minister na to „a kiedy wariat, to mu trzeba ustąpić" i kazał ten patent skasować a wystawić inny do szeregów komuś. Tak był pomimo swej woli Mój Ojciec [illegible] poświadczonym.

× Wielhorskiego

Wkrótce zaś był mianowanym Szefem biura dochodów stałych w Ministerium finansów, (x) był delegowanym do oddawania Księstwa Łowickiego Davoustowi, a nareszcie awansował na Dyrektora Skarbu w Krakowie, lecz gdy do niego przybył – już miasto było przez Austryaków obsadzonem.

W Warszawie żył z Bentkowskim i wszystkiemi ówczesnemi naukowemi znakomitościami w przyjaźni. – Schodzili się czytywali swoje prace – i opowiadał że im pierwszy nieli-tościwie skrytykowali.

Opowiadał także iż gdy Król Saski książe Warszawski miał pierwszy raz do stolicy przyjechać. – zgromadzoną szlachtę przedstawiał monarsze hr. Moszyński (Ojciec młodszy Pana Piotra Moszyńskiego, gdyż ostatnia hrabianka Moszyńska poszła za Kurzynę jaśniego ziemi) – Był on stary i głuchy a nadęty z pokrewieństwa z Królem gdy dziad jego ożenił się z córką potoczną Augusta II i wtedy hrabię został i majątek otrzymał znaczny. – Nabił sobie więc głowę myślą, że Król pewnie o ~~tem~~ pokrewieństwie mówić będzie. Gdy go ten ku oknu poprowadził i zapytał Est-ce la Vistule? odpowiedział mu Moszyński Sire, c'était ma grand'mère.

W Krakowie bawił też mój Ojciec Panną ...
bardzo na swe urodzenie i majątek dumną. Gdy na balu kostiumowym była w góralkę przebraną, a podczas kolacyi on jej jakąś potrawę podaje ona na to „fi!" – wtedy głośno powiedział i strój i maniery góralskie i już jej dał pokój.

Był Ojciec w wielkich łaskach u Badeniowej, wdowy po ministrze, w Krakowie mieszkającej, – pół waryatki, która za pozwoleniem Biskupa wprowadziła się na Kurzą po Olszewskie Ka-

(x) ministrem był Matuszewicz

[illegible] mu przy kominku pilnować grzejącej się [illegible]
żeby nie wykipiała – a sama poszła tymczasem po rzeczy
którą zaprowadziła gości na obiad, zarazem na przenoszenie
i do jadalnym pokoju co chwila za parawan wychodziła
Ta widząc że Ojciec sałatę bierze prosi go na obiad – sała-
tę zaprawiamy między nami. – Ojciec jej niełatwe – ale
to ona, czemuż niebierzesz sałaty? – Bo nie wiem czy
tobie pani pierwej ręce umyła. – Ta sama Badeniowa spot-
kawszy dwoch konkurentów swych córek spojrzała i wyższego
starego na rynku, – wzięła ich za sobą i musieli za nią nosić
gęsi i kurę na targu kupione. U Arturów potłuczono na
partyi grając zagrzano było, pro ponta za ekran od komin-
ka i tam zostawiła wszystkie flanelowe. Nazajutrz gdy służ-
ba P. Arturowi melduje o dziwnem odkryciu, nie wiedząc
co z tem robić – on powiada zanieście to do P. Bade-
niowej – to niezawodnie ona tu zostawiła. – Gdy na
pikniku kawalerskim w bocznym pokoju [illegible]
Szembekowa, Julia Grodzicka i inne elegantki podczas
kolacyi z moim Ojcem, tańczyli z nimi notorycznie weso-
ło baraszkując, a na niespodziewane wejście Badeniowej
zmieszali się przerywały one mi powiedziała „przecież nie
jestem [illegible] ani [illegible], czemuż was tak ~~[illegible]~~
spłoszyłam?“ Szembekowa mi to opowiadała.

Z owych to czasów takie anekdota, zapamiętałem tyl-
ko o kim – iż na jednem piętrze mieszkały dwie rodziny
Nalewa pan zachorował. Posłano po cyrulika zna-
nego, – ten zmylił się i poszedł na prawo. Tam pan
siedzi przy sekretarzu i pisze – pyta się wchodzą-
cego czego sobie życzy? przychodzę dla Jaśnie Pana

enemu - Mnie? - tak jest jaśnie Pani karała - Ale
jeżeli Pani karała, to co innego i dał sobie zasłużo-
wać enemu.

Pani Maciejowej Stanisławskiej, której był wspomniani, na jej
prośbę by jej modlitwę do książki wpisał, zanotował:
Boże, Tobie cześć i chwała - szelmom niezapłata.
Jenerałowej Rautenstrauch, (której lokaj P. Karola Mierosław-
skiego stary Józef mieniał zawsze Engeström i nazy-
wał je na odmianę Rautenström i Engestrauch, a
który Barona Ungern-Sternberg Rezydenta Rossyjskiego
mianował „Komnik Moskiewski") tej na jej dziele Miasta
Góry i doliny, na żądanie napisał recenzyą:
Uwielbiam, bez zazdrości, zapał literacki,
Wolałbym robić placki, niż pisać pod placki. -
O szwagrze swoim Seweryinie i siostrzeńcu Józefie hr.
Zborowskich powiadał, że od czasu jak Zamoyski ściął
Samuelowi, wszyscy Zborowscy bez głowy się rodzą.
Rozprawiając się z X. Łętowskim Kuzynem swoim, którego
bardzo kochał, - (późniejszym Biskupem) powiedział mu
mój Ludwiku, póki byłeś Kapitanem, toś jak Ksiądz wy-
glądał - a teraz żeś Księdzem to wyglądasz na Kapitana.
a prawdu to była uwaga. - Zapytany czy to prawda
że Panna N. N. miała bliźnięta? odpowiedział: Lu-
dzie zawsze połowę dodadzą - o mnie że miała dziecko
powiedział Stomnerze że takie było małe, że niema
o czem mówić. - Gdy ktoś chciał się żenić, ale panna
go niechciała, nazywał to interesem na pół zbożowym
bo już jedna strona chce, tylko jeszcze o drugą chodzi.

Gdy Michał Badeni (bardzo Ojcu nieprzyjazny) został prezesem Towarz. Rolniczego i stąd się nadymał, mówił że każe sobie na nagrobku napisać:

Tu leży Mieroszewski, który nie był niczem
Nawet w Towarzystwie Rolniczem.

Ale przyznawał że to naśladowanie

Ci git Piron qui ne fut rien
Pas même académicien.

Przed tym wyszedłem ciekawem było że wszystkie sławne tyrady Krasickiego, jak „Święta miłości kochanej Ojczyzny" etc. bez wyjątku umiał wyprzeć co do słowa w Wolterze. — Dutkiewiczowi, skarżącemu się że jest „kiepski" powiedział, to i ty z Litwina na Koroniarza się przerabiaj, — jak to? — boś sobie ski przyczepił. —

Mówił że Felicji z Mieroszewskich Węgrzynowej, córki hr. Józefa [illegible], to jest doskonała — żeby choć najmniejszy grzech popełniła, to by poznała co skromność i co pobłażliwość, co miłość chrześcijańska. — Jej mężowi S. Franciszkowi powiadał wszystko dla Ciebie gdyś jej niczego edukować nie umiał — Ten odpowiadał, jakeś ją wychowała i jakem od was otrzymałem, takeś też i pozostała. —

Na Hilarego Mecherzyńskiego, który poprzednio Krakowa do Wiednia pojechał — u Cesarza przywilej wyrobił a sam [illegible] utracił, — mówił że on jest organistą na wsi — chłopy mu gardzą — ale jak przyjdzie suplikę napisać — interes poprowadzić, to któryż to zrobi jak nie organista.

Wyliczał osobliwości Krakowskie. Są tam
Ślimak Morski, Koń Trojański (Profesor Uniwersytetu)
i Małpa Węgierska (Hrabina stara Kolowrat [illegible])

Boża do Lobrestawy Pani Weber kiedy miała chrzcić usposobie-
nie, że za karczem schyleniem się matki głośno powiedziała
Chcę Matkę moją cośmiejszą Ojciec wiesza coś upuścić na
ziemię – co natychmiast bardzo ostrożnie Weber podniosła. ✝
Teka Nieczuja Paryż 1883 (Zygmunta Kaczkowskiego) przytacza że
gdy raz mój Ojciec szedł wieczorem do domu spotkał Alexego Węży-
ka, który niewidząc go – głośno sobie — westchnął. – Mój Ojciec
mu powiedział „Widziałem żeś wzdychał, ale nie widziałem żeś
grzechotnik.

✝ Rzadko tak dobranego Małżeństwa jak mych Rodziców. Oboje
muzykalni, lubiący sztukę piękną i poezyą, wysoko wykształ-
ceni; moja Matka umiejąca po Angielsku i po Włosku, więc
razem z Ojcem z tych języków tłomaczące – to po francusku
i po niemiecku Oboje po mistrzowsku mówili i pisali; – Ona
doskonała Administratorka majątku, więc Ojciec nie potrzebował pra-
cować w obcem sobie zatrudnieniu. – Opowiadano mi w Chrza-
nowie, że gdy Ojciec raz przez Zimę został tamże, a sama po-
jechała do Malkowic i Górki – Ojciec miał przez cały dzień grywać w
szachy z pisarzem Sądu Pokoju (Grefier) P. Gawełkiewiczem. –
Ordynat Stanisław nie był bogatym – prócz Myślowic i domu
Ordynackiego, oczywiście Alexandrowi przypadających, pozostawa-
ły na czworo dzieci tylko Krzęcice i przez z Łaszewskich Kluszew-
skiej zapisane dobra Malkowice (Kilka wsi) w Proszowskiem i
Górka (w Tarnowskiem) ale tak obciążone legatami, że żadnej
nie reprezentowały wartości. Obie córki dostały więc tylko po
1000 dukatów, a obaj Synowie nie wiele – bo mieli karyerę
robić. Byliby ją też świetnie zrobili, ale po upadku Napoleona
P. Stanisław nie wierzył Alexandrowi i nie pozwolił Synom służyć
w Kongresówce. Obaj więc przebywali w Krakowie i byli ulubieńca-
mi i ozdobą zarówno tak stycznych z elegancyi i dobrego tonu
Salonów Krakowskich. Dopiero Matka moja przyniosła majątek.

4°/ Gdy Babka moja Klosowa, z domu Hallerówna, a jej matka Laskiewiczówna, więc podaję tu wiadomość o Klosych, Hallerach i Laskiewiczach bo to jedno powinowactwo

A) Klose. Rodzina to w Szląsku szlachecka i mieszczańska. Fryderyk Klose i brat jego pochodzili z Leobschütz. — Mój dziad był starszym i wspierał brata odbywającego tam nauki prawne w Wiedniu. — Był on w Krakowie kupcem, Ławnikiem Sądu wyższego Magdeburskiego, Radcą JKrMci i dziedzicem dóbr Rajsko. Używał szlachectwa. W kontraktach zapisywania tych dóbr on pisany „Wielmożnym" — a świadkowie „JMci Pan Kajetan Florkiewicz" (Ojciec Juliusza) Podczas powstania Kościuszkowskiego był członkiem Komisyi Cywilno Wojskowej Krak. i prowadził Kasę. — Przez Rząd Austryacki do odpowiedzialności pociągnięty, złożył rachunki przed Kreishauptmannem Baron Dicke — i dostał Absolutorium. Najprzód zaślubiony z .... córką Marcina Alojzego Hallera, po jej śmierci, żenił się z jej siostrą Maryanną. Miał tylko jedną córkę, tj. moją Matkę — W późniejszym wieku żenił się z .... de Persa, która po jego śmierci do Strasburga się przeniosła. (w arch. 2. Vol. Aktów)

B. Laskiewicz Dwaj Bracia Hallerowej, Matki Klosowej; — Laskiewicze przybyli od jednego z ostatnich Królów Polskich nobilitacyę, także parę lat później od Cesarza Józefa szlachectwo Austryackie z przydomkiem von Löwenfeld. — Jeden z nich, Bankier w Krak., miał piękną, elegancką żonę, prowadził dom otwarty, i przez cały wielki ~~świat~~ uczęszczany. Ale sam

Papa

Papa musiał nie być orłem, według anegdot o nim przez mego Ojca opowiadanych. - Na wielkich recepcyach u siebie pytał mego Ojca „czy też Pan nie wie przypadkiem, kto jest tamten Pan?" bo mu się nikt nie przedstawił. - Gdy Ojciec od niego rady żądał jak z Ignacem do Moskwy 1812 posłać pieniądze, - powiedział mu „Mój Panie dokładniej w tej mierze nie zdołam dać wyjaśnienia jak już, bo ja z całym światem jestem w styczności. Otóż gotowe pieniądze to bardzo dobra rzecz, ale pewny weksel, to także wcale nie źle." Istotnie nie wiem jak Ojciec potem wskutek tej rady postąpił. Ale pokazuje się że naówczas to były czasy naiwnej nie-winności, kiedy tacy ludzie bywali Bankierami, a nie Strousbergi ani Ofenheimy, - ani nawet Kirchmayery. - Ale i w owe czasy był przecież Laskiewicz, że najświetniej zbankrutował. - Córka jego śliczna i dystyngowana, sławna elegancyi Elżbieta ze swego majątku zaspokoiła wszystkich wierzycieli - a sama przez to znacznie na majątku podupadła. Ożenił się z nią był Pan Bogorya Skotnicki. Gdy chorował napierw, przebywali we Włoszech - Umarł on też we Florencyi, gdzie w Kościele Santa Croce i w Krakowie na Wawelu wdowa mu jednakie z kararyjskiego marmuru postawiła pomniki, dłuta Canovy. - Gdy wdową jeszcze była w Neapolu, stała się ulubienicą Królewskiej rodziny. Królowa sama przyniosła i ofiarowała jej swój szal, gdy swego przy sobie nie miała, a prosiła ją by modny naówczas taniec „Szal" tańczyła. Tam zakochał się w niej młody Książę ..... ambasador francuski. Ten gdy czas wdowieństwa upłynął prosił ją o jej rękę. Młodziutka i piękna, pozostała pamięci męża wierna - a zarazem

wzorem

54/l.

wzorem cnoty. Była to serdeczna przyjaciółka mej matki i te stosunki trwały do śmierci pani Skolnickiej. Pamię-tam ją doskonale. W późniejszym wieku nie mogła się o-swoić z myślą że się starzeje. Nosiła więc perukę. Aksamitkę na czole, a drugą na szyi, dobrze obciśniętą, zakrywała fałdy z czoła i ze szyi i wyzwalała się, co wszystko razem, wresz-ty robiło ją śmieszną. Mając przeszło lat ze 70. przyjechała do Paryża, za powrotem opowiadała poważnie że miasto to niesłusznie okrzyczane jako niemoralne, owszem, popra-wiło się - przecież ona pamięta że dawniej dama nie mogła wieczór udać się piechotą uniknąć nieprzyjemności, a teraz ona chodziła po bulwarach, - a najmniejsza nieprzyjem-ność jej nie spotkała. Czemu tego bezpieczeństwa nie zostawiła razem z minionem latem z owczesnego pobytu w Paryżu opowiadaniem. Dowiedziawszy się że on Krasze bawi właśnie w Paryżu, zaprosiła go do siebie. Nie widzieli się pół wieku, w pamięci zachowali się nawzajem niezmie-nionemi, lecz gdy się ujrzeli, oboje z przestraszenia się krzyknęli! - Jakże to mądrze Aldona w Konradzie chyba nie chcąc mu się pokazać i mówiąc że lepiej niech sobie w pamięci zostaną tem czem byli, a niech się zmienio-nemi nie widzą. - Bo też tylko ciągle razem żyjąc przeby-wając nie widzi się w ukochanych osobach przejścia z młodości do starości, i zarówno widzi się w nich tenże sam wdzięk i urok niezmieniony.
Zapisała Ojcu memu dwa antyki biusty marmurowe. Są one teraz własnością mego Brata.
Lachiewiczówna była za franc. Ant. Wolff von Wolffsthal Bankierem, a druga za Lebowskim. Drugi Lebowski miał za żonę ostatnią Tarnycką a Luctanie. (Na akcie fundacji ordynacji Tarnych.)

C. Haller Ta familia, której obok załączam genealogią pochodzi z Tyrolu z Gossensass. Ojciec Maryanny Klotowej, Radca Krotewski, Zawiad Sądu wyższego Magdeburskiego był kupcem. Brat jej, Dziedzic Polanki otrzymał od Cesarza Józefa Szlachectwo Austryackie z przydomkiem von Hallenburg. Tychże siostra Barbara poszła za P. von Rothmann Konsyliarza Sądu Krajowego. Umierając bezdzietnie poleciła mężowi swój majątek jako fundacyą dobroczynną ustroić. Utworzył on więc dobroczynną familijną fundacyą „Hallerowską" ze wsi Dwory w Wadowickiem, którą jednak dał w dożywocie córce swej z drugiego małżeństwa żyjącej jeszcze hr. Bobrowskiej — Z procentów przez nią płaconych i z kuponów od Indemnizacyi pobierają wsparcie podupadli członkowie familii Hallerów, Laskiewiczów i Rothmannów, — i wszyscy od jakiej Hallerówny, Laskiewiczówny lub Rothmannówny pochodzący, gdzie także mieszkający ad infinitum. Tak więc w Tyrolu i Galicyi mnóstwo osób drobne wsparcie otrzymuje, a utrzymanie ewidencyi uprawnionych staje się coraz trudniejszem i tej czynności bezpłatny Kurator podołać niemoże. Do zmiany statutu potrzeba zgody Biskupa Tarnowskiego i Namiestnictwa. Gdy Br. Possinger stał na czele Kraju proponowałem Hallerowi Henrykowi kuratorowi by się o zgodę Biskupa postarał biorąc resztę na siebie. Chciałem w ten sposób rzecz poprawić. Po śmierci hr. Bobrowskiej dobra otrzymuje Kurator

rator

rator w administracyę żółkiewskim płacono kwot
równych dzisiaj wypłacanym jako wsparcie. Z tych
tyle, jak obecnie zabiera Tyrol przesyłany na ręce Konsys-
torza w Innsbruku, - tyle co bierze Galicya, na ręce Kon-
systorza w Tarnowie, do ich rozdawnictwa - a supere-
ta dóbr stanowić ma wynagrodzenie Kuratora, którym
być ma zawsze przedtem prawem primogenitury z linii męzkiej,
potem wszystkim Hallera, a w razie ich wygaśnięcia
w mojej linii. Nieporadność Hallerów poprzednich te-
go nieprzeprowadzili nigdy - dziś przyszło się to i nie dało.
Jest to fundacya szalona, bo gdy częściej przypomina nigdy
nie ubywa uprawnionych od pobierania wsparcia wszyst-
ko czysto ad absurdum. -
Inny brat Kluszowej, najstarszy z Rodzeństwa Paweł
był chory na umyśle i bezżenny - umarł u syno-
wca swego Józefa. Pamiętam go dobrze - cichy, poważny
starzec, coś po cichu sam ze sobą rozmawiający. Po nim
odziedziczyliśmy 100,000 Reń. lokowanych na Chrza-
nowie. -
Ów synowiec jego Józef, brat cioteczny mej Matki,
Dziedzic Polanki był Prezesem Senatu [illegible] 70. - Bez
zdania politycznego i bez powagi, był narzędziem w ręku re-
zydentów - Nie był wcale lubionym w mieście
Przez Hallerów byliśmy spowinowaceni z Gorczyńskimi (z
tych Adam pisał powieści, poezye i Malowanie pod pseudonimem
Jadam z Zatora, Brat jego młodszy prawnik Julian ożenił
się z córką Profesora Czaykowskiego Maryą) i z Obertyńskimi
Póki Matka moja żyła utrzymywały się stosunki przyjazne
z Hallerami, ale potem z rodziną pana Józefa jak to będzie

powyżej, ustały zupełnie. Zastałem tylko Łysem w wielkiej przyjaźni z Edmundem drugim synem P. Józefa. – Był to człowiek bardzo niepospolity. Świetnie ukończył szkołę artyleryi w Berlinie i został oficerem pruskim. W r. 1848 po wypadkach poznańskich wszyscy Polacy którzy byli zostali zasłużyli i on to uczynić musiał. A co Ojciec wzruszony powiedział że prusakowi jeść nie da. Edmund chciał oddać się gospodarstwu. Ojciec ofiarował mu posadę prostego ekonoma w Polance. Więc zdecydował się do Landka, ale Ojciec przyjąć mu dać niechciał, – Więc jako wolontera żaden dom go nieprzyjął, trudno dać było się na chłopca na kilka lat na naukę. – Chciał się na wyższy do wojska – Ojciec na drogę niedał pieniędzy. Stanęło na tem że udawał się chodzić na medycynę – a wtedy dopiero dał mu Ojciec utrzymanie. Ukończył zupełnie i po śmierci Ojca wyjechawszy zagranicę w okolicy Frankfurtu n/m osiedlił się. Był to bardzo rzeczny człowiek. – Najstarszy Cezar głowa zwichnięta, demagog i ultramontan – w r. 1846 wybił pocztę pruską a na zebrane dla Rządu powstańczego pieniądze wystawił rewers. Gdy go Prusacy zaczęli sadzić w kozie, ztąd uciekł do Francyi. w 48 powrócił – w 1863. Wielka figura, ale bardzo licha szlachta i w życiu prywatnem – Był posłem Sejmowym, członkiem Wydziału Krajowego – posłem do Rady Państwa – po złożeniu mandatu przez niego wybrano dla jego brata Władysława Kpa Komplementnego. To on co gdy mówiłem że przeciw panslawizmowi niema środka oprócz polisławizmu – potępiał mnie z wielkim zadowoleniem sojusznice narodowe wobec Niemców – zrozumiał bowiem

przewrócić ~~[illegible]~~

5. r.

„polnisch Slavismus" – a co znaczy „pan" – albo „poli" tego nie rozumie. Brat ich Henryk porządny człowiek. W Archiwum jest Volumen jeden o Matterach – a dwa o Kloczych –

Matka

Matka moja była jedynaczką. Ale majątek posiadała tylko po swej matce, bo Klose więcej testamentem porobił zapisów, aniżeli było substancyi. Po nim też przyjęła sukcesyę i wszystkie legaty spłaciła. Nawet macosze swej aż do tejże śmierci regularnie pensyę do Strasburga posyłała. Ta wzięła ze sobą piękne perły, po Hallerównie mej matce przypadające. Obiecywała zawsze odesłać je najpierw swej pasierbicy, a potem „Małej Wiktusi" tj. mojej siostrze – ale jakoś o tem zapomniała.

W przyjaźni z Klosem żył Doktor Medycy Piotr Kamil Gherri Konsyliarz Królewski dożywotni posiadacz wsi .... przez Małachowskich mu zapisanej – Włoch – w podeszłym wieku, samotny polubił moją Matkę, naówczas małą dziewczynkę, a widząc że Matka mało dba o nią, wziął ją do siebie sam kształcił i przyjął guwernantkę francuzkę Pannę Venier. W ten sposób nabyła wiele nauki doskonale mówiła i pisała po polsku, niemiecku, francusku, włosku, angielsku, – a nawet umiała po łacinie i rozumiała recepty. Była bardzo muzykalną, doskonałą gospodynią domową i zarządczynią majątku – robiła roboty kobiece – nawet paciorki z masy różanej. Była najlepszą córką, żoną, matką, panią.
Gherri ożenił się z Panną Venier. Zapomniał, że ona musiała wnet umrzeć, gdy on swe ruchomości mej matce zapisał. – Z tych mebli które były potem w Chrzanowie, a które prusacy w r. 1846 po większej części ze sobą zabrali; został 1 fotel rococco – i 6 [illegible] złoconych – teraz w Skarniowicach. Wielki zbiór sztychów [illegible] po nim, potem własność Wiktoryi Dembinskiej należy teraz do Mateusza Sobieskiego Krzysztofa, wyjąwszy kilka sztuk w posiadaniu Pani Seweryny z Hr. Chembeków Grajkowskiej. Jest ich opisanie historyczne, bardzo dokładne w osobnej książce, własnoręcznie przez Gherrego spisane i jego dyplom doktorski.

Była u mojej matki anielka Panna Krieg, ten tego nie wiem, czy jako guwernantka po zamęż pójściu Panny Venier, czy później jako do towarzystwa.
Przyjaciółką matki była i Pani Szaster, żona lekarza i Profesora Dr. Szaster, której córka poszła za mąż za Generała Rożyckiego po nim przeszłaby dnie córki. Anna zbyszła patryjotka umarła wkrótce po wyjściu z więzienia politycznego. Julia poszła za J. Łakaszewskiego Celestyna, a tych jedyna córka za Antoniego Potockiego – Ci ostatni byli przyjaciółmi przyjaźni do naszego pokrewieństwa, – ale mniejsza o to. U Szastrów była wyborna kuchnia – Zaprosił on kilku panów, a między niemi i mego Ojca na obiad na „Krepę" – przyszli, jedli i piło wyborne – podają krepę, – „drągi, drągi" nikt jej nie ruszył. Szaster się skarży, zwrócony do Ojca, który pierwszy dał zły przykład, że przecież na Krepę prosił, a nikt jej nie tknie. Ojciec mój na to „przyjąłem zaprosiny, bom widział, że coś jeszcze więcej będzie, – ale czy ja to krowa, abym krepę jadł" Szaster mu odpowiada „Kiedy się nie znacie na tem co dobre, to zakażę przechować i patrzcie jak ja będę krepę jadł, – a dopiero potem znowu przyniosą co innego"
Moja Matka posiadała w Wadowskiem piękne majątki Brzeszcze, Skidzień, Nowa Wieś itd. Książe Albert Sasko-Cieszyński, który był już wtedy wdowcem, otrzymał za żoną Arcyksiężniczką Krystyną oprócz Xstwa Cieszyńskiego i Państwo Chrzanów. (Miasto 6000 ludności liczące – Wsie Kąty, Balin, Wielki i Mały Libiąż, Moczydło – folwarki dwa Baliny, Chrzanów, Libiąż, Kroczymiech – 5600 morgów lasu 1200 morgów pól. Ług – kopalnie). Gdy w r. 1815 utworzono Rpltę Krakowską, wiecheć nie był tego kraju obywatelem. Ojciec mój zaproponował faczendę na dobra i przyprowadził do skutku. Tak dostaliśmy Chrzanów ze znaczną dopłatą. – Książe Albert umierając, gdy kontrakty jeszcze nie były podpisane, zostawił testamentem sukcesora swego Arcyksięcia

przeworocie

54. W.

Karola, Ojca dzisiejszego Arcyksięcia Albrechta, aby tego dopełnił. Ojciec tylko bywał często w Cieszynie. Opowiadał więc że Seine Koenigliche Hoheit der Prinz von Polen und Lithauen używał herbu polskiego, ale nie umiał po polsku. Tylko przed rosołem podawano wódkę, a on mówił do gości „Nach unserer alten polnischen Sitte, einen Branntwein vor der Suppe." Jeśli zaś miał Polaków u siebie to w niemieckiej rozmowie powiadał czasem Mosch zi dobro dsche ü.

Gdy

Gdy Matka moja P nabyła także Spiski Pałac, więc tu o nim krótką podaję ~~[illegible]~~ wiadomość:

Pałac Spiski tak zwany, bo go zbudował Sebastyan Lubomirski Starosta Spiski – Lubomirscy bowiem Spiż na trzy wiek Królom polskim zastawiony, od tych go zastawem trzymali. – Więc po niemiecku powinien dom ten zwać się Zipser Palais. Z sąsiednim domem „Krzysztoforami" – który dawniej zwał się „pod Ś. Krzysztofem" bo figura kamienna tego świętego z dzieciątkiem Jezus na rogu zdobiła jego facyatę, – Pałac Spiski połączony (w podłużnej przestrzeni na jednej linii) był lokalem dawniej sławnych redut. – Stąd znane koncepta ówczesnych studentów krakowskich – Chcąc oni gniewać księgarza-antykwariusza, a przytem lichwiarza Dyślinkiewicza, mającego na rynku między księgarnią Friedleina a domem Wolffów dwuokienną kamieniczkę – dziś już połączoną z domem sąsiednim, a wiedząc że on stroża nie trzyma, lecz gdy kto zadzwoni sam z 3go piętra schodzi, w nocy dzwonili i następnie pytali się czy tu Spiski Pałac i czy tu jest reduta. Później wiązali mięso na sznurku do rękojeści dzwonka, zdając na psy żądanie dzwonienia, gdy zgoła nie życzyli sobie osobiście otrzymywać dowodów, które Dylinkiewicz był gotów im dawać, jak on te ich atencye gorąco brał do serca.

Są legendy w Krakowie o piwnicach dwóch tych pałaców sięgających aż na środek rynku (co fałsz) i o czarnym kogucie tam skarbów strzegącym. – Oba domy należały do Jacka Kluszewskiego Starosty Brzegowskiego naszego

krewnego przez Łętowskich, bogatego, bezdzietnego wdowca,
oryginała, właściciela teatru i dawniejszego gmachu teatral-
nego. Metresie swej Annie Krones zostawił trzy kamienice.
Była to długo bardzo żyjąca, znana w całym Krakowie staruszka
pogarbiona, bardzo nam przychylna. Gdy mnie spotykała
na ulicy, mówiła z głębokim staroświeckim ukłonem:
„Sługa pańska", nawet syna mego Stasia, gdy był małym
chłopcem raz do siebie zaprosiła i dała mu sobolę Ku-
rowskiego portrecik Ignacego w stroju szyrskim, tak jak wy-
stąpił na starożytnym balu kostiumowym pod Baranami
u Arturów Potockich. Według zeznania moich synów ma
rodzina panny Anny ten familienfehler, że panny ro-
dzą. Jej córka bowiem także panna sobie się cieszy po-
tomstwem, a i jej wnuczka zdaje mi się również jest szczę-
śliwą. Juliusz Pfeiffer późniejszy dyrektor teatru był krewnym
panny Anny.

Spiskich pałac był bardzo zrujnowany. Moja matka nabyła go
w zamian za jej kamienicę, między Wielopolskich, na
przeciwko św. Anny — dziś ulicy Jagiellońskiej, nabytej póź-
niej przez Jenerała Kruszewskiego. Wyrestaurowała matka cały
pałac, ale trzecie piętro było za nas wcale niezamieszkałe.
Gdy miano urządzić Meissnerowskie palenie (Kalorifer)
znaleziono w piwnicy nagrobek z czerwonego szwedzkiego
marmuru, prostokąt podłużny, płytę z płaskorzeźbą
naturalnej wielkości leżącego Sebastyana Lubomirskiego
zrobiony do wyobycia a tak owego, zdatny kamieniarz
Włoch Filippi poradził oderznąć płytę, bez uszkodzenia
pomnika dwa razy. Tak monument stał się lżejszym
a powyskano piękne dwa stoły — będące teraz w do
mu Ordynackim. Samą płaskorzeźbę osadzono w

drewnianym czarno polakierowanym niby marmurowym, grec-
kiego stylu sarkofagu. Sarkofag ten, stojący w pokoju ojca
stanowił kolosalną komodę, w ścianach bocznych bowiem ot-
wierały się drzwi, za którymi były szuflady. Wspomniony
Pałacu darował Ojciec tę Urnę Pani Arthurowej Potockiej
która ją w kościele w Krzeszowicach umieściła, ten majątek
bowiem po Lubomirskich przeszedł na Potockich
Sprzedaliśmy zaś Pałac za 50000 reńskich Mayerowi Aug-
smer protekcyą uzyskał, a nasz dom ten (niezdatny na Kan-
celaryę) nabył na Kładce. Oprócz tego wdowa jego zupełnie na
tym domu zniszczała. Kupił go na licytacyi kupiec Tein-
hauch za 70000, a sprzedał Lubomirskim dużo drożej.
Rodzice moi dla tego kupili ten dom, bo Stanisław
odziedziczył miał widoki zostać prezesem Senatu. Lecz umarł
on r 1824.
Lecz swem szczęściem małżeńskiem cieszył się mój Ojciec tylko
od r 1817 do 1829. Po śmierci Matki prowadził życie kawaler-
skie. Miał u siebie bilard, naówczas bardzo rzadki a modny sprzęt.
Goście bez zaproszenia przychodzili na obiad.
Zabrakło światłej rady mej Matki. Aleksander przez emulowanie
i to z dobrym skutkiem, z Arturem Potockim zabrnął w długi i
wyjechał się do Wysłowic. Wkrótce musiał wrócić się teraz do Ojca.
Namówił go, że przyjął przedsiębiorstwo teatru, Kluszewski umarł,
wdowy że mu dotychczasowej koncesyi nie prolongowano, odmó-
wił bądź tu. Trzeba było wielkim kosztem opłacać ~~[illegible]~~
na Ulicy S^o^ Jana kościół na teatr przerabiać. — Był to dzisiej-
szy teatr. Długi a wązki zaopatrzony we trzy piętra galeryi;
na dwóch niższych postawiono stołki, i to były loże. Najwyższa
była galeryą. Sklepienie kościelne pozostało. Oczywiście że
dewotki nie chciały brać udziału w profanacyi

domu

stanu Brzezi uczęszczały na teatr. Ignacy z Malarzem Kurowskim malowali dekoracye - całe urządzenie nowe i sprowadzenie doskonałych aktorów jak Nowakowski, Szymkajtło z żoną, Ancyc z żoną i inni kosztowało ogromnie - a tu wybuchło powstanie, - Ignacy w niem udział bierze, - Ojciec opuszcza Kraków - i kontent że Juliusz Pfeifer przyjmuje na się całą entrepryzę. Straty pokazały się znaczne.

W tym czasie umiera zacna pani Joanna z Grzębskich Karolowa Mieroszowska, przyjaciółka mej Matki. - Ojciec ten błąd popełnia że starego sługę nie bierze do siebie. + Pojawia się panna Tekla Betkowska w Krakowie, która już pierwej u pani Karolowej przebywała jako panna respektowa, + i pan Karol żeni się z nią. Ojciec i Ignacy byli zdziwieni. - Wkrótce państwo Karolowie sprowadzają się do Spiskiego pałacu i wspólne gospodarstwo z Ojcem prowadzą. W r. 1839 umiera p. Karol, wdowa z synem Karolem jedzie do Dezny, + a po upływie żałoby idzie r. 840. za mego Ojca. Zaprowadza ona ład w interesach, wydatkach i domu, + ale z drugiej strony potrzebując pieniędzy na proces windykacyjny Dezny, następuje raz na pobieranie tego zrujnowanego. Niejakim W. Karolowie bowiem wieś tę sprzedali W. Wrońskim za 280,000 Złp. pod zastrzeżeniem kontraktu i przepadkiem zadatku jeżeli której raty na termin nie zapłacą. - Spodziewana sukcessya omyliła nadzieje, zapłacić niemogli, - ale niemając prawa do tego pozaciągali mnóstwo długów i te na majątku zahipotekowali. Proces subhastacyjny był prosty i krótki, - ale proces o wykreślenie tych intabulatów był nader trudnym i kosztownym. Było to arcydzieło Ojca że potrafił ten proces wygrać.

Sobiesław, Ordynat

Gdy rodzice zamienili się z Kluczewskim Starostą Brzozowskim na
Kamienice - jemu dając dom między Wielopolskich a przeciwko
cy S[ti] Anny za Pałac Spiskich - Sobiesław będąc naówczas małym
chłopczykiem zaczął biegać po ganeczkach i patyczkiem tłuc
szyby. - Co ty robisz Moniem woła matka, - a cóż to szko-
dzi, kiedy to nie nasz dom.

U państwa Karolów na wieczorze była także Żona Rezydenta
pruskiego Pani Hardtmann, otyła i bardzo wyperfumowana a
siedziała blisko drzwi prowadzących do pokoju P Karola
Ten bowiem już do salonu nie chodził, tylko obok niego
w ciemnym pokoju siedział w szlafroku - przez drzwi
niewidziany zaglądał - i tam u siebie niektórych przyja-
ciół przyjmował. - Sprowadza on więc mrugnięciem Sobie-
sława do siebie, pokazuje pulchne łopatki Pani Hardt-
mann i powiada mu, by ją dłonią w takowe uderzył - So-
biesław to robi i jednocześnie z odgłosem uderzenia woła
„Dziadziu już."

Pani Skolnickiej wyjęty pularesik z biletami z ręki i oglą-
dając bilet przeczytał Elisa bête

W Ołmanowie na wakacyach częstował wszystkie żony i córki
urzędników i oficyalistów cukierkami jalapą zaprawionemi.
Ogromny kawał ogrodu makiem zasiany przez panią
Strauss żonę rządcy, traktował jako las, pomierzył i po-
dzielił na poręby, zrobił mapę i plan gospodarczy i zaczął
za kolejką ciąć poręby - aż Pani Straussowa się o tym dowie-
działa niewiele już lasu pozostało. Z jej córeczkami niepo-
śnieżnie się także bawił w doktorów.

na Uniwersytecie w Berlinie z Sternbekami, Xawerym Milieskim przez Stanisława Czaykowskiego dla aluzji do pochodzenia semickiego Baronem nazwanym (co uczynił on - ale wszyscy Polacy przyjęli i dziś są baronami) Oleańskim, Darowskim bardzo wesoło się bawił. Z konnym orszakiem, studenci na przesmykach załozonemi środkiem Bramy Brandeburskiej, tylko dla familii Królewskiej reserwowanym w galop przyjechał niby drugi Napoleon, - a przejezdni wypierzchnęli się na wszystkie strony i mu kazali aresztowania -

Wtedy to z Darowskim się poprzyjaźnił - Razem uzupełnili poemat Mickiewicza Dziady w rodzaju Węgierskiego - On zaś naprzód Poemat Lamachan jako parodyę poezyi Słowackiego. Czytał to Mickiewicz i uśmiał się bardzo. Wytknął Sobiesław sławnemu wieszczowi że Zwierz Alpuchary jest anachronizm - bo Alpuchara jest pasmo gór - Czaykowskiemu Michałowi zarzucał użycie śmiałe wyrażenia jak to "Ojciec depcze krzyżem matkę ziemię" - na co on "a czy jste gdzie uprosiłem [illegible] się?" - W Paryżu znał się z Mac-Mahonem - z Lolą Montez - w Berlinie z P. Cogolniceano.

Z Darowskim niektóre podróże robili, przytem Sobiesław odgadywał we wszystkich językach potrzebne mu wyrazy. W Amsterdamie zgadł że stróż nocny nazywa się Nacht waarder. w Hiszpanii zaś tylko dlatego Darowskiego był prędzej od niego mówiąc po hiszpańsku, pomimo że tamten uczył się ad hoc tego języka przybywszy do Madrytu, w Hotelu nie umiał zapytać się Darowski o pieprz - Sobiesław podróże czytawszy że magazyn nazywa się Almazan, zapytał o Almazan de las mierdas

i celowszy. Kłócił się z portugalskim restauratorem, który go chciał obedrzeć – i powiedział mu
Los portugieros credan, los portugieros sono sapios e los estrankeros brutos – non e la veridad. Los estrankeros sono sapios e los portugieros sono brutos.
Kiedy złodzieje Dąbrowskiego ich okradli zupełnie w Barcelonie i musieli sprzedać co mieli by się do Marsylii dostać, dokąd im Stryj Ignacy dopiero z dowcipnym listem przysłał pieniądze, – wtedy pławiąc się w czarnym długim z brązowymi długiej pelerynie Dąbrowskiego, włosy Łukasiewicza taki wywołał efekt, że cała Barcelona się zbiegła by go oglądać i o kraj ten się wypytywać gdzie takie suknie noszą. Szczególnie gospodyni dziwiła się gdy jej Sylwester powiedział że u nas chrześcijanami też bałwochwalcami, że po 500 latach że on ma małego brata co ma 80 lat i do szkoły chodzi aż dopiero mąż tej pani ją zgromił za takie brednie wiarę. – Przyjechawszy bez funduszów trzeba było w Marsylii trzy dni czekać na przybycie pieniędzy w Hotelu, nie wychodząc na miasto – przez to stróżka zaczęła się brzydko na nich [illegible]. – Leżeli cały dzień na łóżkach i palili cygaretty. Dąbrowski cieszył się wiernym chciał wierzyć Sylwestrowi i zaczynał z nim rozmowy historyczne, np. wnet żona Kazimierza W. była Aldona? – na to ten odpowiadał Czy Ci Aldona da Sous-a?
Powróciwszy do Krakowa dawali jeszcze dowody wesołości. Wpadali do profesora Techniki inżyniera Zaketti na tak zwane recepcye przyjmowane, na których dla zabawy chcieli wszystko przez okno wyrzucać, co go wielkim strachem napełniało. – Zostali na stacji kamizelkę z listem pani Adamowej Krzy-

Zamoyskiej, poważnej matrony a jeszcze zupełnie rześkiej,
w którym mu ona w dowód szczególnego poważania tę pamiąt-
kę po zmarłym mężu profesorze Krz. ofiaruje — i namówił
do napisania jej za to odznaczenie stosownego podziękowa-
nia — doręczenia ani listu podjął się Dąbrowski — (by mu
kark skręcić) — Sobiesław dał wieczór męski w którym
Stróża od fr. Węgrzyka przedstawił jako P. Koźmiana z Berlina
stosownie wystrojonego. Gdy go przyjmowano to trzęsły włosy
tak były pełne kurtoazji i brudu — Gdy pił herbatę pocił
się i pot lał się do filiżanki — Był bardzo poważny — mówić
szwargotał angielskie — milczał, głowę skłonił i oczy ścierał.
Niewinnych gości i wieczorem poznali że to mistyfikacye
Stróżowi ubzdurało się że jest wielkim człowiekiem i nie-
chciał już być stróżem.

Gdy młodzi Węgrzynowie skarżyli się że mieli przymawiać atamanowi
dworskiego w ogrodzie — mówił im Sobiesław, to prawda, ten teraz
wasz Stryj Aleksy jest senatorem Król. — więc kwita —
O Marynie (Tomkowiczowej późniejszej) opowiadał, że gdy
westchnęła ku niebu podniósłszy oczy — ptak przelatujący
upadł martwy —

W Szewskiej Skale P. Popławski inżynier widząc przy stole że proboszcz
ze sutanną pije szklankę miętówki — namówił go na drugą
ręcząc że gospodyni przez to sobie przyjemność.
Miał od Aleksandrowiczowej Sobiesław niedźwiedzia młod-
ego i z nim jeździł — ale go oddalił od siebie bo zaczął
być nieprzyjemnym.

X.

232

Dodatki

Dodatki

Słońce zawsze świecące ma zaćmienia – są na niem plamy – przy świetle jest cień – tak też ród każdy w przeciągu wieków u-wiązany wykazuje obok zalet i zaszczytów i ciemne strony. – Dobrze jeżeli wady i błędy jego były błędami ówczesnego wieku i cywili-zacji, – a nie indywidualnemi zbrodniami i zdrożnościami.

Wiedząc więc iż od r. 1401 – i dawniej – a więc z przecią-gu 500 lat blisko najpoważniejsze wiadomości najstaranniej i najskrzętniej zbierając, – natrafiłem także na mniej przy-jemne. – Niepominąłem ich – zostawiam je tutaj, – bo znać je należy, choćby dla lepszej obrony rodu od cudzych na-paści.

I. Okolski każdemu herbowi nadając dewizę, pod Ślepowronem zamieścił ze względu że miał powstać z Jastrzębca – Lubicza / Zasłoby – Pobogu połączonego z Korwinem „cum tempore crevit". – urósł z czasem. To my powiedzieć byśmy mogli cum tempore crevit domus nostra. Z Mazowsza wkradło się wielu przesiedleni na niemałych przestrzeniach – tak jak prawie wszystkie najstar-sze rody – byliśmy rodem wrodzonym. posiadali praedia mi-litaria – w Mirosowie tylko właściciel curiae, dworu był de Mirosów haeres, właściciel dóbr – inni sortes, vel partes suas posiadający in Mirosow haeredes byli zagonową szlachtą i do-piero zwolna przez zakupno lub ożenienie się do majątków dochodzili. – Na końcu XVI wieku są już majętną szlachtą – na końcu XVIIo rodem z Magnatami się łączącym, bardzo za-możnym – i na tem stanowisku się już utrzymali, – choć pojedyńczy z nich w skromniejszych byli stosunkach majątkowych. —

Jeżeli więc niektórzy w dawniejszych czasach kupowali dom z gruntem w Wiślicy – lub części w Radwanowicach – jeżeli

w Szkalbmierzu Wasnów plebanię dzierżawili i po pań-
skich dworach się wieszali, — to samo akta dowodzą równe
gdy u boku Opaleńskich, Kmitów, Oleśnickich, Bonarów-
Maciejowskich. — Kaliski Wojewoda Zebrzydowski wraz z
Mierzwowskim 130 Zp. a wojnicki kasztelan Zebrzydowski 2000 Zp
Jesteśmy więc w dobrem Towarzystwie.

1525. CJ. 35. Łazarz M. właściciel części Mierzwowa, obywatel miasta Wiślicy.

1570. " 95 Jakób M. dworzanin X. Konarskiego kat. Kr. kan. i proboszcz Kos. S[o] Michała na Zamku Krak. — i dóbr jego duchownych dzierżawca.

1573. CR. 1. p. 721. nr. 954. Baltazar, francuska M. brat dworzaninem Zebrzydowskiego Wojewody Kaliskiego.

1583. T.J. ~~[illegible]~~. 49. p. 73. X. Pontificius praedium w Brańcach wydzierżawia Mikołajowi M.

" CJ. 127. X. Jan zeznanie Scholastyki

1589 T.J. X. Krzepiszowski wydzierżawia beneficium w Skalbmierzu temuż Mikołajowi Cholewie M.

1710. CR. 134. p. 108. nr. 42. Alexander M. dworzaninem Anny z Raszowa Bełchockiej Starośc. Lipnickiej.

1786 T.Fr.J. 361. Walenty M. w Radwanowicach część kupuje.

~ . ~

II. Gdy w XV, XVI a nawet i XVII wieku wśród walk zajazdów dobywano korda, — a burdy były rzeczą zwyczajną, nie-dziw że i Mierzwowscy nie lepsi i nie gorsi od innych i nie wyróżniający się co do zwyczajów i wykształcenia od innej szlachty zadawali i odbierali rany, — i niejeden byli powodem cudzej śmierci, lub sami ją w boju znajdowali. – Nawet płeć piękna bardzo żywą brała przyczynę

i niesamemi tytułowanitn orzami. To wszystko odejmie następującym ustatom dla naszych dzisiejszych pojęć stronę odrażającą.

1439 Cz. 4. Piotr Cholewa M. zadał 4 rany Janowi Zielonce
1441. X. 4. Marcin z Węchadłowa skazany na zapracenie kary XV (Grzywien) Sądowi i XV Mikołajowi z Miroszowa
1459. Pr. 5. Mikołaj Baraniec z Mikowic płaci Sądowi XV. kary
1464. Cz. 15. Rafał Rzyterski ma zapłacić XV Andrychowi z Miroszowa za głowę jego brata Piotra
1464/1475. L. 2. Marcin syn Raciborra z M. Sądowi XV, Stanisławowi z M. XV.
1478. Cz. Szpytek z Zelowicy zabił Jana Mikosz z Miroszowa
1483 Cz. Stanisław Byczek z M. zabił Andrzeja Zielonkę.
1486 Cz. Stanisława Byczek z M. we własnym domu rani Jakób Zielonka.
1534 X. 12. Jana Cholewę syna Jakoba M. rani Zielonka.
Dorota Jakobowa M. Cholewina rani konie Sarnowskiemu.
Gaweł M. zadał 12 ran Bartłomiejowi Wyganowi M.
1538 Cz. 50. Andrzeja Cholewę M. ranią poddani Ulesztowa Jan ierzymeckiego z Korcieiowa.
1540 Cz. 52 Bartłomieja Wygana M. rani Andrzej Sarnowski
1541. Cz. 52 Franciszka M. rani Paweł Łuczycki
Jadwiga wdowa po Pawle Jurku M. rani Gawła M. i jego poddanego Jakóba.
1543 X. 11. Gawła M. rani chłop Rafała Ryterskiego
1545 Cz. 57 Sebastyana Jurka M. rani Jan Gowroch.
1546 Cz. 58 Sebastyan Jurek M. rani Andrzeja Cholewę M.
Franciszek M. i Baltazar Raczki ranią Macieja Muszyńskiego Litwina.

1547 CT. 59. Relacya Woźnego o zabiciu Macieja Cholewy M. syna Leonarda

1547 K. 9. Stanisław M. rani Felixa Łasota z Cudzonowic

1553 T. T. 11. Leonard Cholewa M. i Andrzej Pirecki zabili i płacą głowę Sebastyana M.

1554. Tr. 13. Stanisława M. rani chłopi z Tempoczoła.

1560 CT. 76. Jakoba M. rani Wawrzyniec Rybnowski

1561. CT. 75. Krysztofa Wygnan M. rani Stanisław Wilkowski

1563 T. T. Franciszek M. zabił Macieja syna Leonarda M. Cf. 1547.

1568 CT. 94. Krysztofa Wygnan M. rani sługa Stan. Wilkowskiego

1584 CR. 10 Krysztof M. rani Szymkowa w Mroszowy (strzelba)

1615. CR. 41. Baltazara M. zabija w Wielicy Jan Borkowski

1618 CR. 44. Sebastyan M. rani Godlewskiego obywatela Krakows.
(Mirowscowcy zabili 2ch raniili 12u
Mirowscowskich zabito 5iu ranono 17u).

III Przy tak burzliwem usposobieniu przemieniał się każdy proces graniczny – jak np. Miroszowa ze wsią klasztoru Zurzyniechego Kościejowem – lub sąsiednich dóbr Bangowa Jakubowic i Mechałkowic z Biskupiemi Mrastami Czeladzią i Stawkowem w nieprzerwane pasmo wszystkich gwałtów – zaoran, zeżęcia, skoszenia, grabienia i odbijania koni, wozów, bydła, owiec, a nawet rabunków i palenia: obie strony wzajemnie ponoszą porażkę szkody. Aktów odnoszących się wiele by je tu wypisywać można – ale niewielkie ma znaczenie

1499 CT. 24. gdy Łukasz Zebrzydowski skarży Marcina M. o spalenie domu w Miroszowie rzeczonego bo Marek.

IV. Usposobienie tak nieszczęśne sprawiło że przy każdym poborze cła wstrzymujący się takowe uiścić i ono pobierający dopuszczali się gwałtów – tu ich odnoszę:

x r. 1481 kazał Kazimierz Jagiellończyk ściąć w Krakowie Krzysztofa Szafrańca z Pieskowej Skały za zbójowanie

1505. [illegible] w Krakowie Stachowskiego, Myszkowskiego, Ru-dnowskiego w węgierskim ubiorze

1660 CR. 41. Relatio ad cassandam banitionem super Instigatorem fisci Christopherum M. in causa theloneï exacti

Gdyż pokazuje się że Sędziowie Banicyą prowizorycznie na niego orzeczoną, gdy się okazało że skazujący się był winien Cło zapłacić, które Krzysztof w interesie Skarbu Państwa jako Instygator wyegzekwował. -

Zaś
~~1633~~. CR. 57. Wojciech podw. Kr. imieniem Wojewody Krak. manifestuje że Łaszowski odwożący kwarty do Rawy w drodze paraliżem tknięty umarł.

Zdaje się że do tej sprawy odnosi się, gdy
1634 CR. 58. Instygator przeciw Podw. Wojciechowi o Contributionem ducillarem - dziś nazywa się zaraz rzecz wyjaśnić i załatwić, gdyż dalszych Aktów w tej sprawie niema.

V Gorzej, że dzikości obyczajów prowadziła do prostych rozbojów - Włodkowi za rozbój krakowianie powiesili - + Diabeł Stadnicki rozbijał - Banda rozbójniczej Szlachty opanowała Zamek Oświęcimski i szturmem ich zniego wygonić było potrzeba - Plądrowano dla zysku - napadano przez Ziemskie - porzucano uczonym listy odpowiednie - Widzimy też że

1630 CR. 54. Wojciech M. podw. Krak. manifestuje przeciw Mr. Rotowi Upalskiemu i innym o inwazyą (napad) na Mierzowice

1633 CR. 57 donosi Wojciechowi M. Obywatele Stawkowscy zabierają bydło i owce - a Łosowczycy po tym znowu wprowadzają -

O zupełnem zniszczeniu wsi Jakobowic przez Lisowczyków i innych gwałtach Wojska było powyżej

1647 CR. 73 Sejm Wojciech Szymonie Krzysztof, Jan. Wojciech Mi. Władysław Bozucie manifestuje przeciw Jerzemu na Wiśniczu Lubomirskiemu Gen. Krak. i Dobczyc. Star. o violentiae

Takich spraw jest mnóstwo w aktach.

Z Roczników Tow. Przyj. Nauk Poznańskiego 1863. T. II. 1. p. 202. Dwa poselstwa Szlązaków do Polski 1611. i 1620 r. od prawione (przez Aug. Mosbach) dowiadujemy się że „Mikołaj „Mińszowski r. tego przytrzymał kilku Szlązaków z tej mar„nej przyczyny, że kobieta jakaś z Wrocławia udając się za „doświadczoną lekarkę wszystko mu niepomogła, ale samo„bojąc go o znaczne przyprawiła straty" — gdyż pierwej z tego powodu Miastu Wrocławiowi listy odpowiedni (fehdebrief) był posłał. — Mściłby on więc ponad swój nieb czystszym ...

Do mi P. Zegota Pauli opowiadał że gdzieś czytał iż między Krakowianami jakiegoś Mieroszowskiego powiesili o coś, — gdy mi tego dowieść niedostał, sądzę że to ani nam — ani Kościeszom Mieroszewskim ujmy czynić niemoże. — *

VII. Przy radykalnej zmianie stosunków prawnych i procedury cywilnej, przy zmianie stosunków majątkowych i środków finansowych dawne akta sądowe nader są dla nas trudnemi do zrozumienia pojęcia i ocenienia szczególnej przy owczesnej manii mnogości pisania. Sprzedaż poprzedzającem wieś spisano donacyę — nabywca przedtem winien czyli niemusiał dać inscripcyę, atak że akta oblatowano czyli roborowano. Niezapłacił nabywca w terminie ото manifestowano — ale on miał takie przestrzeże więc remanifestował, zatrzymał pozew czyli expulsya i relacyę obręczonego pozwu, oznaczając tylko termin, terminum

xx a odnosić się będzie do powyżej cytowanego *Myszowskiego*. Litera nocet!

serbunt, bez zapłaty gratły, o te znów manifestacye, wysłu-
chanie świadków – <u>Visio</u> komisyjna relacya, żądania <u>intromissyi</u>
czemu druga strona zakłada <u>opozycyą</u>, i dekret zezwalający na
nią bądź odrzucający, – niedopuszczenie <u>intromissyi</u>, – znów
manifestacye, i <u>żądanie banicyi</u>, nareszcie ogłoszenie banicyi.
W skutek tego <u>układy</u>, może znów termin oznaczenie, ugoda
<u>intercyza</u> zawarta, [jej roborowanie] odebranie summy i z niej <u>kwitowanie</u>, a
w skutek tego kwitowania z banicyi i przystanie na jej zdjęcie
<u>kawacya</u>, oprócz różnych innych mniej ważnych cessyi praw trzecim
delegowania Vicegerenta w tej sprawie; 1000 innych aktów –
tu przy wyliczyłem 23 akta – a te razem w Grodzkich, to znów
w Grodzkich Aktach się powtarzają. – Lecz to wszystko okazuje
że banicya i infamia były środki prawne exekucyjne z
procesu cywilnego, – że każdego trafić mogły – że trzeba ją
było koniecznie usunąć – ale że istotnej czci nienaruszały.
Ale tego żądano – i otrzymywano je na Klasztory i tak.
1728. C.T. 344. 958. 343 <u>Jan Krzysztof Stor. Siew. quietat Klasztor</u>
<u>Mogilski de condemnationibus poenarum Banitionum</u>
<u>perpetuarum respectu non solutionis nonnullarum Summa-</u>
<u>rum</u>, – co było dowodem że Klasztor był winien, niezapłacił
pozwany, sprawę przegrał, jednak niezapłacił, obłożony był
Banicyą, póki nie zapłacił – wtedy oczywiście zapłacił i
z Banicyi uwolnionym został. –
Otóż Akta pokazują że Wojciech Stodor. Krak. który ciągle dobra
kupował i sprzedawał, zaprzęgł się w kupno Pleszowa
a potem niedołał wyjść się w terminie, co go w równem
położeniu postawiło jak wyżej widzimy przy klasztorze Mogil
skim – i również w podobny sposób się z niego wydostał. – Stał

1637 CJ. 241 winien Łozińskiem 100 zł
1625 " 220 Szembekowi 3000 zł
winien był Gładyszowej niewiadome ile - w r. 1643
przeprowadzono przeciw niemu rodzaj postępowania krydal-
nego - wskutek którego
1643 CJ 253 zapłacił Łozińskiego i ten go z banicyi zkwitował.
" " 254 zapłacił Szembekom i oni go z banicyi skwitowali
" CJ. 254. zapłacił Gładyszowej i ona go z banicyi skwitowa-
ła - to cała sprawa - bez żadnego znaczenia, a jakie
ona przykre były dla d[illegible] podobnemi aktami niewobez-
nanego. -
Jak się bowiem nawet krewni nawzajem między so-
bą procesowali dowodzą następujące akta:
1646 CR. 72. Kasper z Bebelna Gostawski skarży Wojciecha Ojca
Krzysztofa - Jana - i Wojciecha - Synów jego i Krzysztofa.
Przecławia i Michała M. o różne bezprawia - - dwa razy.
wskutek tego
1646 CR. 72 Ex parte Wojciecha M. decretum infamiae na Szegoi
Gostawskiego
niezakończyło to jednak sprawy gdy czytamy znowu że
1661 CR. 88. 1329. 558 Lipnicki świadczy że Gostawscy nigdy
dobr Myszkowskich nieposiadali - a o nie były były sprawa.

Dzieciństwem jest że
1793 T. M. 23. 2039. Urodzony Szpitala Sº Jadwigi o Samowol-
ne zniesienie postępowania etc. Syndyka Walentego M. przeciw
niemu manifestuje. -
Że i innym rodzinom nieprzyjemniejsze zwroty się wypadki
zbyteczne dowodzić - zaczynając tylko że 1573 Konrad Krupka
Przecławski był wyklęty - a według Kaczkowskiego (Brama
Lwowi 1854. T. I p. 183) Kaczmarki marnelek Tryb. Kolo

miał sędzię z tym Sułowzyckiem z Rawskiego, który kilka kondemnatów sobie mając z Deputatem na Trybunał wybrany przeciw temu komisya Sejmowa od przyjęcia na funkcyą niedopuści i dlatego z zgłaszaniem wpadł do Kościoła, kiedy dziś prelat i komissyą do elektorowania sobie przybyszy zmusił.

VII Niepopularnemi byli przez obrany przez nich kierunek polityczny:

Jan [illegible]. Naprzód jako wybrany sędzia Referent Najwyższego Sądu Sejmowego w sprawie prokuratora Rząd Leona Chwalibogowskiego o nieboratie nadużycia urzędu (który też skazanym został) – naraził sobie całą partyę Nadzieję w Rzpltej Krakowskiej – Następnie gdy Stan. Wodzicki był prezesem Senatu a Załuski kuratorem Uniwersytetu, przyjął bezpłatną posadę Dyrektora policyi i wszyscy trzej chcieli utrzymania spokoju w tym kraiku dla zapewnienia jego exystencyi – i przeszkadzali wybuchowi powstania 1830 – gdy takowy przecież nastąpił, Załuski wziął w niem udział – lud Wodzickiego aresztował – a Jan M. wyjechawszy z Krakowa aresztowania uniknął. Później zaszkodził sobie u wszystkich by uprosić Rząd Król. polskiego o wcielenie Krakowa do Polski, – do tego króla namówił go Szteraberg Rezydent rossyjski – a wszystkim [illegible] się go wyprzeć. W r. 1846 bez żadnego powodu aresztowany i postawiony przed trybunałem rewolucyjnym uznanym został za niewinnego. – Wolności druku nie było – nie pisano też nich przeciw niemu. – jedynie w

Krakau ein Blick übers [illegible] Leipzig 1844 p. 181 w poemacie pol. satyrycznym Vitium et reperta z martwej Rpltej Krakowskiej opisuje Sędzię jej cho-

na którą i jej Matkę Rzptę Polskę zamarłą, tj. obcą interwen-
cyą – zaś jej kierowników – wily lekarzy ordynujących i
mówi   Dodatkowe więc uchwały
Do recept nowosilcowa
Stanowiły konfaty
Wolnego miasta Krakowa

Byli nimi Zarzycki – Mieroszewski – Wroński
I podpisani wyznać muszą mimo grozy,
Że chora musiała mieć organizm końskí
By dla niej przepisane zdołała znieść dozy.

— · —

— A jednak ten bronił Austryackiej konstytucji i języka pols-
kiego przystosowanego w urzędzie w życiu publicznym.
Sobiesław Ordyniec syn poprzedniego. – Najprzód mu za-
szkodziło gdy oficera austryackiego pijanego i burdy w Zam-
ku Pieskowa Skała [illegible] wyprawiającego kazał aresztować i do
komendy odwieść, – gdyż nieprzychylni przekręcili ten
fakt, że to zato uczynił że oficer z sympatyami dla
Węgrów (przeciw którym 1849 Moskale maszerowali) się
ośmieszał. – później zaszkodziły mu publikacye
Krótkie dwie części – i Szkic polityki polskiej, gdy
wynik broni Stanisława Augusta i Katarzyny i Pawła
i dowodzi że najlepsze zamiary dla Polski mieli. Rzecz
że przez wszystkie polskie czasopisma najnieprzychylniej
była przyjęta a przez Ruskie Słowo we Lwowie i War-
szawskie Księdze organa pochwalone. Gdy Be-
rezowski strzelił w Paryżu na Cesarza Aleksandra II
Sobiesław M. i smarły już Lubieński do tego świadczenia

wprost zatelegrafowali że potępiają tę zbrodnię i cieszą
się ze wiadomości skutku. — Telegram ten był powodem
wielu przedrwiwań i potępiań wszystkich prawie dzien-
ników. — Niewpuszczenie p. Sobieszczańskiej na bal
na Zamku w Warszawie w r. 1862. podczas manifestacyi
i pochwały pism Sobieszczańskiego przez Prof. Walewskiego
Autora filozofii historyi Polskiej — który teoryę jeszcze
skrajniejszą tam wyprowadził jeszcze bardziej przyczy-
niły się do niepopularności Sobieszczańskiego M.
Stanisław M. Syn i Brat poprzednich. Zrazu nader
popularny za obrad Tow. Ogniowego i Rolniczego —
anonimem przesłany by na składkowym obiedzie
wzniósł zdrowie Młodzieży, — zaszkodził sobie tem
że w czasie powstania, potępiał tajną organizacyę
korespondentów powiatowych i okręgowych podatkowych
pod Senior ogólnego — i dalej narodowej — wzmagającej
nieprzyjaźń — potem przez ofiary pieniężne na rannych
i przez pielęgnowanie takowych w Kamienicach przez
jego żonę Emilię ur. uważany — jako Radca M. p.
i Prezes Sp. Or. znów się stał popularnym, gdy wy-
stępował przeciw Rezolucyi Sejmowej, przeciw demo-
gogicznym zachciankom przy Pomniku Kazimierza W.
i przy spodziewanym przyjeździe Cesarza znowu mu zaszko-
dziły. Zawsze wymawiano że trzyma z Rządem, Wy-
stąpienie z Koła Polskiego w Wiedniu jako poseł do

Rady Państwa – przyjęciu zaproszenia do Czerniowiec na
100letni jubileusz wcielenia tego kraju z jarzma tu-
reckiego; na otrzymanie tamże Uniwersytetu do
reszty go zdepopularyzowały, choć nigdy nie przestał
być Polakiem i gorąco bronić interesów kraju –
Że jego gazety i pisma humorystyczne ciągle zaczepia-
ły – rozumie się samo przez się. Przy ponownym wy-
borze do Rady Państwa, gdy już poprzednio znów był do Koła
przystąpił, okazały się przeciwieństwa. Przyjęcie nominacyi
na Bośnię jedni chwalili, drudzy ganili – przyznawano jed-
nak że wielu Polakom tamże pomógł do posad. Za powro-
tem tak był popularnym że go Miasto posłem wybrało.
Od tego nie brał już żadnych urzędów – a po wygaśnięciu
Mandatu, usunął się od Życia publicznego.

